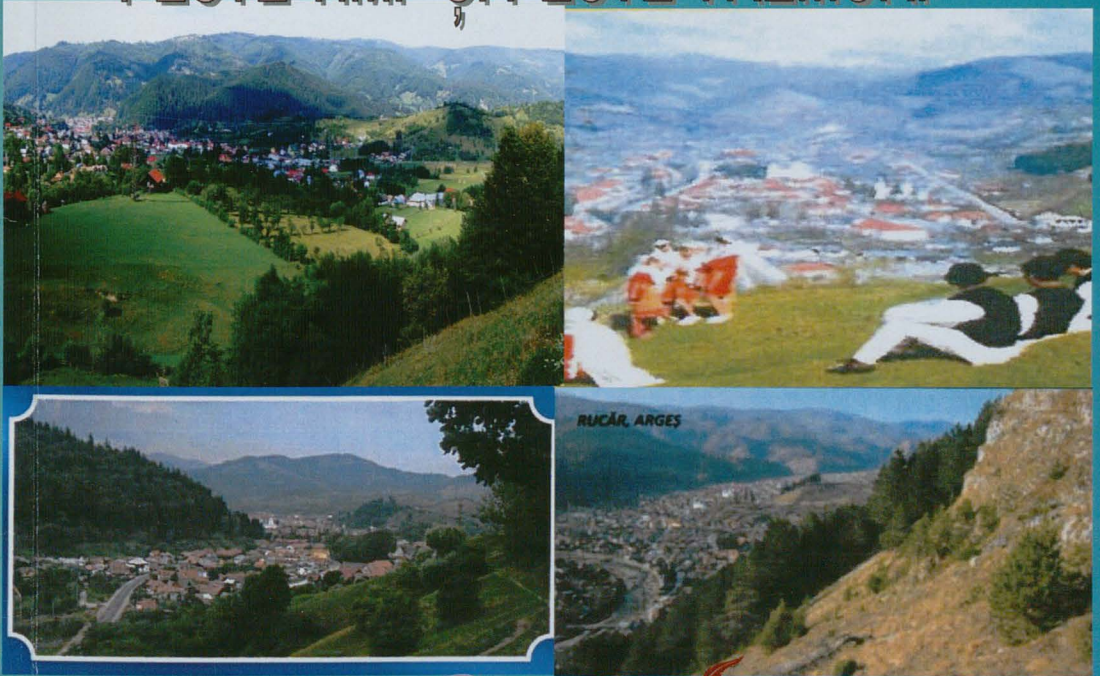

CORNEL STOIAN

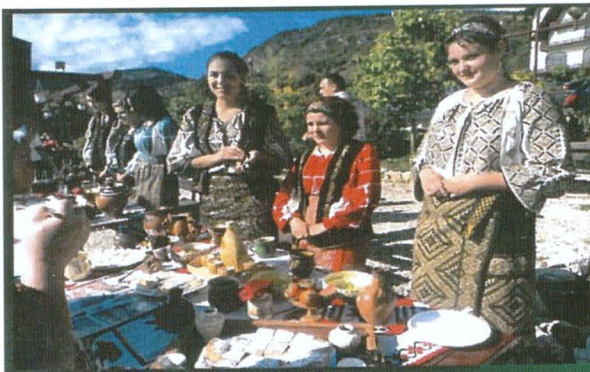

ANTOLOGIE
DESTĂINUIRI

PESTE TIMP ȘI PESTE VREMURI

Editura Larisa
2021

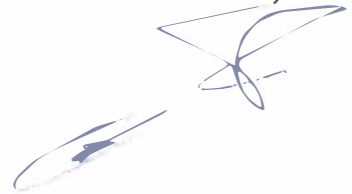

CORNEL STOIAN

DESTĂINUIRI PESTE TIMP ȘI PESTE VREMURI

Acest buchet de destăinuire și mărturisire spre adevăritare, este dovada că indiferent de timp și vremuri, oameni cu mare suflet și spirite de lumină, sunt mereu vrednice să-l recunoască și să-l ferească întru spirit pe unul de-o samă cu ei.

Cu respect și prețuire,
Cornel Stoian- Rucăr, Muscel

Editura Lorisa
2021

TIPOGRAFIA S.C. GIG S.R.L.

EDITURA LARISA

Câmpulung Muscel, jud. Argeș

B-dul. Ion Mihalache, nr. 119

Tel/ Fax: 0248.533.454

: 0745.082.021

Coordonator: Cornel Stoian

Manager: Gheorghe Grigoroiu

Tehnoredactare: Andreea Nedelcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOIAN, CORNEL

Destăinuiri peste timp și peste vremuri / Cornel Stoian. -
Câmpulung : Editura Larisa, 2021

Index

ISBN 978-973-51-2643-8

821.135.1

CUVÂNTUL AUTORULUI

M-am născut în zodia Capricorn, în iarna anului 1943-29 decembrie, în Rucărul mioritic din fostul județ Muscel, nu departe de Piatra Craiului, la poalele munților Iezer-Păpușa, Căpitanul, Ghimbavul, Vârful Crucii, ținut brăzdat de apele râurilor Dâmboviței, Râușor, Roghina, Valea Iecle etc.

La venirea mea în această lume, care mie mi-a fost potrivnică, încă din primele clipe de viață, ielele mi-a prezis un destin, o soartă care mi-a fost potrivnică în viața viitoare.

Am crescut fără tată, mama divorțând, am cunoscut viața grea încă de mic, fiind dat în grija bunicilor materni, ciobănind animalele din gospodărie, la Podul Dâmbovița-Dealul Sasului, la poalele munților Ghimbav.

Nu se poate vorbi de copilărie, am crescut fără să mă bucur de ea, singura jucărie era un scăunel pe care-l întorceam cu partea de sus, mă așezam în el și în sezonul cu zăpadă zburdam pe panta din deal până în vale, atunci când aveam timp.

Bunicii: Ecaterina și Gheorghe Bălan, precum și fiul lor Ion, care era unchiul meu, m-au crescut cu posibilitățile lor modeste, dar mi-a lipsit dragostea și iubirea tatălui care m-a plămădit în pântecul mamei, de multe ori mi-a lipsit și afecțiunea mamei, eram al „nimănu”.

Așa a trecut „copilăria mea” lângă oițe, văcuțe, pisicuță și cățelul din gospodărie. Ei au fost pritenii mei adevărați, devotați, alergam toată ziua după animale, îmbrăcat într-o

cămășuță scurtă, când era soare mă ardea, când era vânt mă bătea cu putere, ploile mă udau, iar iarna sufeream de frig și ger.

Locuiam cu bunicii într-o singură cameră de 16 m², era dotată cu 2 paturi din scândură acoperite cu fân și ne înveleam cu o țoală sau cu un cojoc.

Purecii, păduchii, păduchi de lemn, căpușile, gândacii și tot felul de vietăți mișunau, viețuiau cu noi, erau la ele acasă, dădeam cu gaz și D.T.T, nu le puteam stârpi definitiv.

Iarna și primăvara fătau oile și vacile, mieii și vițeii erau aduși în camera unde locuiam deoarece în grajd înghețau de frig și o perioadă conviețuiau cu noi.

Timpul a trecut și am ajuns la vârsta de 7 ani, când trebuia să merg la școală în clasa I, la Rucăr.

Era anul 1950 și am început „o nouă viață” eram pentru prima oară bucuros și de ce nu și fericit când am pășit pentru prima oară treptele și pragul școlii și al clasei, scăpasem de anii chinători pentru mine.

Era pentru mine cea mai frumoasă zi, era pentru mine ziua când aveam hăinuțe și încălțăminte noi și mă găseam alături de copii și învățătoare.

Cei 4 ani au trecut, am absolvit cursurile primare, primul ciclu, la școala primară din Rucăr-Suseni, azi gimnaziul Nae A. Ghica, m-am despărțit de tovarășa învățătoare Maria Iosifescu, care mi-a pus pentru prima oară în mână tăblița și condeiul, apoi creionul care m-a învățat alfabetul, să scriu cuvântul mama și să citesc, să socotesc, pentru care îi sunt recunoscător.

Din păcate și în aceeașă perioadă m-am confruntat cu greutate, lipsa banilor și implicit a hranei, a îmbrăcăminte și a încălțăminte.

Încă de la naștere tatăl biologic m-a abandonat definitiv, fiind un copil părăsit și neajutorat, mama nu avea niciun venit, eram întreținuți de bunici și de fiul lor. După absolvirea clasei a IV-a mulți dintre colegii mei au mers mai departe în ciclul II, eu m-am pierdut „**de cârd**”, nu aveam o altă soluție și pentru puțin timp m-am reîntors la bunici.

La o vârstă fragedă de 11 ani, eram încă un copil, am fost dat „**slugă**” la stăpân, baciul Nae Răuță, un vecin, crescător de animale și iată-mă din nou la viața de „**ciobănel**”.

Destinul m-a hărăzit din nou la „**coada oii și a vacii**”, din nou chin și suferință, înjurături și ocări de la stăpân, dar aveam ce mânca, iar mama încasa o simbrie de pe urma muncii mele ca slugă credincioasă a stăpânului.

A sosit timpul ca mama mea să-și găsească jumătatea și să se căsătorească cu Iosif Stoian- cioban la Nae Nedelcu din Rucăr și el tot slugă la stăpân ca și mine.

Am crezut că viața mea se va schimba în bine, dar m-am înșelat, vara ciobăneam în munți cu tatăl vitreg, iar restul anului lucram la pădure, căram blăni pentru construcția canalului, culegeam jabghiu pentru canal și-l căram din pădure cu sacii, dădeam metri pe cușcaie la loc de transport.

Am fost și bucătar la cabanele muncitorești din munți, găteam diferite mâncăruri la muncitori, aduceam apă, căram lemne și făceam căldură, nu era ușor pentru un copil sub 14 ani.

Am omis să spun că făceam curățenie, spălam vase, deci mă descurcam cu 15-20 muncitori, fiind mulțumiți de prestațiile mele.

M-am maturizat prea devreme, în 1957 eram un adolescent cu buletin de identitate, se încheia un capitol al vieții

mele, copilăria, care pentru mine n-a existat nici în teorie, deci niciodată.

În anul 1959 am fugit de la stăpân și mi-am jurat să nu mai fiu sluga nimănui niciodată și m-am ținut de cuvânt, că a sosit timpul să-mi iau viața înapoi, viața ce mi-a fost furată timp de 14 ani.

Am avut mare noroc cu vecinul meu, veteran de război Nicolae Rusei, a mers la directorul școlii- Ion Urdea obținând aprobarea pentru 5 băieți pentru a urma ciclul II, calsele V-VII

Mi-am zis: nu mai vreau să fiu slugă, nu mai vreau stăpân, nu mai vreau să lupt cu acel destin, care m-a chinuit și m-a privat de copilărie, vreau să-mi luminez mintea, să ajung cineva și ceva în viață și n-am greșit.

În cei 3 ani de școală am fost vioara întâi pe clasă și în școală la purtare și învățatură, la activitățile școlare și extrașcolare, în toți anii premiul I cu coroniță.

Țin minte că prima notă a fost 10 cu felicitări la obiectul istorie, lecția Egipt.

Eram mai mare decât colegii mei cu 4-5 ani și am absolvit studiile la 17 ani jumătate, am alergat o vară întreagă în București la instituțiile și organele statului comunist pentru a obține dispensă de vârstă, destinul și-a spus din nou cuvântul, până la urmă am absolvit o școală profesională de comerț cooperatist de 2 ani cu diplomă și certificat de absolvire.

M-am angajat ca lucrător-gestionar la cooperativa consum Rucăr și în paralel cu serviciul am urmat cursurile liceale la fără frecvență-secția real, Dinicu - Golescu Câmpulung, iar diploma de maturitate am obținut-o la **Nicolae Bălcescu**, Pitești .

Iar și aici soarta s-a opus să fac liceul, dar am învins-o, șeful cooperăției de la raion- Roaită s-a opus, dar prin voință și tenacitate am învins.

Am fost un întârziat al vieții din multe puncte de vedere: școala, armata, căsătoria etc....

Am făcut armata în vremuri foarte grele pentru țară, când rușii ocupase un stat prieten-Cehoslovacia și se găseau la frontierele României, să ne ocupe și pe noi.

În armată m-am descurcat excelent, fiind curier și furier la Biroul de Documente Secrete, am refuzat să rămân în armată .

Înainte cu 3 ani de armată mă găseam la I.F. Rucăr-Sector exploatare Dâmbovița în funcția de contabil principal, după armată am revenit.

După armată am început să studiez istoria și geografia pentru a da la facultate la Suceava, dar lucrurile au luat o nouă întorsătură.

Visul meu a fost spulberat, am cunoscut-o pe viitoarea mea soție, așa a fost să fie și în anul 1971 m-am însurat cu Angela Minciună- absolventă de liceu cu diplomă de bacalaureat la Câmpulung.

Am constituit o familie frumoasă, care a durat o jumătate de secol, dar destinul ne-a jucat pe amândoi.

Amândoi am reconstruit casa din temelii, am sădit pomi și am adus pe lume 3 copiii frumoși și sănătoși - o fată și 2 băieți.

1. Cornelia-Claudia: studii gimnaziale, liceale, superioare.

Este asistentă șefă la Spitalul Universitar București, absolventă facultate cu master în domeniul medical.

Sotul-Viorel Grigore: este angajat în Ministerul Sănătății

Fiul-Ionut Grigore- studii gimnaziale, liceale, studii superioare cu masterat.

A absolvit o facultate cu diplomă și master în domeniul financiar-contabil și este angajat la Spitalul Universitar București.

2. **Iosif-Cornelius**, are studii gimnaziale, liceale și profesionale, practică meseria de bijutier în aur și argint în privat la Câmpulung.

Sotia: Elena-Cristina, studii gimnaziale, liceale și cursuri în domeniul medical, lucrează la spitalul Municipal Câmpulung, ca asistent medical, secția A.T.I.

Copiii: are 2 fetițe-Maria-Eliza și Ioana - Anastasia, eleve de gimnaziu la Câmpulung.

3. **Ion-Ciprian**: studii gimnaziale, profesionale și liceale, lucrează în cadrul Jandarmeriei Române-București.

Sotia: Nicoleta-Mihaela, studii gimnaziale, liceale, lucrează la Poșta Română București.

Copiii: au 2 fete – Olivia – Gabriela, studii gimnaziale, liceale și urmează o facultate de inginerie și management în alimentație publică și agroturism și Roxana-Maria- elevă gimnaziu. Cei 3 copiii sunt realizați financiar, au case frumoase, fac cinste părinților și bunicilor.

Toate bune și frumoase până la 09 iulie 2021, orele 19¹⁵, când o mare tragedie a lovit crunt familia noastră.

După o grea și lungă suferință de aproximativ 4 ani, dar ultimele 4 luni au fost fatale.

Ne-a părăsit pe un pat de spital în mod discret, frumos, cu zâmbetul pe buze, la terapie intensivă, fiind conectată la aparate în Spitalul Universitar București, puțin câte puțin viața a cedat și ireparabilul s-a produs.

A fost îngrijită profesionit de medici deosebiți, de asistente cu dragoste de meserie și de bolnavi, de infirmiere.

Un rol deosebit l-a avut fiica noastră, care a vegheat și îngrijt-o zi de zi, dar în fața morții nu te poți pune, totul a fost în zadar.

A plecat de acasă pe picioare până la mașina fiului meu-Ciprian, care a transportat-o la spital, am sperat că se va face bine, dar parchinsonul de care suferea i-a distrus neuronii, sistemul nervos și unele organe vitale ale organismului și a fost adusă acasă în sicriu.

A făcut tot ce a fost posibil specialiștii, dar viața nu o poate da nimeni, a plecat la tatăl, mama și fratele, dar prea devreme, la 69 de ani, 2 luni și 8 zile.

Am vrut să scriu acest cuvânt pentru a rămâne peste timp și vremuri în memoria celor ce m-au cunoscut, deoarece după mine nu va mai scrie nimeni, aceste lucruri cu care m-am confruntat în viața mea de 78 de ani.

Am dat curs celor ce m-au rugat, multor prieteni să mai scriu o carte, ceea ce am și făcut.

Am strâns și am înmănunchiat cele aproximativ o sută de cronici a mari personalități și valori din România, pentru care cu toată stima și respectul meu le mulțumesc, în mod special toate mulțumirile mele sincere d-nei Andreea Nedelcu, tehoredactor al acestui volum, care m-a înțeles, m-a ajutat și a muncit pentru ca această carte să vadă lumina tiparului și să dăinuie în viitor.

Un sprijin deosebit l-am primit din partea domnului inginer – publicist Gheorghe Fulga care mi-a pus la dispoziție peisaje montane foarte frumoase din zona Rucăr.

Mulțumesc profesorului Tudor Vlad, prietenul meu, pentru ajutorul dezinteresat pe care mi l-a dat oricând am avut nevoie.

Publicist - Cornel Stoian-
Rucăr, Muscel

CURRICULUM VITAE

AUTOBIOGRAFIE - STOIAN IOSIF CORNEL

- Data nașterii: 29 decembrie 1943;
- Locul nașterii: Loc. Rucăr, Jud. Muscel.

STUDII

- Școala elementară în satul Suseni-Rucăr, 4 clase în perioada 1950-1954;
- Întreruperea școlii între anii 1954-1959, din cauze obiective;
- În această perioadă (1954-1959) am profesat meseria de cioban la bunici și la un vecin, precum și lucrător la pădure;
- Reluarea studiilor între anii 1959 și 1962, clasele V-VII, la școala Suseni-Rucăr;
- În fiecare an am fost premiant - premiul I cu coroniță;
- Școala profesională, comerț-cooperatie, între anii 1962 și 1964, la Slatina și Râmnicu-Vâlcea;
- Am obținut diploma de absolvire cu media generală 9,50;
- Liceul Teoretic, secția reală, fără frecvență între anii 1964 și 1968, la „**Dinicu Golescu**”, Câmpulung-Muscel;
- În urma examenului am obținut diploma de maturitate în anul 1968 la Liceul „**Nicolae Bălcescu**” din Pitești, Argeș, cu media generală 5,33;

- Am urmat cursurile Universității Politice și de Conducere București în perioada 1977-1980;

- La lucrarea de diplomă am obținut media 10;

- Am urmat cursuri de perfecționare pe linie sindicală și de partid în diferite centre din țară.

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ

- M-am angajat în muncă în iulie 1964 la Cooperativa de Consum Rucăr, în funcția de lucrător-gestionar-comerț, până în aprilie 1966;

- În perioada mai 1966-octombrie 1968 la I. F. Rucăr, în funcția de contabil la sectorul exploatare Dâmbovița;

- Reîncadrat la vechiul loc de muncă în perioada martie 1970-septembrie 1973, în aceeași funcție contabil, după satisfacerea stagiului militar;

- Plecat prin transfer în perioada octombrie 1973-iunie 1974 la Casa Pionierilor Rucăr în funcțiile de contabil-șef și administrator;

- Încadrat la I. F. Rucăr, sector exploatare Rucăr, în perioada iunie 1974-februarie 1975;

- În perioada martie 1975-decembrie 1997 am revenit prin transfer la Cooperativa de Consum Rucăr, în funcțiile de gestionar (martie 1975-decembrie 1990) și șef unitate comercială (ianuarie 1991-decembrie 1997);

- Începând cu ianuarie 1998 până în octombrie 2000, mi-am deschis o afacere comercială la domiciliu;

- Între timp m-am pensionat anticipat, începând cu decembrie 2001, în paralel am continuat cu afacerea pe linie de comerț.

ACTIVITĂȚI POLITICE, SOCIALE ȘI CULTURAL-ARTISTICE PÂNĂ LA FINALUL ANULUI 1989

Activități Politice

- a) Membru U. T. C. din 20.08.1957
- b) Membru de sindicat din 01.07.1964
- c) Membru de partid din 03.05.1965

I. Politice

- Pe linie de U. T. C. am desfășurat diverse activități de tineret, fiind ales în diverse funcții neplătite;

- În perioada când eram angajat la I. F. Rucăr, am fost ales locțiitor-secretar de partid de organizație și membru în Comitetul de Partid al unității centrale;

- În perioada când eram angajat la Cooperativa de Consum Rucăr, am fost ales secretar de organizație, propagandist și membru în comitetul de partid pe comună.

II. Sindicale

- Am deținut funcții pe linie sindicală, în unitățile unde am lucrat, fiind ales;

- Am reprezentat sindicatul în organul de conducere al Cooperativei de Consum Rucăr și în sindicatul pe comună.

III. Cultural-Artistice

- Am activat în brigăzi artistice în școală și la nivel de comună;
- Am activat în teatru în școală și la nivel de comună;
- Am activat în cadrul Căminului Cultural Rucăr, pe diferite scene locale și regionale;
- Am desfășurat diverse activități obștești în școală, în unitățile unde am lucrat și la nivel de comună;
- Înainte cu 5 ani de „așa-zisă revoluție” mi-am dat demisia din toate funcțiile deținute pe linie de partid, sindicat și obștești, nu am plătit cotizația de partid și nu am mai participat la nici un fel de activități, fiind un dizident.

Stagiul militar

- Am satisfăcut stagiul militar în perioada 24.10.1968 - 12.02.1970;
- Am deținut gradul de fruntaș;
- Am lucrat în funcția de furier D. S. și curier;
- Mi s-a propus să mă reangajez în armată, am refuzat.

Starea civilă

- Căsătorit în 30.08.1971 cu Angela Minciună din Dragoslavele, Muscel;
- Din căsătorie au rezultat 3 copii.

ACTIVITĂȚI POLITICE, SOCIALE SI CULTURAL- ARTISTICE DUPĂ ANUL 1989

I. Politice

- În perioada 1992-2000 am candidat ca independent la funcția de consilier local, obținând două mandate la Primăria Rucăr;
- În perioada 1992-1996 am candidat ca independent pentru un mandat în consiliul județean Argeș, pe care l-am obținut;
- Am fost forțat după 3 luni să demisionez invocând incompatibilitatea cu funcția de consilier local la Rucăr;
- În 24 aprilie 2000 m-am înscris în P. S. D. R. și am constituit la Rucăr o organizație a partidului, al cărui președinte am fost;
- Am candidat pe lista acestui partid, am fost furat la numărarea voturilor de oamenii P. D. S. R. și am pierdut;
- Am demisionat imediat din funcție și din partid, împreună cu colegii mei;
- Am desființat organizația de partid pe care o creasem;
- Mi s-a propus de către P. D. S. R. să preiau funcția de vice-președinte, dar am refuzat;
- Mi s-a acordat Diploma de Cetățean de Onoare al Rucărului pentru activitatea desfășurată în cele două mandate de consilier în slujba comunității rucărene.1992-2000.

La decesul soției mele s-a acordat familiei titlul și placheta de Cetățeni de Onoare ai Rucărului pentru cinci decenii de conviețuire 1971-2021.

II. Sindicale

- În anul 1990-octombrie, am înființat în cadrul Cooperativei de Consum Rucăr, Sindicatul Liber, Independent și Autonom pentru apărarea drepturilor și intereselor salariaților;
- Am fost ales președinte și am funcționat în perioada 1990-1997, după plecarea mea din unitate, sindicatul și-a pierdut scopul, rolul și importanța, iar în final s-a desființat;
- Am fost ales în Consiliul de Conducere al Unității pe perioada cât am condus sindicatul și m-am luptat pentru drepturile salariaților;
- Am negociat la U. J. C. C. Argeș cu conducerea, contractul colectiv de muncă, în special salariile și locurile de muncă;
- Am participat în calitate de invitat la nivel județean și Centrocoop și am luat poziție în favoarea salariaților.

Propuneri de avansare

- Autoritățile locale mi-au propus funcția de viceprimar la primărie, dar am refuzat;
- Administrația județeană Argeș mi-a propus funcțiile de contabil-șef și ulterior de președinte al Cooperativei de Consum Rucăr, pe care le-am refuzat, cauzele fiind subiective și obiective;
- Oamenii politici din județ mi-au propus să accept funcția de consilier județean și să renunț la cea de consilier local pe care am refuzat-o, fiind mai util la Rucăr;

- Partidele care au câștigat județul mi-au propus sume mari de bani și obiecte casnice și electrice pentru a le da votul meu, care era foarte important dar am refuzat;

- La unificarea pe plan local, dar și central a partidelor P. D. S. R. și P. S. D. R. mi s-a propus de P. D. S. R. Rucăr, să devin vice-președinte de partid cu care n-am fost de acord, în acest fel putând a mă manipula mai ușor.

III. Cultural-Artistice

a) Pe plan local

- Sunt membru fondator al cenaclului Cultural-Artistic „**Mihail Lungianu**” din Rucăr - constituit la 19.01.2011 la pensiunea „**Liniștea Serii**”;

- Sunt secretarul acestui cenaclu;

- Sunt membru fondator al Asociației Culturale „**Ruffa Arbor**”, Rucăr - constituită la 09.04.2015;

- Sunt secretar-general al asociației;

- Sunt redactor și corector al revistei de actualitate, cultură și tradiții, „**Piatra Craiului**” din Rucăr;

- Organizator și participant activ al manifestărilor cultural-artistice, spiritual-religioase și de artă;

- Am redactat și am publicat zeci de articole în revista rucăreană „**Piatra Craiului**”;

- Acordarea la Rucăr de interviuri pentru TVRM București, Muscel TV, Clar TV și Radio Oltenia;

- Foarte multe interviuri telefonice în direct la Muscel TV - emisiunea „**Identității Culturale**” - pe teme diverse cu mari valori și personalități muscelene și argeșene - moderator, Nicolescu Carmen;
- Participarea la simpozioane pe teme diferite cu fiii satului și cu templierii francezi și români;
- Organizator și participant activ la organizarea și desfășurarea celor 5 șezători rucărene și Datini, Tradiții și Obiceiuri rucărene și muscelene;
- Organizarea lansării la Rucăr a cărților unor scriitori rucăreni și a revistei „**Piatra Craiului**” - Vila Osiceanu, cu un numeros public, anii 2010-2011;
- Organizarea unor expoziții de pictură a unor pictori musceleni, Vila Osiceanu;
- Organizarea unor interviuri de către Jurnalul de Argeș a veteranilor rucăreni;
- Coorganizator și participant la „**Expopastoralis**” Rucăr în perioada 1992-2000.

b) Pe plan zonal

- Sunt membru fondator al Clubului Umoriștilor Musceleni, Câmpulung-Muscel;
- Sunt secretar-general al Clubului Umoriștilor Musceleni;
- Sunt membru fondator al Cenaclului Cultural Muscelean din Câmpulung;

- Sunt secretar al Cenaclului Cultural Muscelian;
- Sunt membru al Cenaclului „**Cafeneaua Literară**” din Câmpulung-Muscel;
- Organizez participarea membrilor acestor 3 cenacluri la întâlniri și alte activități;
- Sunt membru al Societății de Științe Istorice din România, Filiala Muscel, din Câmpulung începând cu anul 2011;
- Răspund pe zona Dâmbovicioara-Rucăr-Dragoslavele prin convocarea membrilor la conferințe și simpozioane, încasarea cotizației, distribuirea revistei „**Muscelul**” precum și aducerea în filială de noi membri;
- Sunt membru în comisia de cenzori a filialei;
- După decesul președintelui filialei, pentru ca filiala să nu se desființeze, am organizat un grup de inițiativă, care a restructurat filiala și a redactat un număr omagial al revistei „**Muscelul**”, în continuare revista apărând anual;
- Am organizat împreună cu grupul alegerile, și am fost ales în Consiliul de Conducere ca secretar-trezorier al filialei de istorie;
- Participarea în direct în studiourile Muscel TV, Clar TV și Curier TV Pitești, referitor la cenaclu și revistă;
- Participant activ la toate manifestările culturale, de artă, spirituale și religioase, lansări de cărți și reviste, la Câmpulung, Valea Româneștilor, Domnești, Curtea de Argeș, Pitești, București, Soveja-Vrancea, Iași, etc.

- În plan artistic, am adus artiști consacrați ai folclorului românesc la diverse manifestări în plan local și zonal;
- M-am ocupat personal de distribuirea revistei „**Piatra Craiului**” și „**Acidava**” în țară și în 25 de țări de pe 5 continente;
- Am salvat de la distrugere 2000 de volume și am dotat biblioteci școlare, comunale și municipale cu aceste cărți, precum și peste 100 de personalități din țară;
- Participant activ la câteva ediții „**Bătălia cărților**” organizate de Biblioteca „**Ion Barbu**” în parteneriat cu Școala Gimnazială „**Oprea Iorgulescu**” unde am donat sute de cărți ca premii elevilor;
- Colaborator la revistele muscelene: Acidava, Carte de la Curtea Veche, Pensionarul Muscelan, Orizonturi Muscelene, Pietrele Doamnei, Suflet Românesc, Muscelul, Amurg Sentimental București. La aceste publicații am publicat numeroase articole pe diverse teme;
- Sunt redactor al revistei „**La noi**”, care apare la Soveja - Vrancea, la propunerea d-lui prof. Constantin Macarie, redactor-șef;
- Am colaborat și am publicat articole pe diverse subiecte la ziarele muscelene și argeșene: Actualitatea Muscelană, Evenimentul Muscelan, Jurnalul de Argeș, Argeșul;
- Am avut o colaborare fructuoasă cu d-nul Prof. - scriitor din Domneștii Muscelului - Hiru Ion unde am publicat în cele 4 volume „**Neosteniți întru lumină**” un număr de 15 valori - personalități rucărene, muscelene și argeșene.

ONORAT AUDITORIU, DOAMNELOR, DOMNIȘOARELOR ȘI DOMNILOR

Astăzi, aici, într-o superbă zi de primăvară, în plin anotimp de iarnă, împreună cu familia, am poposit, în fosta Cetate de Scaun a Țării Românești, Câmpulung-Muscel, alături de Domniile Voastre.

Astăzi, 17.12.2019, sărbătorim două evenimente speciale, unul cultural-artistic și altul aniversar, cumulate într-unul și anume:

1. Lansarea cărții-antologie, cu titlul **„Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare”**;
2. Aniversarea zilei de naștere, 29 decembrie, 76 de ani de viață și de muncă, puse în slujba familiei și a societății.

Cineva m-a întrebat dacă o să am emoții, într-adevăr sunt cuprins de puternice emoții, dar o să încerc să trec peste ele, pentru a nu mă domina.

Aici sunt prezente mari valori și personalități de pe muscele, din Municipiul Câmpulung și din comunitățile limitrofe, oameni de cultură, artă, din educație, de profesii diferite, pentru care sunt mândru și țin să le mulțumesc cu cea mai mare plăcere și sinceritate.

La asemenea evenimente care marchează viața unui om, se văd adevărații prieteni, care mă stimează, și mă prețuiesc, din inimă și suflet.

În urmă cu aproximativ 3-4 ani, m-am destăinuit unui om adevărat, prieten adevărat, că aș dori să public o carte. Acest om se numește Miu Agricola - Constantin, care m-a încurajat și m-a sfătuit să mă apuc de scris, ceea ce am și făcut.

Anii au trecut, și nimic nu s-a întâmplat, a venit ziua de 1 aprilie 2019 - ziua păcălelilor, dar pentru mine n-a fost o păcăleală. Am zis în sinea mea: trebuie să mă apuc să scriu și chiar am făcut-o.

M-am gândit să scriu o antologie, foarte greu am găsit titlul potrivit, până la urmă consultându-mă cu unii scriitori, am găsit titlul potrivit și m-am apucat serios de scris.

Am lucrat la această carte timp de 9 luni, și la 1 decembrie 2019 s-a născut antologia pe care a-ți primit-o, unde am depus muncă și suflet, scormonind în lada de zestre, și în biblioteca mea personală. Am avut putere și o voință de fier pentru a-mi duce la îndeplinire proiectul meu.

Am căutat și cred că am reușit să înmănunchez tot ceea ce am scris și publicat în cărți, reviste și presa scrisă, în mass-media audio-vizuală în urmă cu 10 ani, despre mari valori și personalități rucărene, muscelene și nu numai. În carte se regăsesc oameni de cultură, artă, și educație, care au scris despre mine, proză, poezie, epigrame și catrene. Am preluat și am selectat din opera unor poeți și prozatori anumite pasaje, privind Rucărul, și oamenii săi, din cele mai vechi timpuri.

În paginile antologiei, se regăsesc activitățile Cenaclului Literar - Artistic „**Mihail Lungianu**” sub egida Asociației Culturale „**Ruffa Arbor**” și revista „**Piatra Craiului**” - de actualitate, cultură și tradiții.

Menționez organizarea și desfășurarea a 5 ediții „**Șezătoarea Rucăreană**” precum și o primă ediție „**Datini, Tradiții și Obiceiuri**”, care din motive subiective și obiective s-a oprit.

Dacă timpul și vremurile prezente și viitoare vor mai avea răbdare cu mine, am un proiect de a scrie și a publica un roman autobiografic de la venirea mea pe lume și până în prezent.

Peste 7 zile vin sărbătorile de Crăciun și peste 14 zile sărbătorile de Anul Nou 2020. Familia mi se alătură spunându-vă anticipat sărbători cu sănătate, cu voie bună, un an mai bun și mai rodnic pe toate planurile.

17.12.2019

Publicist - Cornel STOIAN, Rucăr-Muscel

***DIN CUVÂNTUL DOMNULUI DIPLOMAT ÎN ȘTIINȚE
ECONOMICE - ION DUMBI LA LANSAREA ANTOLOGIEI
AUTOR: CORNEL STOIAN - 17 DECEMBRIE 2019***

Stimați participanți, dragi colegi

Ca bun coleg, fiind membru C. U. M. și tiz de profesie, fiind economist, o să spun și eu câteva cuvinte în versuri:

Ca pui de dac,
Tizul s-a născut sărac.
Ieri cioban, azi cărturar,
A evoluat an de an.

Astfel astăzi este ochiul magic care urmărește ca Flacăra sacră a culturii muscelene să ardă continuu.

Este gornistul neobosit care sună adunarea la toate activitățile C. U. M., sau când în cadrul acestuia se produc momente de slăbiciune. Cu privire la ciobănie zic:

O zi cioban, dar șef de turmă
Mulți râd, nu pășesc pe a lui urmă.
Pilda sunt aleșii, la noi.,
Ce nu ne scapă de nevoi.

Inspirat de titlul cărții, dar al cărui conținut îl cunosc spun:

Timpul fuge, fuge, nu se oprește
Spre viitor de o viață povestește:
Ce-a înfăptuit, pentru noi, de toate
Și trăiește cu multă demnitate.

Volumul lansat este în fapt o carte de memorii.

Ca urmare, eu fiind „june” nonagenar, în vara aceasta, împlinind doar nouă decenii, cu răbdare și multă tenacitate, fiind de ai lui Djuvara, deci de viță AROMÂN, aștept ca să lanseze și volumul-„, **Scrieri în amurg**”.

Să pășească pe urmele mele, eu scriind „Dumbisme în amurg”, la vârsta de 90 de ani.

Cele spuse le concretizez în catrenul:

Azi cu cartea de memorii,
Te-ai acoperit de gloriei,
Deoarece ani, repede curg
Aștept volumul „Scrieri în amurg”.

Ținând cont de munca desfășurată în cadrul C. U. M. și pe plaiurile de pe muscele am primit o nobilă sarcină de la colegii de azi să declar pe colegul Cornel Stoian, „Crăciunel de Onoare”- ofer distincția și îi prind la rever „Crăciunelu”, precum și de ai înmâna plicul cu bancnota, ca răsplată pecuniară, i-aș fi dat mai mult, dar bântuie o epidemie mai rea ca „Ciuma”, respectiv păcătoasa de „Austeritate”.

Având în vedere că peste opt zile sărbătorim Crăciunul, iar peste treisprezece zile Cornel împlinește 76 de ani, îi urez sărbători fericite și totodată „La mulți ani!”, multă sănătate și noi succese pe tărâmul cultural și în viață.

Epigramist, Ion Dumbi-București

**CORNELULUI DE STOIAN, RUCĂR.... AMINTIRE- ÎN
VERSURI, DE EPIGRAMISTUL - IULIAN CITER
MARINESCU, DIN 17 DECEMBRIE 2019**

Mă- ncearcă un țărnam de amintiri
Cu-o Dâmboviță petrecută în uitare,
Cu sângele navelor uimiri
Îmbătrânind în cinica schimbare

Aud cum cresc gigantic rădăcini
Întelenind o lume de păduri
Și mă rănesc nostalgice lumini
Căzute pe tăișuri de securi

Trec sănii lunecând spre răsărit
Și- n iesile aburesc fâtații iezi
Și beau pelinul timpul lui oprit
Pe umărul pierdutelor zăpezi

Uscav un volum Stoian
Și se umflă- n pene- acum
Mai ceva ca un curcan:
Unul de-ăla... cu volum!

Ne-a dat de mâncat puriul,
Am băut ca duși cu pluta....
Sper să repete meniul
Și atunci când o face suta.

Te-au tămâiat de circumstanță,
Așa cum se întâmplă- n viață,
Dorind ca-n ultimă instanță
Tot dumnealor să iasă-n față.

ANTOLOGIE RUCĂREANĂ

Venii la Câmpulung Muscel
De la Rucăr, domn Cornel
Cu a sa frumoasă carte
Timpul fuge, fuge mai departe.

La mulți ani frumoși!

**Elena -Lenți Miu
17 decembrie 2019**

CUVÂNT ÎNAINTE

AMINTIRI DIN INIMA MUSCELULUI

Sunt prieten de peste șase decenii cu inimosul și talentatul muscelean-rucărean Cornel STOIAN, autorul plin de har al minunatei lucrări memorialist-antologice „*Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare*”.

A vorbi, și chiar a scrie, despre legătura noastră inter-umană, cu atât mai mult despre opera sa literară, cultural-artistică și educativ-formativă, reprezintă pentru mine o onoare și o mare responsabilitate.

Fiind vorba de un Om deosebit și un Prieten special, îmi asum riscul să încerc să găesc, în tolba cu amintiri, unele aspecte privind temperamentul, comportamentul, caracterul, preocupările și realizările vieții sale complexe, complicate și pilduitoare, pentru cei care îl cunosc, îndrăgesc și îi citesc lucrările, elaborate și publicate de-a lungul atâtor ani de trudă și renunțări în folosul **Cetății**.

Am fost colegi de clasă în ciclul II la Școala Gimnazială „NAE A. GHICA” din Rucărul natal și îmi amintesc, cu mare plăcere, că era un elev cuminte și plin de vervă, avid în a descifra cât mai repede tainele ascunse în manualele școlare și în rafturile bibliotecii sătești.

Permanent atent și combativ la orele de curs, reușea să se mențină în plutonul fruntaș al clasei și să ne asigure parcă de dorința sa deosebită de afirmare prin carte și muncă fără preget.

Spre surpinderea unora, era cel mai pedant și politicos dintre noi, cu sexul frumos, profesoare și colege deopotrivă.

Între timp, am înțeles că „**izvoarele**” acestui comportament erau, în principiu, educația din familie, dorința de autodepășire și maturizarea precoce la „**focul durerii**” întreținut de viața postbelică românească. În plus, am aflat mai târziu că un alt motiv al maturității sale, comparativ cu restul elevilor, era faptul că se născuse cu patru-cinci ani mai devreme, aspect de luat în seamă la vremea marilor întrebări, unele fără răspunsuri, specifice adolescenței rurale.

După ce am absolvit, cu bucurie și optimism, clasa a VII-a B, în mod surprinzător și independent de voința noastră, nu am mai continuat împreună, la Liceul teoretic Rucăr, drumurile noastre în viață depărtându-se, pentru mult timp.

Deși cărările vieții noastre au fost diferite, ne-au legat amintirile frumoase ale copilăriei și am păstrat ca reper central inconfundabil, în profesie și comportament, Rucărul muscelean, cu frumusețile sale inegalabile, cu bucuriile și tristețile pe care doar cei născuți și crescuți aici le pot înțelege și descrie cu atâta dăruire și fidelitate, precum autorul Antologiei.

În Rucărul natal ne-am reîntâlnit ulterior, cu reală plăcere, în multiple ocazii, în contextul unor activități culturale, sportive, sau prilejuate de diverse ceremonii organizate pe plan local și zonal. Am fost, de fiecare dată, impresionat de complexitatea preocupărilor și dorința cu care colegul meu de gimnaziu participa la respectivele întruniri/revederi și de anvergura deosebită a personalităților implicate în actul de cultură rucărean, muscelean și argeșean.

Privind retrospectiv, pot afirma că un tânăr cu calitățile lui Cornel STOIAN ar fi putut îmbrățișa profesii diverse și complexe, fără mari dificultăți și cu aceiași abnegație și dăruire.

Ar fi putut deveni, de ce nu, un dascăl competent și sensibil, în maniera acelor oameni minunați care ne-au învățat carte și ne-au călăuzit discret pașii mai departe în viață. De asemenea, prin credința profundă, vorba blajină și mobilizatoare și respectul recunoscut pentru frumos și adevăr, ar fi putut la fel de bine fi un duhovnic modest, evlavios și plin de har, excelent exemplu pentru comunitate și colegii de breaslă.

Tenacitatea, determinarea, disponibilitatea la efort și spiritul de sacrificiu moștenit de la înaintașii noștri, mai ales de la eroii și veteranii de război rucăreni și musceleni pe care îi studiază, îi omagiază și venerază în lucrările sale, l-ar fi recomandat deopotrivă pentru domeniul medical sau cariera armelor. Orice militar al Armatei Române ar fi încântat să aibă alături un asemenea camarad, la bine și la greu, pe timpul pregătirii în săli de studiu, în arhivele militare, în amfiteatrele academiilor, pe terenurile de instrucție, la paradă, în misiuni specifice sau chiar în acțiuni de luptă, și nu în ultimul rând pe târâmul diplomației militare.

Dar economistul Cornel STOIAN a făcut și face o muncă de mare noblețe sufletească. El scoate la lumină frumusețea fizică și morală a neamului nostru, a plaiurilor muscelene, în centrul cărora plasează cu fermitate și constanță remarcabilă satul românesc, reprezentat pe merit de Rucărul nostru inconfundabil. El știe, ca puțini alții, să studieze și să redea cu generozitate cititorului pagini de neuitat din tradițiile noastre milenare, lupta, freamătul și zbuциumul părinților, bunicilor și străbunilor noștri, și, nu în ultimul rând, istoria reală, plină de sudoare, lacrimi și sânge a românilor, în general, și a rucărenilor-musceleni cu predilecție.

Acestea nu sunt vorbe de complezență, un act caritabil sau un „cadou” pentru priententul cercetător, analist și autor al Antologiei, sunt fapte reale constatate din întreaga sa luptă și trudă pentru a realiza o operă durabilă și de interes general, pornind de la dragostea sa fără margini pentru oamenii și locurile care ne-au făcut copilăria memorabilă și ne-au călit fizic, psihic și emoțional pentru a face față provocărilor vieții de mai târziu.

Pentru a ne convinge de veridicitatea celor prezentate mai sus, vă invit să citim și să studiem „**cu inima**”, cu grijă, atenție, răbdare și trăiri rucăreano-muscelene, „**Antologia**” și revista „**Piatra Craiului**”. Și, desigur, dacă timpul, spațiul și filozofia ne permit, o vizită, sau mai multe, în spațiul rucărean, ar constitui un bonus pentru înțelegerea mai profundă a milenarelor meleaguri rucărene.

* *
*

Prietene Cornel STOIAN,

Conținutul și grafica lucrării sunt absolut remarcabile. Te felicit, din toată inima, pentru eforturile deosebite puse în slujba promovării istoriei, vieții și muncii rucărenilor și muscelenilor noștri dragi. Îți urez mulți ani frumoși, sănătoși și fericiți, împreună cu familia ta minunată și oamenii care ți-au fost mereu aproape.

Cu mult drag, respect și trăiri rucărene,
General de brigadă în rezervă - Cornel IDORAȘI,
Cornățelu – județul Dâmbovița

PREFAȚĂ

CORNEL STOIAN, UN PATRIOT RUCĂREAN-MUSCELEAN

Am citit cu interes ANTOLOGIA DVS. „TIMPUL FUGE ...FUGE... SPRE VREMURI VIITOARE” în care faceți o pledoarie excelentă a activității cultural-artistice efervescente a consătenilor dvs. - și nu numai - în ceea ce privește preocupările lor culturale, apelând la memoria domniei voastre și a lucrărilor în materie, apărute în diverse lucrări culturale argeșene, muscelene și cu precădere rucărene locale, scoțând în evidență magistral - tradițiile strămoșești, venite din moștenirea dacică, cu trăiri profunde, tradiții, obiceiuri, costume, cutume, proverbe, dansuri și nu în ultimul rând, creații cultural-artistice ale locuitorilor rucăreni și musceleni, cât și a altor intelectuali din țară pentru cultura dacică! FELICITĂRI!

Deși lucrarea dvs. nu este una autocuprinzătoare a tradițiilor noastre strămoșesti, totuși ea se înscrie într-un material de excepție al consemnării locale a modului cum s-au transmis și materializat în cultura locală aceste tradiții strămoșești - dacice, atât de original și corect înregistrate de domnia voastră!

Dacă și alți mesageri ca și domnia voastră din toate teritoriile rurale ale spațiului străvechi al DACIEI noastre milenare - păstrătoare a acestor tradiții strămoșești, ar consemna modul cum s-au transmis la ei în sat, comună sau oraș aceste tradiții culturale strămoșești dacice, așa cum le-ați consemnat domnia voastră, am fi mult mai bogați spiritual și lumea întreagă ar fi mai conștientă de originea noastră dacică străveche de peste 2000 de ani.

Ceea ce ați făcut DVS. este de lăudat și apreciat - poate mulți nu-și dau seama, dar lăsând ca moștenire generațiilor viitoare aceste realități ale trăirii noastre cotidiene locale - pe lângă muncă, luptă și creativitate care ne caracterizează și cultura, este o dovadă că noi am fost, suntem și vom fi aici pe veci - indiferent ce vor unii sau ce zic alții!

Aceste aprecieri sunt făcute de unul care s-a născut, crescut, învățat, trăit în frumosul CÂMPULUNG-MUSCEL și a lucrat la Rucăr în timpul vacanțelor de vară de studii ale liceului „DINICU GOLESCU”, iar vacanțele și practica muncii Școlii Militare de Ofițeri din București le-am petrecut la BRAN. Îmi sunt dragi locuitorii acestor meleaguri pe care îi cunosc foarte bine cu trăirile lor, obiceiurile lor, cultura lor, portul și vorba lor, dar mai ales trăirile și patriotismul lor! Încă odată FELICITĂRI! Aveți în mine un prieten și susținător!

*Colonel în rezervă - Gheorghe BĂNESCU,
licențiat în Drept, membru al Ligii Scriitorilor din România,
medaliat cu „Virtutea Literară”,
Tg. Mureș, 16 ianuarie 2021*

Muzeul Municipal Câmpulung - Muscel

ARGUMENT

LOCUTOR ÎN MUSCELE

Urmare a evenimentelor provocate de Fundația „Simion Mehedinți-Miorița”, din Soveja, în ultima vreme, subsumate sugestiv unei acțiuni simbolice MERIDIANUL MIORIȚA, am reluat legăturile culturale, de suflet cu „vatra” de origine a sovejenilor, cei din muscelele Argeșului, RUCĂR ȘI DRAGOSLAVELE, dar și cu confrății întru origine istorică, de la Cașin, generând câteva întâlniri care au fost de bun augur. Printre mulți oameni valoroși de cultură, de acțiune, de la „vatră”, am cunoscut și pe Cornel Stoian. O revelație! Un om modest, care la prima vedere, poate trece neobservat. Și totuși...

Domnia sa mi-a pus în mână o carte a cărui titlu m-a șocat - TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE, pus sub un avertisment - ANTOLOGIE, avertisment care sugerează o întoarcere în timp. Și totuși, autorul, într-o antonimie șocantă ne invită într-un timp ce nu fuge înapoi, ci în viitor.

M-am pregătit să intru în ritmul sugerat, adică alert - fuga. Și am pornit. Încă de la început, sub semnătura autorului, alergătorul de cursă lungă, (autorul are și el vârsta mea, o vârstă frumoasă, mulțumitoare, motiv de mulțumire Domnului), dedicația vorbește de o „**chiar cronică de vreme de acum**”.

Și descopăr că printre cei cărora o dedică, mă regăsesc și eu, fiindcă, din curiozitate, dar mai mult din setea și bucuria de a găsi, de a descoperi oameni cu „neliniști” ca ale mele,

trăsături care m-au fericit, mă regăsesc și eu între acei „**tuturor celor care vor găsi timp ca sufletul și munca dezinteresată a unui om care a vrut să lase lumii tot ce a adunat mai frumos în viața sa**”. Aici am descoperit, din start, ce este această carte!

Adică o „**cronică de vreme de acum**”. Vreme de ACUM - acest timp al lui Cornel Stoian ce are hotarele între anul 1943 și acest an al începutului de secol tulbure, douăzeci și unu.

Și timp în care, suntem contemporani, noi și, har Domnului!, cu atâția oameni de valoare ce ne înconjoară, sau poate mai bine spus ne înconjurăm. Căci spune o vorbă străbună: „**Cine se aseamănă se adună**”. Și Cornel Stoian, OMUL de-o vârstă și de aceleași neliniști ca mine, am trăit și trăim bucuria ce ne alimentează „**neliniștile**” noastre - de a ne aduna noi cei care ne asemănăm. El - pe culmile Muscelilor argeșene, între Oameni ai Muscelului; EU - pe culmile povârnișurilor Vrancei, între „**Oameni de la munte**”, întinzându-ne o mână întru împlinire și adăugire culturală peste Carpați. Și, mulți, chiar foarte mulți, dacă nu toți chiar ai celor două ținuturi istorice, vechi, oameni cu un numitor comun - VALOAREA. Încât trebuie să spunem precum cronicarul: „**NASC ȘI LA MUSCEL, ȘI LA VRANCEA OAMENI**”.

Și fericit sunt că sunt și eu printre EI, și fericit să fie și prietenul meu, de acum încolo, CORNEL! Și, în limitele admise ale unei lipse sau nu de modestie, declar că trăiesc sentimentul datoriei împlinite.

Așadar, la drum...la fugă! Numai că lectura mi-a domolit alergarea gândurilor, stăruind, chiar de câteva ori între paginile scrise cu grijă, cu migală de om ce caută în scrinul amintirilor,

cu emoție, cu grijă, luminând timpuri, oameni, fapte, întâmplări demne de redat contemporanilor.

Am pornit la drum cu acest radar ce surprinde ritmuri, mișcări ascunse, tainice în gala scrisului și a zbuciumului muscelean din RUCĂR și DRAGOSLAVELE. Admir răsărituri și apusuri de stele, de luceferi, în calea lactee culturală a muscelor, într-o continuă redimensionare. Merg pe noi căi ale robilor scrisului, ale trudei comune pentru cultură cu „**saricile pline/ hrănindu-ne...**” pe toți însetații și flămânzii locului.

Și aflu că în aceste noi căi ale robilor s-a integrat Cornel încă din tinerețe, treptat, cu răbdare, cu stăruință, cu trudă, simțind chemarea spre „**vremuri viitoare**”, îmbogățindu-se cu experiențe din cele mai grele ale timpurilor grele, încă din copilărie, urcând de la munca de jos, cea dătătoare de putere, de curățenie sufletească, de răbdare. Și mândru îl descopăr că e de pe acele vremuri pe care le crede izvor de credință, de nădejdi, de putere - TEMELIE.

Cornel Stoian s-a născut într-un timp al afirmării eroismului românesc întru apărarea ființei naționale. Zodiile, așa cum spune, nu i-au prezis un destin care l-a avantajat, orfan de tată rămânând, a crescut sub binefacerea înțelepciunii bunicilor după mamă. Frumosul, bucuria copilăriei, i s-au refuzat în aceste împrejurări. Școala a cucerit-o, dreptul la învățătură l-a cerșit, luptând „**cu aripile frânte**” să ajungă la o școală mai mare. Și a ajuns la „**școlile cele mari**”, precum Budulea Taichii, la Școala Comercială, apoi la cea liceală, în ciuda opreliștilor ce i s-au ridicat în cale. Armata, mai apoi căsătoria i-au spulberat visul universitar. Dar nu și elanul, nu și

setea de a învăța, bucuria de a fi, devenind un autodidact în multe ale culturii, ale literaturii.

Și soț, și tată, și bunic s-a avântat în lumea culturală și artistică a Muscelului, a scriitorilor ce i-au devenit prieteni, a publicisticii, a cărților și a revistelor, într-un cuvânt în media audio-vizuală județeană, și națională, ca un radar spiritual, un „**toboșar al timpurilor**”. A rămas, așadar un locuitor al muscelilor, dar nu unul oricare, ci implicat în lumea spirituală cu toată ființa, „**iubitor de frumos**” cum se declară, și se și vede.

Și cu certitudine are ce iubi. Dincolo de familie, o lume a culturii ce se plămădește în Rucărul și Dragoslavele de care este legat, prin neliniștile atâtor nume de rezonanță națională și nu numai. Un ținut al istoriei în mic a celei naționale, o lume cu o mare încărcătură emoțională, valorică generată de oameni frumoși în fapte și gânduri, în gesturi, căroră li s-a alăturat.

Un frumos ce, cu patru sute de ani în urmă a migrat peste Carpați, în Vrancea, la Soveja, în Moldova, la Cașin, rodind alte frumuseți. E lumea „**pe care-o iubesc și mi-e temelie**”, cum spune cu mândrie Cornel.

Și, iubind frumosul, robind la „**noi frumuseți și prețuri noi**”, merge la braț, de mână cu timpul care „**fuge...fuge...spre vremuri noi**”, căroră le este și le rămâne prieten.

Și, o permanență în mijlocul evenimentelor locului și nu numai, activ și vibrând, a adunat experiențe, a cules, precum albinele din florile câmpului, mierea evenimentelor în stupul sufletului LUI mare, cât muscelele. Și a pus-o în fagurii vieții sale, acum împărțind-o-n cuvinte puse în pagină de carte. Gânduri de înțelept, fotografii, scrisori, dedicații, autografe,

distincții, puse în pagina cărții pe care o așează **„cu credință căpătâi”**, ca fiind **„hrisovul vieții cel dintâi”** al tinerilor mlădițe literare de care s-a apropiat și le-a încurajat, mărturie a timpului ce fuge....

Cornel Stoian este un animator, dar și actor cultural în spațiul ce i l-au hărăzit ursitele, și i-au marcat trecerea cu însemnul de primă mărime - unul din cei șapte fondatori și apoi secretar al Cenaclului literar artistic **„Mihail Lungianu”**. Publicist, este fondator-susținător, secretar-general al Asociației **„Ruffa Arbor”**. Este suflet al tuturor manifestărilor culturale ale revistei **„Piatra Craiului”** - revistă emblematică pentru ținutul Muscelului, revistă ce a ajuns în toată țara, dar și mai departe peste hotarele românești, acolo unde români sunt.

A fost, este, și va fi, locuitor în Muscele, flacăra vie în lumea culturală rucăreană, ajuns la maturitatea gândirii și trăirii, purtând pe umerii săi învățăturile pe care le seamănă celor ce vin. Acum a descoperit că **„timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”**. Și se ține de el, cu sprinteneala minții, cu ochii senini ca cerul și sufletul limpede ca undele Dâmboviței, mândru că este **„locuitor în Muscele”**. La mulți ani, Cornele, prieten și coleg în truda-ne comună, alături de prietenii tăi, ai mei - minunații, ei înșiși conlocuitori în Muscele.

Profesor-Constantin MACARIE,
Președinte fondator al Fundației „Simion Mehedinți-Miorița”
Soveja - Vrancea

**CRONICI TRIMISE DE MARI PERSONALITĂȚI
DIN DIVERSE ZONE ALE ȚĂRII
REFERITOR LA ANTOLOGIA „TIMPUL
FUGE...FUGE... SPRE VREMURI VIITOARE”,
VOLUMUL I (2019), AUTOR - CORNEL STOIAN,
PUBLICIST, RUCĂR-MUSCEL**

ÎN MINTEA ȘI ÎN SUFLETUL ACESTUI OM- CORNEL STOIAN-SUNT: DRAGOSTEA PENTRU ȚINUTURILE NATALE, DORINȚA DE A NU FI UITAȚI OAMENII DE ACOLO ȘI VREDNICIA LOR

Încă de la vârsta fragedă lucrează ca păstor, primind, în grijă mai întâi turma familiei, apoi a lucrat ca muncitor forestier, unde cunoaște tradițiile și obiceiurile pastorale din această zonă, fiind folosite cu multă pricepere în realizarea activităților desfășurate ulterior pentru comunitatea sa. Nu a neglijat nici activitatea școlară, parcurgând toate formele de învățământ.

Are o familie frumoasă formată din 3 copii realizați și cinci nepoți, toți educații pentru cinste, corectitudine și muncă.

Viața lui sugerează că, cetățeanul ideal nu este cel care schimbă lumea, ci acela care rămâne credincios idealurilor Rucăreanului: corectitudine, cinste și muncă. A promovat în toate împrejurările valorile spirituale și culturale din zona Rucăr- Bran.

Cartea, scrisă de Cornel Stoian, este o binecuvântare în timpurile noastre, când totul este internet, digital și telefonie mobile (smartphone) și nu mai avem timp pentru istoria locală, pentru personalitățile care te-au înconjurat, de frumusețile locurilor natale, de tradițiile și cultura locală. Autorul s-a născut și a crescut în comuna Rucăr, de asemenea o zonă foarte frumoasă cu oameni gospodari, crescători de animale și lucrători în pădure care au făurit cele mai frumoase tradiții și obiceiuri românești.

Importanța drumului transcarpatic a dus la activizarea schimburilor comerciale, prin antrenarea satelor din culoarul Rucăr - Bran în economia de schimb, intensificând astfel nu numai păstoritul, ci și exploatarea forestieră. Acestea din urmă se extind, cu timpul, nu numai pe Valea Dâmboviței, ci și pe văile câtorva afluenți, cum sunt: Dâmbovicioara, Valea Caselor, Valea Bădenilor, din zona mușcelului, sau Valea Simunului, din cel brănean.

Intensificarea schimburilor comerciale a atras după sine și intensificarea legăturilor între românii așezați de o parte și de cealaltă a Carpaților.

Intensificarea schimburilor comerciale, dezvoltarea păstoritului, inclusiv a păstoritului transhumant, stăpânirea Branului și de către voievozii munteni, alături de mulți alți factori, au contribuit la unitatea etnică și spirituală a populației din marele culoar transcarpatic, la individualizarea zonelor etnografice: Rucăr și Bran, considerate de o mare bogăție și originalitate.

Frumusețea zonei a atras foarte mulți vizitatori în decursul timpului. Poeți, prozatori și pictori de seamă au cunoscut și au admirat peisajul Rucărean și au admirat frumusețea spirituală a moșneanului, vechi locuitor al satului. (Ioan Slavici, Titu Maiorescu, George Coșbuc, Barbu - Ștefănescu Delavrancea, Panait Cernea și chiar Mihai Eminescu etc.) Domnul Cornel Stoian, în cartea sa „*Antologie timpul fuge...fuge.. spre vremuri viitoare*”, pune în valoare aceste bunuri culturale și materiale. Organizată pe: părți și capitole, cartea prezintă aspectele importante din această zonă. Numai citând câteva din aceste componente ale cărții ne dăm seama de munca depusă și dragoste pentru locurile natale de care dă dovadă autorul:

„Istoria Corului Rucărean de la începuturi până la desființare”, „Mari Personalități Rucărene – Mușcelene, omagiate în diferite publicații”, „In Memoriam – Comemorări ale unor Mari Personalități” , „Evenimente - Manifestări”, cenaclul Literar Artistic „Mihail Lungianu”, revista „Piatra Craiului” și multe altele.

A prezentat în lucrările sale zona de nord a județului Argeș (Mușcel și Câmpulung), zonă bogată în tradiții și obiceiuri (șezători, datini și tradiții de iarnă, răvășitul oilor etc).

Este foarte greu să amintim toate activitățile prezentate în carte, o carte densă de informații istorice, culturale și artistice.

*Ec. Violeta ANTON,
Gl. bg. (ret) dr. ing. Constantin ANTON,
Țuțulești-com. Suseni, jud. Argeș*

Casa de vacanță a familiei Violeta și Constantin Anton de la Sățicu de Sus – Rucăr, Muscel

ONOARE LA ȘEZĂTORILE RUCĂRENE

În luna august 2014 familia noastră a avut deosebita plăcere și onoare, în același timp, de a fi invitată la festivalul cultural-artistic „*Șezătoarea Rucăreană*” de către cunoscutul și apreciatul realizator de televiziune, dna Carmen Nicolescu. Această manifestare tradițională, ajunsă la a III-a ediție în acel an, s-a desfășurat în localitatea Rucăr ce are specific asemănător comunei Corbi din care provenim: așezare la poalele munților, oameni gospodari, principala îndeletnicire fiind creșterea oilor. Aici am făcut cunoștință cu oameni de cultură din această zonă mirifică a Argeșului: domnul economist Cornel Stoian și domnul profesor Tudor Vlad, membrii ai cenaclului „*Mihail Lungianu*”.

Neobositul domn Cornel Stoian, sufletul acestei prestigioase activități artistice este un OM cu suflet mare, ce se hrănește cu spiritualitate, cultură, tradiții locale. Se citea în ochii dânsului bucuria. Cântecurile și dansurile tinerilor prezenți la acest festival îi mângâiau sufletul, văzând că tradițiile și obiceiurile străbune rămân pe mâini sigure și sunt însușite cu cinste și mândrie de tânăra generație. De fapt, acesta a fost scopul principal al evenimentului.

Am colaborat în continuare cu domnul Cornel Stoian, dânsul considerând-o pe fiica mea, Ilona Anghel, una dintre nepoatele sale. A fost, este și cred că va fi în continuare o voce nelipsită în emisiunile de televiziune ale unor posturi locale și naționale.

I-am cunoscut o parte a familiei: pe regretata soție a dânsului, doamna Angela Stoian, pe fiul Ciprian și pe soția acestuia, pe nepoata Maria, cu care Ilona s-a și împrietenit.

Astfel, am fost invitați și am participat și la ediția a IV-a a Șezătorii, în anul 2015, unde, împreună cu doamna Carmen Nicolescu, am avut onoarea de a-l cunoaște pe domnul diplomat Mihai Epure, care a fost reprezentantul țării noastre în Japonia, precum și pe domnul Radu Ștefan „*Tatan*”, un cunoscut rapsod popular.

Cu un spectacol de înaltă ținută cultural-artistică, prin grija și atenția deosebită acordată de domnul Cornel Stoian tuturor participanților, cu o prezentare în detaliu a fiecărui artist realizată de domnul profesor Tudor Vlad, cu un acompaniament muzical aparte al regretatului artist Iosif (Viciu) Nistor, această ediție și-a atins scopul, oamenii de cultură din Rucăr demonstrând odată în plus, dacă mai era nevoie, cât de mult iubesc cultura, tradițiile, portul și spiritualitatea locală și națională.

Am primit din partea domnului Stoian-Antologia „*Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare*”, pe care a scris-o din iubire față de Rucărul Muscelean natal și în care a așternut o parte din sufletul său. Astfel am aflat multe despre activitățile artistice, culturale, religioase ale Rucărului, adevărate comori ale zestrei comunității rucărene și a Muscelului.

Vă mulțumesc și sunt onorată că am primit solicitarea ca să fie publicat articolul meu în cartea dumneavoastră! Bunul Dumnezeu să vă dea sănătate și putere să puteți continua ceea ce v-ați propus, pentru că sunt convinsă că mai aveți multe de spus!

*Cu stimă și prețuire,
prof. Simona ANGHEL
Instructor al Corului Bisericii „Sf. Treime” din Corbi
și al Grupului de copii „Păstorașii Corbilor” al Școlii
Gimnaziale „Naum Râmnicianu” Corbi
Corbii de Piatră, Muscel, august 2021*

O NOUĂ VIZIUNE

Pentru a putea realiza o judecată pertinentă asupra volumului „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, sunt nevoită a-l analiza, și implicit a-l prezenta pe autorul său, în cele două ipostaze în care am avut norocul să îl întâlnesc: STOIAN-omul și STOIAN-publicistul, el fiind, din acest punct de vedere, o ființă duală, aflată într-un echilibru perfect, motiv pentru care reușește să dăruiască o parte din sine, din eul său, în fiecare articol publicat, în fiecare societate din care face parte, în orice volum pe care îl publică.

L-am cunoscut pe acest om iubitor de cultură atunci când aveam 14 ani și intram cu pași nesiguri în viața culturală a orașului nostru prin intermediul Clubului Epigramiștilor și Umoriștilor Musceleni. Venisem la îndemnul tatălui meu, mai degrabă din curiozitate decât din dorința de a colabora cu revista „ACIDAVA”. Atunci l-am cunoscut pe OMUL - Stoian, secretarul general al C. U. M. una dintre primele persoane care m-a primit cu brațele deschise într-un univers complet necunoscut. Și de atunci nu am mai putut disocia prezența sa inefabilă de acest topos în care ulterior am activat. Îmi este greu să sintetizez acest mare caracter, folosindu-mă doar de câteva cuvinte, însă mă voi strădui afirmând că bunătatea, scrupulozitatea și dorința de a reînvia valorile arhaice ale Muscelului se regăsesc și în antologia sa.

Calitatea volumului este denotată inclusiv din titlul acestuia care rezumă întocmai mesajul artistic transmis. Acesta marchează tematica operei, trecerea ireversibilă a timpului, către un viitor necunoscut și inexorabil. Iar, prin articolele

semnate de-a lungul vremii de PUBLICISTUL - Stoian se realizează exact această trecere de la trecut la prezent și de la prezent la viitor. Putem interpreta titlul din perspectiva unui portal în care atemporalitatea primează și prin care putem pătrunde în trecutul valorilor socio-culturale ale zonei Muscelul.

O altă abilitate pe care Stoian o pune în valoare cu măiestrie, este aceea de a organiza la nivel structural, în cele șase părți ale antologiei, articole diverse și multiculturală.

De asemenea, am remarcat un sincretism al artelor, de la articole de presă la epigrame publicate în C. U. M. și nu numai, de la portrete și peisaje la caricaturi, de la monografiile la biografii, toate acestea îmbinându-se astfel încât se produce la nivelul subconștientului lectorilor fenomenul de catharsis, atât prin mesajul scris, cât și la nivel vizual prin fotografiile inserate.

Lecturând antologia, te îmbogățești în plan cultural, sufletește, moral, afli valori muscelene, personalități remarcabile care și-au adus și își aduc contribuția în acest oraș provincial încărcat de istorie.

Corelând tot ceea ce am afirmat anterior, antologia **”Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”** este o carte completă și complexă, în care diferite ramuri culturale își găsesc loc de întâlnire cu scopul de a sensibiliza publicul larg.

Personal, volumul mi-a oferit o nouă viziune asupra spiritualității muscelene și din acest motiv îl recomand cu căldură și altor doritori. Iar, în ceea ce privește omul din spatele cuvintelor, al cărui suflet blând și generos este demiurgul întregului volum, îi mulțumesc pentru crearea unei cărți reușite și îmi exprim, prin aceste rânduri, tot respectul deosebit pe care îl port față de acesta.

*Studentă, Maria-Alexandra ANUȚA,
Bughea de Jos - Muscel*

UN CIOBAN...CĂRTURAR

Din Rucăr, primesc, prin poștă, cartea lui Cornel Stoian „**Antologie - timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, tipărită la Editura „**Larisa**”, în 2019. O semnalez aici, deși convorbirea cu autorul nu prea mă îndeamnă s-o fac. Mai exact: nu-mi promitea mare lucru, din ce-mi spunea. Dar, dintru început, deschizând-o, îmi atrage atenția portretul unui cioban îmbrăcat, pe sub cojoacă, în cioareci, cămașă albă prinsă într-un chimir peste care, discret, se ițește o vestă neagră. Autorul ăsta declară că nu e nici om de cultură, nici intelectual, ci mai curând un „**autodidact**”. Parcurgându-i „**monografia**” - în fapt o crestomație de texte despre viața de ieri și de azi din Rucăr - rezultă limpede că avem de-a face cu un autentic om de cultură. Dar nu cultură savantă, ci una de extracție populară, de drag de carte și de scriitură, de artă. Dincolo de o mulțime de date – unele inedite - de ordin etnografic, folcloric, sociologic, cultural, etnic despre Rucăr, unde se juca abitur cărți (stos, pichet, preferance, macao), mă surprind două fotografii: o imagine a Rucărului distrus de bombardamente și o pictură în ulei a lui N. Grigorescu înfățișând o cârciumă din Rucăr.

N-aș vrea să se înțeleagă din această semnalare de carte că doar asta se făcea la Rucăr. Adică, se bea și se juca cărți. Se trăia românește și cu dragoste de carte. Întrebat ce este de fel, un sătean a și răspuns cu mândrie: „**Sunt rucărean!**”

Nu știu de unde se poate procura această carte, dar puteți afla asta la tel. 0753891795. Merită nu doar răsfoită, ci chiar citită. Destule veți afla despre cea mai vestită așezare turistică din România. Cartea e scrisă de un fel de Badea Cârțan, ori poate de un Toader Hrib. Sunt din același neam de cărturari cu drag de satul în care au făcut ochii mari.

„Argeșul”, Pitești
Director, Mihai GOLESCU
Redactor, Mihaela VLAD

„TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

- Antologie Sociologică -

Contrar titlului sub care a fost publicată, *„Timpul fugе...fuge...spre vremuri viitoare”*, Antologia care îl are ca făcător pe domnul Cornel Stoian, în fapt oprește timpul în loc, în contemporaneitatea culturală care ne înconjoară în spațiul temporar rucărean. Și nu numai că oprește timpul în loc, ci chiar întoarce timpul cu fața spre trecut, pentru a readuce în prezent chipurile unor **„monștrii”**, și adaug **„sacrii”**, ca să nu se sperie cineva, chipurile unor granzi, ale unor oameni mari, asemenea cărora nu se vor mai naște alții vreodată: domnul doctor Liviu – Rion Predescu, profesorul Mircea Rădescu, învățătorul Toma Ștefănescu, și toți ceilalți, pomeniți de domnul Cornel Stoian în paginile acestei cărți, iar dintre cei mai aproape de noi, unii pe care i-am cunoscut și care nu pot fi uitați.

„Veșnicul bătrân tânăr”, cum îmi ziceam în minte despre dânsul când îl vedeam, **„atletul munților”** l-aș numi acum, domnul inginer Nicolae Oleinic, un chip blând și ager în același timp, ori vrednicul de amintire domnul Viciu Nistor, de care mă minunam când spunea **„cine nu-l cunoaște pe Viciu Nistor nu are cultură generală”**. Și din răs când îmi amintesc de ei, o dau în lacrimi, pentru că au apus cu toții, din nefericire, dar pe care, iată că **„Antologia”** domnului Cornel Stoian îi ține încă vii, să nu spun până la obșteasca înviere, dar măcar până când și materia acestei cărți, va trece în neființă prin

descompunere. Ei dăinuiesc ca niște stele vii, care răsar și apun pe vașnica boltă cerească a Rucărului Muscelean. Cam atât despre trecut în „**Antologie**”.

Vorbind de prezent, „**Antologia**” de față evocă și consemnează aproape toate manifestările culturale, evenimente de cultură, acte de cultură la care ne-am învrednicit să participăm și noi, cei care mai știm să gustăm ori să transmitem câte ceva din toate acestea. „**Antologia**” pune în valoare personalități locale contemporane și nu numai. De aceea „**Antologia**” domnului Cornel Stoian este „**o carte ecumenică**”, cum iar place Înaltpreasfințitului Calinic să spună. De ce ecumenică? Pentru că au loc toți în ea, pentru că depășește granițele Rucărului, atât prin conținut cât și prin destinațiile prin care această carte a poposit, chiar și până la marginile lumii. Antologia pune în valoare pe unii dintre noi, înzestrați cu darul poeziei, al prozei, al vorbirii, al scrierii, inclusiv pe autor, iar cum orice vorbă sau faptă trebuie dovedită printr-un mijloc de probă, cartea le conține și pe acestea: este împodobită cu fotografii justificative. Ce să mai spun? Fără lipsă de modestie, îmi permit să spun și cred ceea ce spun că de la ilustrul profesor doctor Gheorghe Pârnuță cu celebra „**Monografie Sociologică a Rucărului**”, nimeni nu a mai încercat un astfel de demers, până la ilustrul aproape de perfecțiune autodidact, așa cum îl percep eu, domnul Cornel Stoian.

Stricto sensu, singurul lucru care ar lipsi acestei lucrări, dacă se poate spune că i-ar lipsi ceva, este o fotografie pe care regret că nu i-am realizat-o domnului Cornel Stoian, în momentul rostirii Discursului cu prilejul activității „**Colinde de**

Crăciun” la Centrul de copii din Rucăr, cel mai reușit discurs dintre cele rostite de către autor, din câte am auzit eu, fotografie ce putea fi imprimată la pagina 69. Mi-aș fi dorit să vedeți chipul blând, transfigurat al domniei sale, prin care, dacă priveai atent, îi puteai simți sufletul pătruns de sentimente adânci de bucurie pentru ceea ce vizionase și pentru marcarea Sărbătorii Nașterii Domnului, prin acel frumos concert de colinde, dar și de duiosie și de tristețe în același timp, de compasiune pentru copiii pe care încercările vieții i-a unit în Centrul de Servicii Sociale din Rucăr. Mi-a rămas mult timp în imagine și am auzit mult timp în urechi vocea caldă și tremurândă de atunci a domnului Cornel Stoian, spunând cuvinte pline de sensibilitate și încărcătură duhovnicească. Aceasta s-a petrecut prin 2015 și nu i-am spus-o niciodată domnului Cornel Stoian, decât acum. Atunci am realizat că domnul Cornel Stoian este un om de suflet. Și știți ce mă impresionează cel mai mult? Că și copiii dâșilor, născuți din doamna Angela, soția sa, sunt la fel: le seamănă perfect. De atunci am început să mă apropii mai mult de dânsul, să comunicăm mai mult și sunt onorat să mă regăsesc în paginile Revistei „**Piatra Craiului**” a Cenaclului „**Mihail Lungianu**” din Rucăr, datorită îndemnulii domniei sale de a scrie, dânsul fiind și cel care m-a încurajat și m-a sprijinit și în demersul meu de a tipări două cărți la o tipografie din Câmpulung. L-am vizitat mai des în ultima vreme, ajungând acum la performanța ca la începutul fiecărei luni din an, să săvârșesc în casa sa, în prezența îngerului său păzitor, a soției sale Angela, mama copiilor și bunica nepoțelilor săi, slujba Sfeștaniei.

Poate trebuia și puteam să spun mai multe despre „**Antologie**” și despre cei care au fost pomeniți de domnul Cornel Stoian în paginile sale, dar mă opresc aici. Cred că am spus esențialul. Mă bucur că îl am pe domnul Cornel Stoian un bun enoriaș, un om de suflet, un prieten, un tată, un bunic și un exemplu de soț fidel și familist convins.

Domnul Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos să vă dăruiască în continuare, domnule Cornel Stoian, cuvânt cu putere multă și să vă sprijine în toate demersurile culturale, dar și în încercările vieții, care nu prea ne iartă pe nici unul dintre noi, cei trecători vremelnic prin această lume.

iunie 2021

***Preot Paroh Dr. Ion - Sebastian ARSULESCU,
Rucărul de Jos***

***Biserica Hramul Adormirea Maicii Domnului – Parohia
Rucărul de Jos***

O CARTE DE SUFLET ROMÂNESC

Pentru a înțelege unele cărți, trebuie să le citești duminică, după ce se lasă vecernia, în chilia inimii și la lumina sufletului. O astfel de carte este „*Antologie. Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare*”, apărută la Ed. Larisa în 2019. Autorul, economistul și omul de cultură al Rucărului, Cornel

Stoian, ajuns la vremea înțelepciunii, prezintă, cu multă sensibilitate, evenimente, personalități, cărți, toate constituind secvențe de istorie locală, menite a contura personalitatea celui care semnează antologia.

Cu un conținut dens, variat și bine structurat, cartea își deșiră povestea în ritm alert, trece de la un subiect la altul, lăsând memoria să selecteze esența și inima să trăiască încărcătura emoțională. Cele șase părți ale antologiei sunt, în semnificația lor, părți ale unei istorii a Rucărului și Muscelului, făptuite de către sufletul românesc, în dorința sa de a arăta vremii frumusețea locului și oamenii care l-au sfințit.

În fapt, Cornel Stoian este un istoric al sufletului românesc, fiindcă antologia sa prezintă prezentului și viitorului frânturi de spiritualitate musceleană care au contribuit sau vor contribui la aducerea mai aproape a elementelor valoroase ce construiesc imagini ale identității naționale: corul rucărean, personalități rucărene de prestigiu, eroi, manifestări culturale, articole de mare finețe intelectuală și spirituală, neconvenționale, despre istoria Muscelului, manifestări ale Cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**”.

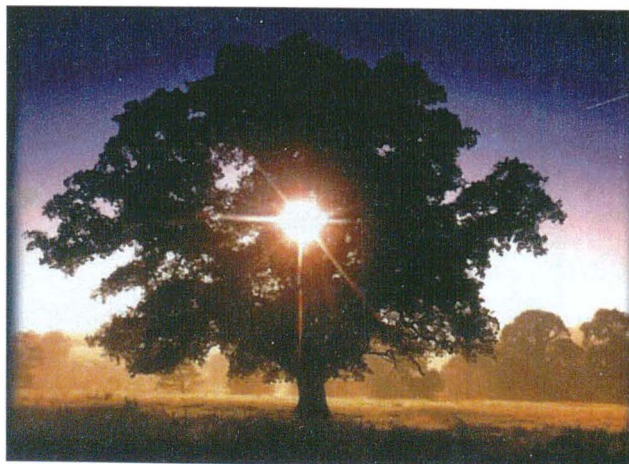
Ultima parte a cărții cuprinde aprecieri ale unor personalități de prestigiu despre Rucăr, Cnaclul „**Mihail Lungianu**”, revista de mare calibru cultural „**Piatra Craiului**”.

Ultimele pagini ale antologiei cuprind fotografii cu diplome și autografe acordate autorului, acestea conturând personalitatea viguroasă a unui muscelian care deși e în deceniul opt de viață a rămas același bărbat tânăr și frumos spiritual, ce și-a măsurat existența prin actele de cultură săvârșite.

Nu voiesc să scriu mai mult. OMUL, Cornel Stoian trebuie apreciat pentru ceea ce face, căci în fiecare faptă și-a pus iubirea, iar Dumnezeu, așa cum spunea Vasile cel Mare, apreciază oamenii, nu după cum au făcut lucrurile, ci după câtă iubire au pus în ele.

O carte de suflet românesc, „*Antologie. Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare*” și un autor, Cornel STOIAN, ce și-au făcut loc pe prima filă a albumului cu istoria de suflet, atât a Rucărului, cât și a Muscelului.

*Prof. Dr. George BACIU,
Redactor-șef al Revistei „Suflet Românesc”- Domneștii de
Muscel*

UN SECOL ȘI CEVA DE VIAȚĂ CULTURALĂ RUCĂREANĂ

Am parcurs cu un deosebit interes cartea domnului Cornel Stoian: „*Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare*” Este o lucrare prin care autorul a reușit să scoată în evidență istoria culturală, recentă, a comunității rucărene. Cartea este accesibilă publicului larg, este bine structurată pe capitole și subcapitole. Se face, în primul rând, o trecere în revistă a activităților culturale, precum și a reprezentanților de seamă ai Rucărului, care au avut un rol deosebit în dezvoltarea culturală a comunității rucărene din ultimul secol. În primul capitol autorul a reușit să scoată în evidență importanța pe care a avut-o corul în comunitate. Încă din acest prim capitol se observă munca asiduă de documentare și cercetare pentru ca informațiile din carte să fie prezentate cât mai exact și corect cronologic. Tot aici sunt amintite personalitățile care au avut un rol benefic în activitatea corului: dirijori, compozitori, jurnaliști și alte personalități culturale care au sprijinit corul rucărean. Printre cei care au avut cuvinte de laudă în presa vremii este și Mihai Eminescu în ziarul „**Timpul**”. Trebuie arătat și faptul că autorul a făcut și o listă a coriștilor și clasificarea vocală a acestora în cadrul corului.

Lucrarea are un capitol amplu despre personalitățile care au avut un rol determinant în educația, sănătatea, administrația și cultura comunității. Biografia fiecărei personalități este redată cu o descriere excepțională a evenimentelor și conjuncturilor

prin care aceștia au intrat în viața culturală, profesională sau administrativă a Rucărului. Sunt prezentați astfel: Doctor Liviu-Rion Predescu, Doctor Remus-Coriolan Roșca, Profesor Ligia Vișoiu, Învățător Daniil Rădescu, Profesor Mircea Rădescu, Profesor Gheorghe-Nicolae Podișor, Profesor Lucreția Dulamă, Profesor Mariana Lambescu, Învățător Nae A. Ghica, Învățător Toma Ștefănescu, Învățător Filofteia Ștefănescu, Profesor Ion Urdea, Inginer Constantin-Agricola Miu, Președinte Cooperație Ion Dulamă. Fiecare membru marcant are o biografie detaliată, pe alocuri fiind evidențiate aspecte personale din viața acestora. Și de aici putem vedea munca autorului de documentare, "*la sursă*", astfel încât informația să fie corect prezentată. Un capitol, cu un conținut bogat, prezintă evenimentele culturale la care au participat reprezentanții Rucărului precum și nume sonore din viața culturală națională. Sunt publicate o serie largă de eseuri, poezii, povestiri pe care autorii le-au prezentat la aceste evenimente.

În concluzie această carte este mai mult decât o sinteză a vieții culturale Rucărene din ultimul secol, ea este o lucrare de referință pentru comunitate deoarece viața culturală rucăreană este vie și în prezent.

Cu considerație,
Ec. Zoltan-Pavel BĂCÎRCEA,
Rucăr – Muscel

***Vila proprietate personală
a familiei Băcîrcea
din Rucăr - Muscel***

DESPRE „ANTOLOGIE”, UN ARC ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT

Scriere cu elemente monografice, reliefate într-o trăire personală, „*Antologie. Timpul...fuge...fuge spre vremuri viitoare*”, este un volum în care se regăsește din plin, nestăvilita dorință a autorului, domnul Cornel

Stoian, de a nu lăsa în uitare trecutul și valorile unei comunități. Implicat în comunitatea rucăreană, cu minuțiozitatea unui cronicar, face posibil și prin lucrarea aceasta, să nu se piardă oameni, amintiri și momente trăite plener, la Rucăr.

Cu siguranță, prin prezentarea și aducerea în prim plan a valorilor rucărene, a experiențelor culturale și sociale, pe care le creionează ca un gazetar pasionat, reușește să facă nepieritoare momente și oameni ai locului.

Descrierea în detaliu, detaliul făcând diferența în povestirea cu suflet a celor trăite între consătenii săi, conferă conținutului lucrării sale autenticitate și definește exemplar atașamentul autorului la comunitatea sa.

E de remarcant și un interes constant pentru promovarea unor acțiuni care să îi aducă împreună pe toți cei care pot spori valoarea umană și culturală a locului natal al autorului. Doar citind această lucrare putem surprinde bunele intenții și implicarea afectiv-emoțională a domnului Stoian, desprinse din scrierea descriptivă despre personalități care au marcat profund existența comunei Rucăr, dar și despre activități artistice și culturale din timpuri de demult sau mai de-aproape.

Paginile cărții se succed ca într-o istorisire, se derulează ca pagini de istorie locală și culturală, certificate de oameni valoroși ai locului, un mozaic de trăiri și acțiuni ale autorului, strecurându-se ca un răgaz pentru minte și epigrame ale Mariei Chirtoacă, amintiri și mărturii din activitățile cenaclului „**Mihail Lungianu**”, dar și momente de suflet prilejuite de șezătorile rucărene.

Astfel, martor al celor mai multe dintre relatările sale, domnul Stoian devine un onest cronicar, nelăsând să dispară, în timp, memoria locurilor natale și a oamenilor pe care i-a prețuit atât de evident!

*Profesor – fost director, Florin BĂLAN,
la Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”, Rucăr -Muscel*

Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”, Rucăr -Suseni

NU ȘTIU - CINEVA ȘI DACĂ CE AI FĂCUT TU, O SĂ MAI FACĂ CINEVA!

Motto:

*„Măi Cornele! Ești magnific!
Pentru cartea ce-ai făcut
Azi te laud, nu te critic
„Sufletește!”!! Te sărut.”*

Cu mare curiozitate și emoție, am primit **„Antologia. Timpul fuge ... fuge ... spre vremuri viitoare”** - autor Cornel Stoian.

De pe prima copertă cele patru poze cu Rucărul, mi-au căzut chiar pe suflet, un vechi gând al meu, să scriu o carte! și să îi zic **„Rucărul”** - cel dintre Văi - Căci cum ai da-o, tot peste o vale ajungi **„Peste Vale!”**.

Mă simt chiar rucărean, încă de mult, din 1952- 20 iunie, când cu căruța la vale din Mateiaș - am ajuns în Valea Râușorului, de unde cu tatăl meu și alții, urma să luăm munții în piept, cu târhatul pe cai la stânele botenarilor - din Drăganul, Berila, Boteni până sus la Luțele!

Și am avut ocazia - invitat de Cornel și regretații profesori Iosif (Viciu) Nistor și George Nicolae-Podișor să spun mai pe larg cum a început povestea mea cu Rucărul.

Am participat la lansarea revistei **„Piatra Craiului”** redactată de Cenaclul **„Mihail Lungianu”** și emoția m-a doborât, nu am putut să mă stăpânesc din cauza lacrimilor ce m-au podidit, spre marea mea jenă; a celor prezenți: Nu o mai repet aici! Destinul m-a legat de atunci până azi (1952-2020) de văile și pădurile Rucărului, de **„Dâmboviță, apă dulce,/ Cine-o**

bea, nu se mai duce.” (Poezia Reginei Elisabeta - Carmen Sylva). Așa am devenit, niciodată gândind - că peste 25 de ani m-am găsit în slujba Împăratului Mărit - Codru și bun frate cu românul din Boteni. Am venit la Ocolul Silvic Rucăr și apoi ca șef District Hidrotehnic la Direcția Apelor - O. G. A. ARGEȘ, pentru râurile Dâmbovița și Argeșel. Poate cumva , să nu mă rup de tot de Argeșelul copilăriei mele! Ce repede au trecut și trec anii și bine zice Cornel: *„Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare”* și bine spune poetul:

*„Și timpul curge ca o apă
Nestăvilită-i lungă cale
Cu fiecare clipă care trece
SE SCURGE-NCET - comoara vieții tale.”*

Și uite așa, și acum când scriu cu cartea în mână, emoțiile nu mă lasă.

O răsfoiesc de la prima copertă, filă cu filă, prizonier al pozelor, al imaginilor până la cea din urmă. Așa că, de citit am amânat mai pe urmă - chiar nu puteam, nu îmi închipuiam. Cum? De unde!!!! A luat, a adunat Cornel toate pozele?! Mai are vreun rucărean atâtea imagini vii? Mai are?! Apoi, după citirea pozelor, curios și serios am trecut și la conținut.

Altă surpriză - cu scuze, nu am crezut, chiar așa - și la fel, de unde a adunat toate articolele? Mi-am zis și am telefonat. Corneleeeeeee! Ce ai făcut tu, nu cred că va mai apare vreodată, Așa Ceva în Rucăr. Da, da, așa ceva, între două coperti.

Păi, *„e ușor a scrie versuri./ Când nimic nu ai a spune.”*

Așa îmi permit, că, Cornel a înșirat un fir de viață - al Rucărului dintre văi? Ca un soldat ce poartă în RANIȚĂ „UN BASTON DE MAREȘAL”. Da - CORNEL, nu are acest baston

dar are în buzunarul de la piept un condei de AUR. Aș fi dorit să fii pus o poză mai pe sufletul meu, cu pădurea, dar mai ales cu apele - barajul Pecineagu, a cărei istorie o cunosc chiar de când, aici s-a bătut primul „**Țăruș**” când eram la Ocol și apoi - șef gospodar al Apelor.

Mi-a venit așa în minte, după toate frământările mele să îi zic lui Cornel, Corneleeeeeee, mai rar ca Rucărul să aibă alții o așa istorie. Ai dovedit, ai arătat că poți „**săpa în istorie**”, ia sapa în mână și la treabă frate! Chiar ai crezut, când te-ai apucat de treabă că îți iese? Cu scuze, chiar ai crezut? Și dacă eu nu am reușit să fac o carte „**Rucărul cel dintre văi**” - cărți despre pădurile Rucărului am mai scris.

Am să enumăr mai jos toate văile - pe care chiar le-am călcat cu piciorul, sau cu „**Teodolitul**” în spate, ducând la îndeplinire o sarcină de serviciu la „**Cadastrul de Stat al Apelor**”. Și timpul trece nu? Păcat, că o dată cu el, trecem și noi prin viață.

Iată Rucărul de peste văi și peste vale. Roata de jos în sus, din stânga la dreapta - Valea Frasinului, Valea Dăii, Valea Iii, Valea Iecle, Podișor, Valea Odăii, Valea Oarjii, Valea cu Țeapă, Valea Maldăr, Valea Cărmăzan, Valea Purdel, Valea Porcului, Valea Curii, Țefeleica, Măra, Valea Zîrnii, Valea Pleșii, Drăgănel, Valea Braniștei, Valea Roghinei, Râușorul de sub Păpușa. **Pe Dâmbovița în sus** - de pe Juga, Sătic, Tămaș, Clăbucet, Broasca, Căciulelor, Cascoe, Dracsinu, Căprioarei, Richita, Petrimanu, Barbului, Colților, Boarcăș, Oticu, Mezea, Vladului, Berevoaielor, Luțele, Comisul, Pr. Scării, Mânăstirii, Nemțoaica, Tămașului, Tămășelului, Dragoslovenilor, Valea lui Ivan, Largă, Seacă, Păltinet, Berila, Cheile Mari, Ghimbav, Valea Cheii, Vișa, Uluce, Crovului, Zîrnea, de la fosta uzină -

peste Valea lui Dinoiași, și de la Podul Negru - pe valea Luncii până în Dragoslavele. Nu cred că în România sau în Europa ar mai fi o așezare de oameni trăitori printre atâtea VĂI. Dar să nu uităm fiecare vale are povestea ei, istoria ei. Vorba aia - „**de n-ar fi - nici că s-ar povesti**”. Așa și eu, multe aș putea povesti, dar îl invit pe Cornel să o facă - la fel și prima lui încercare, cu adevărat izbutită.

Dar ce mai zic și eu, nelăudându-l prea tare, să nu cumva „**să i se aplece**” de atâta laudă. Că, Cornel - fără să creadă a adunat priviri și atenție despre Rucăr, cum puțini au făcut-o, mai titrați și mult mai școliți decât Cornel. Cum era el pe aici-pe colo, la întruniri, la radio și TV, la simpozioane, atâtea manifestări cultural-artistice, de artă și spiritual-religioase, pe care le-a onorat cu suflet și mare pasiune, aducându-și contribuția, pe unde nu te gândeai dădeai de Cornel Stoian din Rucăr. Pe unii, una - pe alții, alta, gura lumii slobodă. Iată - așa e Cornel Stoian. Așa este și va fi „**El ca el și El cu el**”.

Mai contează ce a fost? Fiecare suntem mai puțin ce am fost, contează ce putem face azi și mâine că timpul trece, fuge, vorba lui. Dă-i mai departe Cornele și fă, că încă mai poți ceva și mai bun. Antologia ta a fost pentru mine o mare și plăcută surpriză, care mi-a mers la inimă și suflet. Mă simt mult mai mulțumit că am cartea ta - citesc cu mare plăcere împrăștiându-mi de fiecare dată trăirile sufletești, cu adevărat din Rucărul ca o piatră de hotar, de la „**Negru Vodă**” îcoace.

*Cu sinceritate,
Silvicultor-jurist, Ion -Octavian BĂNICĂ,
Botenii Muscelului*

RÂNDURI ȘI GÂNDURI PENTRU UN IUBITOR DE CULTURĂ

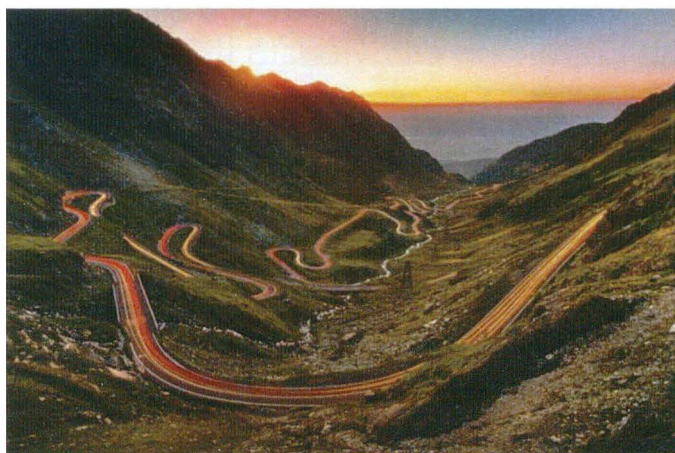

Este greu de găsit un termen, de comparație pentru a surprinde esența personalității publicistului și promotorului cultural, Cornel Stoian.

Nu exagerez dacă-l asemăn cu un „munte”, răsărit în arealul Rucărului Muscelean, cu care se identifică în determinările sale esențiale.

Volumul memorialistic-antologic, „*Timpul fuge...fuge... spre vremuri viitoare*”, extrem de laborios, readuce în memoria cititorului momente semnificative din viața comunității rucărene, în care eroii principali, printre care și autorul, fac corp comun pentru păstrarea și perpetuarea obiceiurilor, tradițiilor și datinilor locale.

*Cu cele mai sincere aprecieri,
Colonel, Ion BRATU - Buzoiești, Argeș*

Transfăgărășan

DIN DRAGOSTE PENTRU RUCĂRENI

Motto:

„Nu arunca cu pietre în fântâna din care bei apă.”

Aristotel

Rucăreanul **CORNEL STOIAN**, este un om care iubește muntele cu oamenii lui, curați și iubitori de glie din moși strămoși, ca un „*ițan*” adevărat. De aceea inima l-a îndemnat să adune într-o carte faptele sătenilor lui și nu numai, a oamenilor adevărați care au luptat cu inima și cu gândul

în permanență la locurile natale ale zonei.

Curând, se împlinește un deceniu de când dl. Cornel Stoian, prin Cenaclul literar-artistic „**Mihail Lungianu**” adună pe lângă dânsul oameni, locuri și fapte, punându-le apoi cu sfințenie în paginile revistei „**Piatra Craiului**”, care a străbătut lumea pe toate meridianele. „*Argintul viu*” de la Rucăr, știe să lupte împotriva viforului de la munte și a gerului năpraznic.

Amintesc cititorilor, câteva date importante publicate într-o revistă „**Piatra Craiului**”, și selectate în cartea domnului Cornel Stoian intitulată „**ANTOLOGIE - Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**” despre: „*Vizita de lucru la Câmpulung a Măriei Sale Bibescu Vodă*”, sau, să nu uităm: „*La Rucăr avea să se refugieze, timp de două săptămâni, și guvernul revoluționar provizoriu, în frunte cu însuși Nicolae Bălcescu, sub presiunea zvonului fals că trupele rusești au intrat în țară. În discuție despre viitorul „guvernului*

vremelnicesc” se luase în calcul inclusiv mutarea capitalei Țării Românești la Câmpulung sau la Târgoviște, o propunere care n-a fost pe placul majorității conducătorilor revoluției.”(p.116).

Alături de alți prieteni adevărați, cum ar fi: Constantin Agricola - Miu, Tudor Vlad, Adelina-Mihaela Vorovenci, Ion Ghidan, Cristina Vlădescu, Mihai Epure, Maria Chirtoacă, Ion C. Hiru, Nicolae Pantazică, Cezar Neacșu - Mățău, Nelu Constantin, Gheorghe Mitroiu, Liviu-Florian Cioacă, Sorin Durdun, Gheorghe Fulga, Ion Dumbi, Gabriel Cotenescu, Constantin Moise, preoții Gh. Cîrstina și Ion-Sebastian Arsulescu și mulți alții care au venit în ajutorul revistei, au păstrat obiceiurile, tradițiile, și ritualurile zonei, înfrumusețând locul cu faptele de vitejie ale strămoșilor noștri, pentru generațiile viitoare.

Gândul bun de curând, al prietenului nostru Cornel Stoian de a aduna impresiile „**prietenilor**” și a le așeza în paginile acestei minunate cărți, intitulată „**ANTOLOGIE - Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**” - la Editura Larisa - 2019, a surprins pe toată lumea în mod plăcut.

Felicitări! Succes mai departe!

Ziarist, Nușa CANTEMIR-
Membru al Ligii Scriitorilor din România
Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România
10 nov. 2020, Pitești

UN MIC CUVÂNT, PENTRU UN OM CU SUFLET MARE

Pe domnul Cornel Stoian, îl cunosc din anii 1974-1975, când eram elev la Liceul din comuna Rucăr. Un om înțelept, cu vorba blândă, interesat de tot și de toate.

De când m-am stabilit în Dragoslavele (1989), legăturile noastre au fost și mai intense, mai ales pe plan cultural, dânsul fiind unul din promotorii acțiunilor pe acest plan, din Rucăr.

Membru fondator și secretar al Cenaclului Literar-Artistic „Mihail Lungianu” și al Asociației Culturale „Ruffa Arbor”, s-a dedicat trup și suflet pentru propășirea culturală a urbei natale, a cunoașterii obiceiurilor, tradițiilor și istoriei străbune, a acestei vechi așezări mușcelene.

Pentru inițiativele sale de a scoate la lumină informații despre oameni care au făcut istorie în satul său, spre folosul tinerelor generații, a fost ales secretar - trezorer al Societății de Științe Istorice, filiala Câmpulung Muscel, unde prin tenacitate și dăruire și-a câștigat un binemeritat loc.

Iubitor de frumos și mândru de familia sa, cu trei copii (doi băieți și o fată), bunic cu cinci nepoți, este nelipsit de la toate manifestările culturale din Muscel și nu numai.

Își formează condeiul în revista rucăreană „Piatra Craiului” și periodicele din Muscel, cu articole de mare interes, adunându-le apoi în lucrarea „Antologie. Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare”, volum care a îmbogățit istoria Rucărului și nu numai, fixând pentru nemurire personalități cunoscute și mai puțin cunoscute, însă de mare notorietate istorică, culturală, tradițională și religioasă.

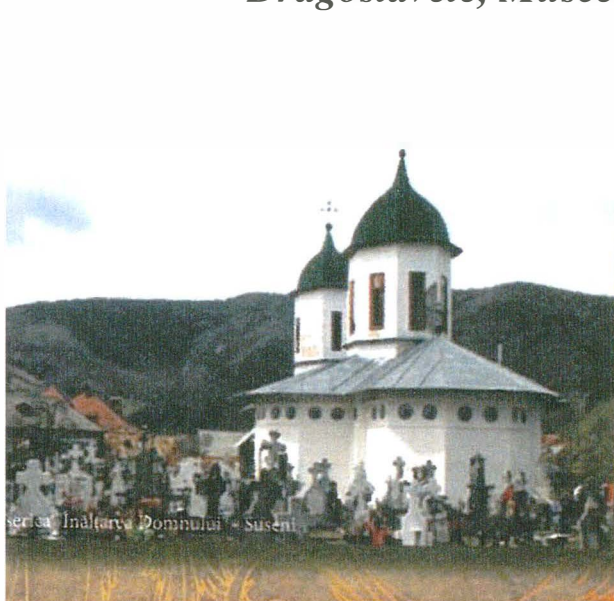
Răsfoind cu mare interes această lucrare, îl descoperim pe autorul Cornel Stoian, ca un redevabil condeier, neostenind să scoată la lumină, oameni, locuri și fapte de mare interes.

Mă rog ca Bunul Dumnezeu să-l binecuvinteze cu sănătate, puterea lucrului bine făcut și la mai multe asemenea lucrări.

*Preot Paroh, Gheorghe CÎRSTINA -
Dragoslavele, Muscel*

*Biserica Domnească
Dragoslavele - Muscel*

*Biserica „Înălțarea Domnului”
Dragoslavele – Suseni, Muscel*

Schitul Dragoslavele – Muscel

RECUNOȘTINȚĂ ȘI RESPECT FONDATORULUI CENACLULUI „MIHAIL LUNGIANU” ȘI REVISTEI „PIATRA CRAIULUI” DIN RUCĂR- MUSCEL

Cornel Stoian mi-a mărturisit că dorește să lase ceva în urma sa, spre bucuria copiilor, nepoților și a celor ce vor veni, strănepoților. El mi-a vorbit cu dragostea și mândria de părinte și de bunic. Și ce poate fi mai trainic, mai frumos și mai de suflet, decât o anumită zestre spirituală, adunată între copertile unei cărți, intitulată: **„Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare”**.

Antologia autorului Cornel Stoian - carte care va vorbi peste timp despre un OM care în trecerea lui prin viață (viață care i-a fost potrivnică și grea) lasă o dâră de lumină, de frumusețe și de omenie pentru cei dragi și apropiați și chiar și pentru cei ce nu l-au cunoscut.

Să rămâi **„copilul meu”** la fel de harnic și modest spre a oferi celor pe care îi iubești, ceea ce crezi că a fost frumos, demn și de omenie de-a lungul vieții spre amintirea celor ce vin.

Este membru fondator și secretar al Cenaclului **„Mihail Lungianu”**, al Asociației Culturale **„Ruffa Arbor”** - secretar general și redactor al revistei de actualitate, cultură și tradiții **„Piatra Craiului”** din Rucărul Muscelan.

Este colaborator al revistelor muscelene: Pietrele

Doamnei și Suflet Românesc din Domnești, Acidava, Carte de la Curtea Veche, Muscelul și Pensionarul Muscelean din Câmpulung, precum și fondator și secretar general al Clubului Umoriștilor și Epigramiștilor Musceleni.

*„Niciodată n-am să uit
Onoarea ce am avut
Prezentă fiind la sărbătoare
La Rucăr, la Șezătoare.”*

*„Foaie verde măghiran
Acum 77 de ani
S-a născut un rucărean
Pe nume Cornel Stoian.”*

Îi doresc domnului Cornel multă sănătate alături de cei dragi, putere de muncă alături de familie, de prieteni și de colaboratori în toate domeniile de activitate cultural-artistice, și pentru că se apropie 29 decembrie, Cecilia și Muzicuță îi dorim **„La mulți ani, și multă sănătate!”**.

**✝ Maistru, Cecilia CHELCEA-
Câmpulung, Muscel**

Biserica Flămânda Câmpulung – Muscel

O CARTE DE SUFLET MUSCELEAN: „ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

Cronicar al timpurilor sale, dar și al celor trecute, domnul Cornel Stoian a mers în **„Antologia”** subintitulată **„Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”** pe urmele istoriei muscelene și rucărene, oglindind pagini memorabile din activitatea socială, politică și culturală a secolului al

XX-lea și a celui actual.

Dedicată sieși, familiei și semenilor, dar și unor personalități locale, sau naționale, cartea emană aerul Pietrei Craiului, suflul pădurilor și dolinelor ce ne înconjoară, dar și acea statornicie a florii de colț, caracteristică zonei noastre.

După **„Cuvânt înainte”**, **„Prefață”** și **„Argument”**, **„spovedania”** autorului aduce la rampă momentele esențiale din viața sa, pe care o închină familiei, comunei natale, dar și peisajului cultural ce-i încălzește sufletul. Așa cum mărturisește, a îndrăgit cărțile de mic și, chiar dacă viața i s-a împotrivit de multe ori, împiedicându-l să urmeze acea stea a unor condiții bune de studiu, luptând cu greutățile vieții a reușit să le învingă în cele din urmă; prin cinste, muncă și ambiție a fost un autodidact îndrăgostit de cultură și artă, dar și un exemplar familist. Tot respectul pentru un asemenea om! Mulți avem de învățat de la dumnealui!

Într-un prim capitol al cărții sunt adunate articole și alte categorii de publicații ale autorului din revista „**Piatra Craiului**”, la a cărei apariție domnul Cornel Stoian își aduce mereu aportul alături de neobositul și talentatul profesor Tudor Vlad, de poeta Adelina Vorovenci, de Cristina Vlădescu (tehnoredactor), de Ion Ghidan și alți entuziaști ai condeiiului. Sunt studii despre istoria corului rucărean, despre dirijori, compozitori, soliști, coriști, directori ai Casei Centrale de Creație Populară, despre repertorii, spectacole și distincții.

În capitolul al II-lea autorul prezintă personalități omagiate în diverse publicații: doctori (Liviu Rion-Predescu, Romulus-Coriolan Roșca), învățători și profesori (Ligia Vișoiu, Daniil Rădescu, Mircea Rădescu, Gh. Nicolae - Podișor, Lucreția Dulamă, Mariana Lambescu, Nae A. Ghica, Toma și Filofteia Ștefănescu, Ion Udrea), etc.

Capitolul al III-lea este dedicat inginerului-scriitor Constantin-Agricola Miu și președintelui de cooperatie Ion M. Dulamă.

Capitolul al IV-lea îl comemorează pe preotul dragoslovean Ioan Răuțescu, pe scriitorii Gheorghe Nicolae-Podișor, Ion Muțiu și Ion-Puiu Stoicescu, pe colonelul în rezervă Gheorghe Rădescu și pe inginerul Nicolae Oleinic.

Alte capitole cuprind articole despre premiere culturale, cum ar fi deschiderea oficială a Muzeului Etnografic al satului Godeni și lansarea cărții „**Casa de acasă**” a scriitorului Constantin - Agricola Miu, activitatea interculturală „**Altfel de școală**” (Fundatia Ecolind condusă de inginerul Aurel-Sergiu Monea și cercul de istorie „**Profesor Universitar Doctor Gheorghe Pârnuță**”), lansarea revistei „**C’Arte de la Curtea**

Veche", donații de cărți, întâlniri interculturale la nivel de cenacluri literare și artistice, discursuri rostite cu diverse ocazii (capitolul al V-lea).

E amintită în continuare excursia la Cetățuia „**Negru-Vodă**” din Cetățeni și sunt comentate mai multe evenimente editoriale (capitolul al VI-lea); interviuri și intervenții în presă, la posturile radio și televiziune, cum ar fi Radio Oltenia, TVRM București, Muscel TV, Clar TV pot fi lecturate în capitolul al VII-lea, iar activitatea revistelor „**Suflet Românesc**”, „**Pietrele Doamnei**”, „**Piatra Craiului**”, „**Carte de la Curtea Veche**”, „**Pensionarul Muscelan**”, „**Evenimentul Muscelan**” și rolul Podului de reviste inițiat la Curtea de Argeș ocupă un loc larg în capitolul al VIII-lea.

Mai departe, în capitolul al IX-lea, autorul își prezintă articolele publicate și dedicate profesorului universitar doctor Gheorghe Pârnuță, scriitorului George Nicolae-Podișor, profesorului universitar doctor, Ion Popescu-Argeșel, asistentei universitare, Carina Purnichi.

Capitolul al X-lea e dedicat profesorilor Petruța și Vintilă Napoleon Purnichi. De asemenea, au fost prezentate revistele „**Muscelul**”, „**Acidava**”, „**Clubul Epigramiștilor Musceleni**”, membrii clubului, apariții editoriale ale acestora.

S-au evidențiat autorii Constantin - Agricola Miu, Gheorghe Mitroiu, Constantin Moise, Gheorghe Cîrstina, Nelu Constantin.

Despre cărți și donații autorul volumului de față scrie în capitolul al XI-lea, amintind bibliotecile și persoanele cărora le-au fost dăruite mai multe volume, autorii, titlurile și numărul donațiilor făcute, iar în capitolul următor (al XII-lea) sunt

articole publicate despre semnatarul „Istoriilor neconvenționale”, scriitorul muscelean Sterian Pricope.

Se reproduc fragmente din „Istorii” și comentarii legate de acestea, precum și impresii despre cartea „Un cetățean din Cetățeni își deapănă amintirile” a profesorului inginer Nicu Lăcătușu. Alte cărți prezentate sunt cele ale lui Ion Muțiu - „Parte din inima ta”, „Cinci călătorii la Soveja” de Ion Răuțescu, volumul „Aspecte din civilizația engleză” de Ion Botez-Iași, „Catrene cu parfum de femeie” de George Baciu, antologiile „Epigrame-n praf de rimă” și „Licurici de lună plină” realizate de Constantin - Agricola Miu, epigrame de Damian Avrămescu și Puiu Paul.

Capitolul următor, al XIII-lea, cuprinde articole și imagini de la mai multe ediții ale unor șezători rucărene, iar cel de-al XIV-lea capitol cuprinde versuri, proză și alte compoziții dedicate domnului Cornel Stoian. Nu e de neglijat nici articolul despre cartea „Vintilă Napoleon Purnichi” de Nicolae Mavrodin. O mare parte a capitolului următor (al XV-lea) prezintă cărți și fragmente ale altor publicații, despre revista „Piatra Craiului”, iar ultimul capitol (al XVI-lea) e dedicat debuturilor poetice, încurajându-se tinere talente, precum: Gabriela-Olivia Stoian, Eliza-Maria Stoian, Cristian Ștefănescu, Raluca-Ștefania Moise, Alexandra-Maria Anuța. În fine, la sfârșitul volumului, la „Anexe”, autorul publică diplome, dedicații pe cărți dăruite de alți autori, atestate, fotografii de familie. Ar mai fi de semnalat faptul că publicația aceasta apărută în anul 2019 la editura „Larisa” are și o dedicație specială pentru toți cititorii „care vor găsi timp să înțeleagă

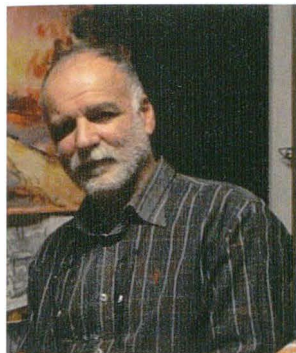
sufletul și munca dezinteresată a unui om care a vrut să lase lumii tot ce a adunat mai frumos în viața sa”.

Eu zic că nu a lăsat posterității chiar tot, a rămas o mare parte frumoasă din viață pe care nu ne-a pus-o pe tapet: familia, clădită cu multă credință, suflet mare, cu sacrificii și dăruire de sine. Dar acestea pot alcătui o altă poveste. Cartea e frumos ilustrată, presărată cu detalii, cu citate, cu fine observații de om dedicat binelui comunității în care trăiește. Apar nume dragi nouă tuturor, figuri de care înșine suntem legați sufletește și lasă impresia că Muscelul nostru este o zonă fericită, amiabilă, cu oameni ca niște flori ce se trag din aceeași rădăcină. Aceasta este cartea. O carte plină de căldură sufletească, de respect față de sine, de familie, de înaintași, dar și față de prezentul în care autorul trăiește. O carte plină de visuri, de speranțe și de încredere în artă, literatură și cultură și în propriile forțe. Acele frumoase năzuințe care îl ajută a răzbate prin muncă, prin voință, prin autodepășire și credință În Dumnezeu. O carte pentru care îl admir pe domnul Cornel Stoian, îl felicit și-i urez sănătate, împliniri, liniște sufletească.

***Profesor-poet, Maria CHIRTOACĂ,
membră a U. S. R., Câmpulung - Muscel***

DARUL CHEMĂRII

Fiecare dintre noi avem o chemare în urma darului primit, care este viața. Doresc bucurie, nicidecum supărare cuiva, dar unii au reușit să găsească drumul chemării.

Lumea este un angrenaj de roți dințate, care funcționează uzându-se și schimbând uneori mișcarea din traiectorie. Să nu uităm că Administratorul acestui angrenaj veghează asupra fiecărei roțițe.

Domnul Cornel Stoian reușește să oprească timpul prin antologia pe care a zidit-o. Această lucrare este o barieră pentru „**Timpul care fuge... fuge... spre vremuri viitoare**” așa cum domnia sa numește cartea.

Cu ambiție, perseverență, dăruire și profesionalism, autorul ne invită la cunoașterea calității și frumuseții unor evenimente dintr-o perioadă de timp, astfel timpul pentru cititor se oprește.

Cine ar fi reușit mai bine să întocmească o antologie a timpului la care face vorbire, făcând și parte din Clubul Umoriștilor Musceleni? Evident Secretarul General al acestui cenaclu în persoana domnului Cornel Stoian.

Zi după zi, strânge, analizează și așterne cronologic esența amprentei culturii din această zonă binecuvântată de Dumnezeu.

Chiar și în aceste condiții în care activitatea culturală este îngreunată de răul pandemiei căzut asupra lumii.

Prin voința și seriozitatea domnului Cornel Stoian, membrii cenaclului literar, sunt treziți și antrenați spre activitățile ce fac legătura cu rădăcinile culturii și tradiției, care obligă indiferent de greutate, transmiterea acestora, generațiilor viitoare.

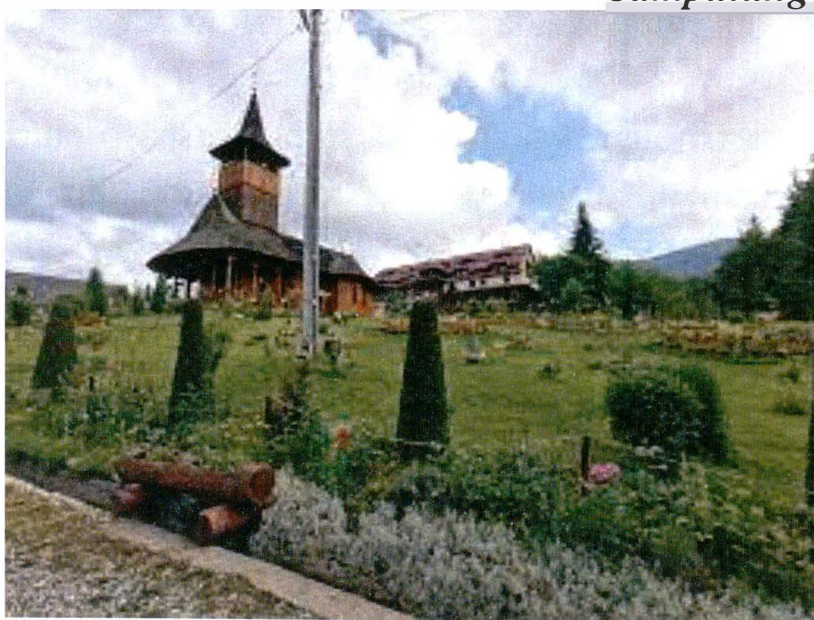
Prin talent și experiență, autorul reușește să contureze profilul multor personalități cărora le extrage din operă esența, dăruind-o cu dragoste cititorului.

Personal doresc să mulțumesc domnului Cornel Stoian pentru osteneala în ogorul culturii, care prin lucrarea domniei sale este un bun exemplu pentru cei ce vor să se angajeze la datoria de a descoperi, proteja, conserva, și transmite generațiilor viitoare cultura și tradiția musceleană.

Mulți ani cu realizări și spor binecuvântat.

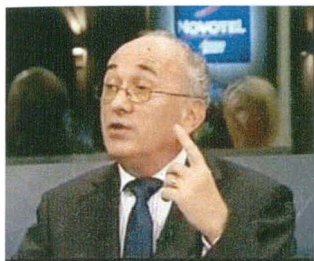
aprilie 2021

*Teolog, Florian-Liviu CIOACĂ,
Director- Casa de Cultură „Tudor Mușatescu”,
Câmpulung- Muscel*

Biserica „Maramureșanca ” din Vișoi

DESPRE AUTORUL CORNEL STOIAN ȘI CARTEA SA, „ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

Pe autorul ANTOLOGIEI, *Cornel Stoian*, l-am cunoscut în anul 2017, cu ocazia unor manifestări culturale ce au avut loc în sala Primăriei din Câmpulung.

De la început, am remarcat privirea sa iscoditoare, pătrunzătoare și circumspectă, modul său de a vorbi cumpănit, cu vorbe bine alese și mai ales, aspectul său fizic nealterat care, demonstrează apartenența sa la un anumit grup genetic patern.

Fotografia de familie de la pagina 110 a ANTOLOGIEI îmi susține afirmația potrivit căreia, autorul *Cornel Stoian*, aparține haplogrupului patern E1b1b, un haplogrup genetic cu o pondere de 14,5% din totalul populației țării noastre, haplogrup originar din nord-estul Africii, în prezent cu o pondere de peste 50% din totalul populației Egiptului, haplogrup ce a migrat pe malurile Lacului Maetian iar de aici, după revărsarea Mării Mediterane și formarea Mării Negre, o parte a acestei populații s-a stabilit, de frica revărsărilor de ape, la înălțime, în zona Rucăr.

Bărbații aparținând haplogrupului patern E1b1b au calități genetice deosebite, i.e. autorul *Cornel Stoian*, respectiv sunt înzestrați genetic cu o activitate cerebrală de excepție, creierul lor consumând, în raport cu persoane aparținând altor haplogrupuri paterne, cea mai mare cantitate de energie din

energia corpului uman, furnizată de hrana îngurgitată și, din acest motiv, au depuneri foarte mici de țesut adipos, menținându-și, în consecință, silueta specifică.

De asemenea, bărbații aparținând haplogrupului patern E1b1b au o imaginație deosebită, determinată genetic, fiind în consecință, creatori renumiți, cu o putere de creație fără astâmpăr, așa cum se dovedește a fi și autorul *Cornel Stoian* care, în ciuda unei copilării grele, a reușit să se ridice deasupra vremurilor și să devină un *nume*.

De altfel, denumirile *Cornel* și *Stoian*, denumiri de origine protopontică/protoegipteană au înțelesuri dedicate, denumiri ce le voi scrie prin morfeme protoegiptene și le voi traduce după Dicționarul de hieroglife egiptene al marelui egiptolog E.A. Wallis Budge. Astfel, denumirea *Cornel* provine din expresia protoegipteană: *ka-rr-n-âr*, expresie ce se pronunță, ca urmare a influențelor indo-europene, *kornel*, având înțelesul: *persoana ce aparține oamenilor care creează*. De asemenea, denumirea *Stoian* poate fi redată prin următoarea expresie formată din patru morfeme protoegiptene: *ss-tu-âa-n*, expresie ce se pronunță, ca urmare a influențelor indo-europene, *stoian*, în traducere: *cel ce se ridică și vorbește în numele nostru*. Nu este lipsit de interes să explicăm și originea și înțelesul toponimului *Rucăr*, un toponim ce provine din expresia protoegipteană: *r-ruu-ger-r*, expresie ce se pronunță, prin disimilație, *ruqăr*, având înțelesul: *intrarea în districtul de cer aproape*, o denumire aglutinată, metaforică, ce descrie pe deplin zona Rucăr, cea apropiată de cer, i.e. o zonă montană. Pentru bună ordine precizez că mai există o veche denumire a

Rucărului și anume *Ruciu*, un toponim de origine protopontică ce poate fi redat prin trei morfeme protoegiptene, respectiv: *r-ruu-tchuu*, expresie ce se pronunța *rruuciuu*, devenită prin disimilație, *ruciu*, având înțelesul: *intrarea în districtul de pe munte*, un înțeles similar toponimului Rucăr.

La pagina 8 a ANTOLOGIEI, autorul menționează faptul că, nu a urmat cursurile unei facultăți deoarece s-a căsătorit, folosind fraza: „și tot ce voiam să fac s-a dus de „râpă”,..” dar nu trebuie să fie nemulțumit deoarece și alte mari personalități culturale, de renume internațional, au absolvit doar liceul. Dau aici ca exemplu pe **Andre Morois**, cel ce a scris cartea **Istoria Angliei**, cunoscută și studiată în întreaga lume civilizată, despre care se știe că, a absolvit doar Liceul Pierre Corneille din Rouen și, de asemenea că, din punct de vedere genetic, a aparținut haplogrupului patern E1b1b.

Un al doilea exemplu îl constituie **Edward Gibbon** care, și el, la vremea lui, nu a reușit să absolve cursurile Colegiului Magdalen din Oxford, ceea ce nu l-a împiedicat să scrie una dintre cele mai valoroase cărți despre istoria Imperiului Roman, respectiv **Declinul și căderea Imperiului Roman**.

În prezent, în întreaga lume civilizată, cele două personaje istorice, menționate ca exemple, sunt cunoscute și recunoscute dar, este posibil ca în Mușcel, tineri absolvenți ai unor facultăți de istorie, din Târgoviște sau Pitești, să nu-i recunoască pe motiv că, nu au absolvit o facultate de istorie. Revenind la fraza autorului, citată mai sus, respectiv la expresia *râpă*, precizez că această expresie a folosit-o ca urmare a unui determinism genetic, i.e. instinct, expresia *râpă* fiind aici o expresie protopontică ce poate fi redată prin trei morfeme protoegiptene,

respectiv: *r-reh-beh*, expresie ce se pronunța *rrăhbăh*, devenită ca urmare a influențelor indo-europene (legile lui Grassmann și Grimm) *râpă*, având înțelesul: *vorba ce te bagă în pământ*.

Revenind la cartea autorului *Cornel Stoian*, ANTOLOGIE, trebuie să menționez că, este o lucrare de excepție, prin naturalitatea expunerilor și sinceritatea prin care, scene și personaje, mai mult sau mai puțin contemporane nouă, au fost transferate, din cotidian, în istorie, în opoziție cu timpul care... *fugit, fugit irreparabile*.

Închei cu o parafrază preluată de la cronicarul Miron Costin: *pot zice că nasc și în Rucăr oameni, i.e. Cornel Stoian*.

Dr. ing. Mihai - M. CIOBANU
Câmpulung, Muscel

UN SPIRIT PLIN DE NEASTÂMPĂR

Motto

*”Vezi Raiul, e o casă din Muscel,
Tot prin livezi și stele sui la el.”*

(Ion Pillat)

Rilke spunea: **”Dacă socotiți că sunteți în stare să trăiți fără a scie, nu scrieți.”**

La Cornel Stoian a scie este o pasiune frenetică, un alt mod de a fi. Are aproape o obsesie de a descoperi valori ascunse și a le pune în valoare. Ai impresia că trăiește de mulți ani într-o enciclopedie din care ne împărtășește atâtea comori minunate. Este imposibil să-l oprești să caute, să descopere, să împărtășească tuturor, cu pasiune și dragoste, cu tot ce are mai bun sufletul său nobil și generos.

Cornel Stoian poartă cu el viața aspră a țăranului de la munte, căruia nimeni, niciodată, nu i-a dăruit ceva fără muncă, fără sacrificiu. A știut însă foarte bine că necazurile copilăriei și plăcerile vieții sunt trecătoare și niciodată nu l-au abătut de la drumul său. Prin tot ceea ce face, prin dârzenia sa, prin dăruire și o putere de muncă rar întâlnită, Cornel Stoian este un om adevărat, un om de calitate. Un om care, așa cum spunea La Rochefoucauld: **„știe să profite de tot ce i se întâmplă”**.

Are o înțelepciune și o naturalețe în tot ce spune și în tot ce face. Este omul care te cucerește de la prima întâlnire, prin verva, optimismul și neastâmpărul spiritului său. Ai senzația că îl cunoști de mult timp, că este prietenul pe care îl aștepti. Are o

îndrăzneală a spiritului și un talent verbal cu totul original. În tot ce face degajă o simpatie cu totul proprie. Așa cum se poate vedea în cartea sa, are o adevărată virtute în a transmite ideile, cunoștințele, valorile descoperite.

Cartea sa este un univers al izvorului satului românesc, care se descoperă neîncetat, care trezește la viață o nouă poezie a inimii. O asemenea comoară nu trebuie să se piardă, ea trebuie cunoscută de toți cei care iubesc aceste plaiuri minunate, cu tradițiile și valorile lor.

Acest om, cu o cumpătare proverbială, zguduie parcă ruinele arheologice ale culturii de pe aceste meleaguri unice prin frumusețea și bogăția lor. Prin tot ceea ce face, Cornel Stoian se dovedește un dăltuitor sânguincios în piatra vremurilor.

Cartea sa este și un îndemn să ne oprim truditul pas, să luăm putere de la izvorul veșnic viu al dragostei pentru locuri și oameni. Să nu uităm nimic, de la lacrima pe o față de copil până la un strop de rouă pe o floare.

Astfel, timpul trece uitător iar golul acesta anii nu-l pot astupa. Acest gol din noi îl acoperă cartea lui Cornel Stoian.

Am început cu gândul să aștern câteva rânduri despre prietenul nostru Cornel Stoian, însă mi-a fost imposibil să mă opresc, luat, parcă, de valul ultimului cântec.

Cornel Stoian ne îndeamnă spre rădăcinile vieții, spre acele rădăcini care se înfig dincolo de rămășițele distrugerilor.

El însuși este o rădăcină profundă ce trimite pururi la suprafață noi vlăstare. Este o onoare să mă număr printre prietenii săi.

*Avocat, Gheorghe CIOLCĂ,
Câmpulung - Muscel*

UN LIANT ÎN CULTURA MUSCELEANĂ

De-a lungul vremii, această zonă istorică a Muscelului, blagoslovită de Dumnezeu cu atâtea frumuseți și bogății a dat țării oameni de certă valoare. Puține localități se pot mândri și lăuda cu ele. Faptele lor au fost consemnate în timp, mai mult sau mai puțin cunoscute. Unele au rămas doar în manuscrise, sau în memoria puținilor oameni care mai sunt. Este un mare păcat, ele sunt ultimele mărturii ce demonstrează puterea de creație a muscelenilor, dar și iubirea de glie și patriotism.

Am convingerea că 90% din populația Muscelului nu cunoaște și nici nu o interesează istoria și trecutul ei.

Lipsa de cultură o observăm la tot pasul, nu știu câți mai deschid să mai citească o carte, iar de educație ce să mai vorbim. La un recensământ România avea 22 de milioane de locuitori, acum nu mai știu câți mai suntem, poate 17 sau poate 18, Dumnezeu mai știe. Mulți au luat drumul pribegiei, pentru o viață și un trai mai bun. Din această populație, putem numi fii ai poporului român, mai puțin de jumătate. A fii numit fiu al poporului, trebuie să dai, să lași și tu ceva folositor țării tale. Sunt mulți, foarte mulți care trăiesc doar să mănânce și puțini care mănâncă să trăiască. Prima categorie nu a produs nimic în viața lor și culmea e că afirmă că-l iubesc pe Dumnezeu și cer: **„Dă, Doamne! Dă-ne pâinea cea de toate zilele!”**, dar muncită cu sudoare de alții, dacă nu o fură! Am făcut această paranteză,

pentru a scoate la lumină munca, efortul și ambiția acestui fiu al Muscelului, acest bătaios rucărean - **Cornel Stoian**.

Sunt rari oamenii care se dăruiesc total unei cauze, punând în valoare toată energia și calitățile de bun organizator, calitate umană de care dispune din plin.

Dispune de o cultură medie, bine structurată datorită vremurilor, dar prin perseverență, documentare permanentă, prin muncă și studiu, prin setea lui de cunoaștere a reușit să țină pasul cu timpul, fiind în permanență printre oamenii de știință, artă și cultură.

Devine în timp un autodidact demn de apreciat. Este omul care nu spune niciodată nu pot, nu știu, nu vreau, implicându-se în toate acțiunile cultural-educative, artistice și spirituale acolo unde au loc. Cu migală, cu mult suflet și răbdare, scormonește în lada de zestre a comunității rucărene, scoțând la lumină comori nebănuite, un adevărat tezaur cultural-științific neștiut, sau puțin cercetat peste care negura vremii și praful uitării s-au așezat. Tot ce descoperă împreună cu alți câțiva rucăreni de excepție, publică de 10 ani în valoroasa revistă de actualitate, cultură și tradiții „**Piatra Craiului**” care din cauza inexistentului sprijin financiar al Consiliului Local Rucăr, în timp va dispărea.

Fiind un iubitor de cultură, și un neobosit colaborator, reușește să strângă laolaltă la casa de cultură „**Tudor Mușatescu**” din Câmpulung, și nu numai mari personalități și valori muscelene la diverse activități. Este binecunoscută colaborarea între cluburile și cenaclurile locale - **Clubul Umoriștilor Musceleni**, Cenaclul „**I. D. Negulici**”, Cenaclul „**Mihai Moșandrei**”, Cercul de Istorie „**Ion Barbu**”, S. Ș. I. -

Filiala Muscel, precum și cenaclul „**Mihail Lungianu**” Rucăr și Asociația Culturală „**Ruffa Arbor**”. **Publicații precum:** Acidava, Satira, Pensionarul Muscelean, Orizonturi Muscelene, Pietrele Doamnei, Suflet Românesc, și Piatra Craiului, toate acestea au în Cornel Stoian un bun și onest colaborator, un publicist de nădejde.

Mă bucură faptul că anul 2019 a fost încununat de un succes, apărându-i prima carte – „**Antologie. Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, care s-a bucurat de aprecieri, fiind lansată în 17.12.2019, și cred că destul de curând va recidiva cu a doua carte, pentru că mai are multe de spus.

Acest neostoit prieten sunt convins că va scoate la lumină oameni și fapte, altele decât cele publicate în prima carte, poate au fost scăpate voit sau nevoit. Publicul să stea liniștit, le vom descoperi în viitorul volum. **SUCCES!**

Artist plastic, Nelu CONSTANTIN
Președinte de onoare al Cenaclului de Arte Plastice
„ION D. NEGULICI”
Câmpulung Muscel, 6.11.2020

Florile pictorului

SĂ NE REAMINTIM DE CEI CARE AU FOST

Domnul Cornel Stoian, economist și frecvent colaborator al unor reviste de prestigiu din zona Județului Argeș, dar și din țară, a publicat în anul 2019, la Editura Larisa un volum intitulat „ANTOLOGIE. **Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”.

Despre acest volun s-a scris încă de la apariție mult și cu suflet. Îi menționăm doar pe cei care apar în „Cuvânt înainte” de la începutul volumului: profesor-scriitor **Ion C. Hiru**, inginer-scriitor **Constantin-Agricola Miu** și profesor **Tudor Vlad**.

Cred că pe măsură ce „**timpul fuge**” cartea va fi tot mai căutată pentru bogăția materialului, dar și de către aceia care vor dori să cunoască biografia autorului.

Este o carte document, „**o cronică de vreme**” cum o numește însuși autorul, în care și-a propus să readucă în memoria concetățenilor săi biografia unor personalități și a unor evenimente care au marcat profund destinele Rucărului.

Acest gen de abordare a tematicii, a necesitat multă muncă și multă documentare, efectuată cu responsabilitate și respect pentru oamenii care au fost, readuși acum din ceața timpului de demult, în lumina prezentului.

Cartea se deschide cu „**Istoria corului rucărean de la începuturi până la desființare**” pe care autorul îl consideră „**lauda și mândria rucărenilor...bunul lor cel mai de preț...**”, pentru că era într-un fel legătura cu lumea de dincolo de

„țarcul munților”....„lada de zestre...măsura vocației și a talentului artistic”.

Și ca dovadă de bună și minuțioasă documentare, cititorul află data înființării corului, liste întregi cu numele coriștilor, numele dirijorilor, premii obținute, momente culturale importante la care a participat. **Amintim doar câteva dintre ele:** în anul 1926 corul a participat la ceremonia de dezvelire a monumentului eroilor căzuți în Primul Război Mondial; în 1928, la înființarea Ateneului Popular **„Mihai Viteazul”**, corul rucărean, compus din șaiszeci de persoane, impresionează prin varietatea repertoriului și sonoritatea lui.

La 30 iulie 1930 are loc la București Congresul Internațional al Feroviarilor din țările europene. Oaspeții invitați la Rucăr au fost uimiți de corul și masa tradițional rucăreană, precum și de expoziția portului național organizată în sediul școlii. Pe parcursul anilor participă la remarcabile activități desfășurate de **„Căminele Culturale”**, primind diplome și medalii. În 1953, la Festivalul Național al Tineretului și Studenților obține titlul de Laureat al Comitetului Internațional, premiul al II-lea pe țară și medalia de argint.

În capitolul **„Personalități ale Rucărului”** fiecare personaj are o prezentare succintă a vieții și activității, insistându-se mai mult pe faptele care au contribuit la modernizarea Rucărului. Memorabile și impresionante, portretele relevă și talentul autorului care, folosind o frază limpede și armonioasă, creează personaje vii, apropiate de sufletul cititorului.

Astfel despre doctorul Liviu-Rion Predescu aflăm că **„nu era numai medic ci mai ales, un om care a suferit**

împreună cu pacienții săi, i-a îmbărbătat, le-a insuflat încredere, era de o rară modestie și corectitudine.”

Profesorul Mircea Rădescu a fost un culegător pasionat și iubitor de folclor autentic, **„mare iubitor și animator al activităților culturale”**, a fondat **„Asociația Folcloriștilor Argeșeni - Constantin Rădulescu Motru”**.

Galeria personalităților este destul de bogată. Ea cuprinde învățători, profesori, medici, preoți, profesori universitari, academicieni, oameni ridicați dintre rucăreni, care și-au pus în slujba satului lor inteligența, cunoștințele și dragostea. Prin biografia acestor oameni, cunoaștem implicit și aspecte din viața socială, înainte dar și **„în timpul partidului unic”** venit la putere după Al Doilea Război Mondial.

Trebuie să aruncăm și o privire mai atentă asupra capitolului **„Istoriei Neconvenționale din Mușcel”** autor Sterian Pricope, Cornel Stoian, selecționează **„acele pasaje cu referire la Rucăr și la evenimentele istorice în care a fost implicată și comuna noastră în trecutul îndepărtat.”**

Astfel, în „Monitorul Oficial” din data de 12 mai 1868 se relatează vizita lui Carol I la Câmpulung. **„A doua zi a vizitei, domnitorul a programat o escapadă la Rucăr unde familia Baștea a avut onoarea a-i oferi principelui „o colațiune” (o gustare). În timpul acestei agape, domnitorul a admirat portul popular al gazdei,...s-a interesat de starea comunei, de văduvele și răniții de război, dar și de lucrările la drumul către Bran.”**

Pagini impresionante sunt și acelea în care se relatează aspecte din **„luptele din 1916 de la Rucăr și Mateiaș**

consemnate de doi martori germani”, traduse și publicate de preotul Răuțescu.

Este vorba despre corespondentul de război Adolf Koester a cărui impresie despre Rucăr este de **„murdărie balcanică”**. Preotul Răuțescu spune: **„E greu de înțeles de ce ocupanții cei așa de civilizați în comparație cu „balcanicii murdari”** au ars arhivele școlii, obștii, băncii populare, serviciului sanitar și ale primăriei, au devastat locuințe...Dar cel mai mare abuz al ocupanților, o adevărată crimă de război a fost internarea forțată a localnicilor rămași în Rucăr și Dragoslavele în biserica din Joseni unde, în prag de iarnă au suferit cumplit de frig, de lipsa igienei elementare și, mai ales, de foame...primeau o jumătate de pâine la trei zile.”

O pagină de neuitat, relevantă și hazlie este **„O excursie cu bucluc la Dâmbovicioara”**. Gazetarul și scriitorul Dumitru Marinescu relatează cu umor, pățaniile unui bucureștean în excursie la peștera Dâmbovicioara. **„Mai multe famelii”** au călătorit „clae peste grămadă, într-un car cu doi boi - nemâncăți de două săptămâni - și cu cerul drept coviltir. În culmea Mateiașului entuziasmul nostru n-a mai avut margini... În fața noastră, o priveliște de nedescris. Munți uriași cu căpățânile vârâte-n nori, ne înfruntau, parcă cu majestatea lor...Jos, șerpuitoare - murdara din București, Dâmbovița - apă dulce, curată ca o fecioară din povești desmierda două maluri verzi ca smaraldul cel mai verde.”

Este de remarcat și articolul reporterului **„Leandru”** publicat în ziarul **„Tribuna”** în anul 1901: **„Sosisem în sat duminica... Era un vuiet, lăutari, veselie și mulțime de țerani și țerance în costume tot fîreturi. Nicăieri românii, îndeosebi**

șerancele nu se îmbracă mai luxos. Dar îi și prinde! Toți voinici și femeile frumoase ca din poveste.”

Am insistat mai mult asupra acestor pagini pentru a releva atenția autorului de a selecta din noianul documentelor cercetate pe cele considerate reprezentative pentru tematica „**Antologiei**” sale prin care își propune să creeze o scurtă istoriografie a satului natal „**căci Rucărul are o istorie fabuloasă care se cuvine să fie restituită publicului**”.

Mărturisesc că aceste pagini, pentru mine, sunt cele mai atractive și mai pline de sensibilitate.

Trebuie să menționăm și capitolul în care sunt inserate epigrame ale unor scriitori ca Maria Chirtoacă și Constantin-Agricola Miu, precum și mărturii emoționante referitoare la cenaclul „**Mihail Lungianu**” sau la șezători rucărene. Acest capitol, precum și toată cartea, este bogat ilustrată cu fotografii color.

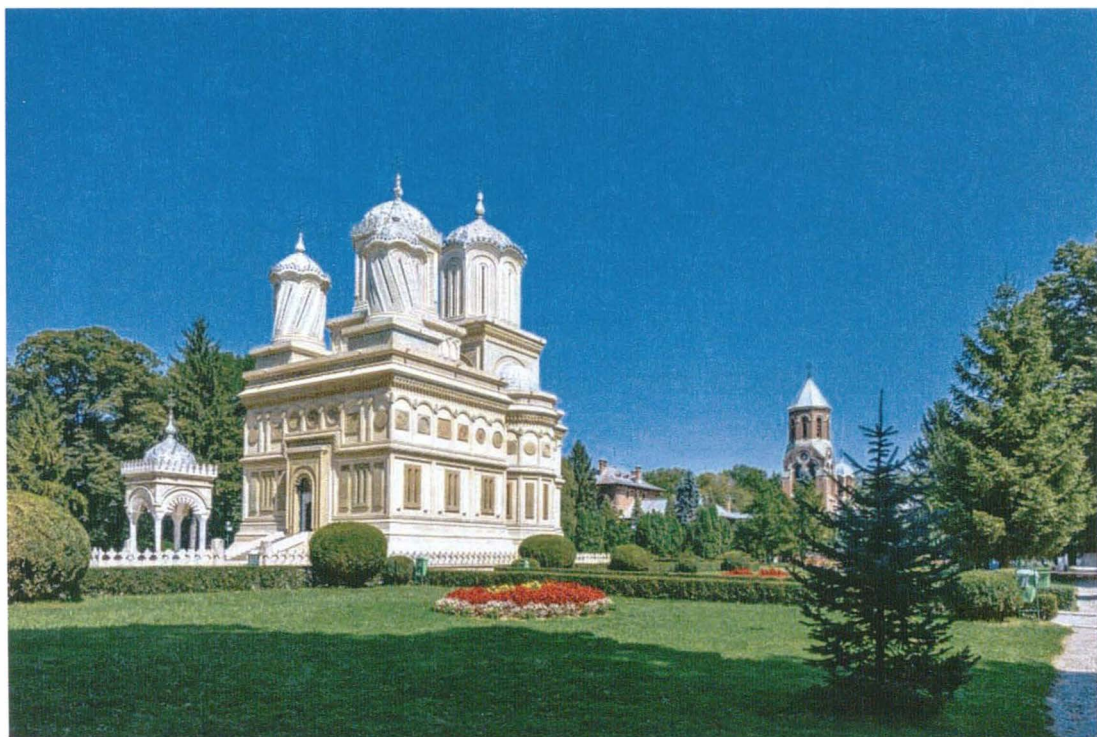
Cred că vor fi, fiind și câțiva care ar considera că volumul este prea stufos prin prezența unor capitole care s-ar fi putut să lipsească, precum „**Consemnări editoriale**” sau „**Donații de cărți**”. Consider că acest volum are scopul de a „**INFORMA**” cititorii despre bogata activitate culturală a Rucărului și a Câmpulungului și atunci, din acest punct de vedere, toate capitolele își au rostul lor. Poate tehnoredactorul ar fi trebuit să acorde o mai mare atenție organizării lor.

Finalul volumului se îndepărtează de aspectul lui documentar, căpătând valențe literare prin poeziile „**tinerelor speranțe**”, dar și prin poeziile și epigramele adresate domnului Cornel Stoian de către prieteni și admiratori. Dacă mai adăugăm și autografele acordate pe cărțile donate de mari

personalități culturale, avem un portret bine conturat al omului de cultură Cornel Stoian.

Încheiem cu un scurt fragment din „**Atestatum Domnesc**” acordat autorului de către Fundația „**Petre Ionescu Muscel**” și revista „**Pietrele Doamnei**”, „...pentru că sub îngrijirea dumneavoastră spiritualitatea musceleană și argeșeană încă dăinuie sub fresca timpului...vă atestăm înaltul titlu de dOMn al Muscelului și Argeșului...”

*Profesor – scriitor Aurelia CORBEANU,
Curtea de Argeș*

Biserica Curtea de Argeș

COGITO (CUGET), PRIVIRE ÎNAPOI, PAS ÎNAINTE

Motto:

Tempus edax rerum

(Timpul înghițitorul tuturor lucrurilor)

Ovidiu Metamorfoze

**Să poți să schimbi, și nu așa-ntrodoară
bâta în condei și traista în ghiozdan,
nu izbutește un copil de pe maidan,**

viața e hazard te-urcă, te coboară...

Trebuie urzeală tare, aleasă bătătură,
din lână cu fir lung și bine tors,
de este predestinat penrtu învățatură,
nu mai e cale de întors...

Omul în devenire, copilul, păstorind mioare,
se luminează când citește-o carte;
dar fără minte și destulă sudoare
nu poate merge singur mai departe...

Iubind și viața și învățătura
cu greu poți să-ți croiești visatul drum,
trebuie să ții mereu, mereu măsura,
cu ea, tu, toate le cântărești și-acum.

Anii-au trecut și nu în zadar,
te-ai luminat pe tine și ai ghidat pe mulți,
neprevăzutul joc de șah și aruncător de zar
poți astăzi cu ochiul minții să-l asculți...!

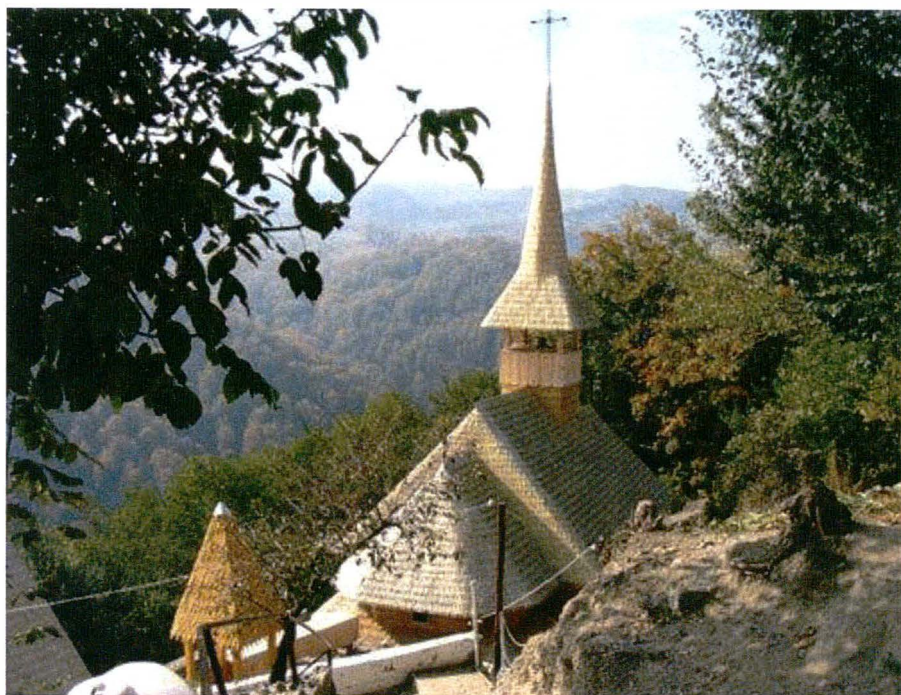
N-a fost ușor norocul, nu ți-a căzut din pod,

pe portaltoiul, trainic viguros
crescut-au ramuri, flori și rod
și iată azi pe omul falnic și frumos!

Culegător harnic de trăire românească
Ochii sfredelitori, culoarea cerului. Optimist...
Repere sunt oricine să-l recunoască...
Neobosit și ager, fire de ostaș,
E port-drapel și iscusit **gornist**...
L-ați recunoscut, are nume biblic de **sutaș**!

La mulți ani!

*Teolog, Gabriel COTENESCU,
Câmpulung - Muscel,
29 decembrie 2020*

Mănăstirea, Cetățuia Negru Vodă

DESPRE MEREU TÂNĂRUL CORNEL STOIAN

Împrejurările au făcut ca, întreaga mea activitate de inginer silvic, să mi-o desfășor prin pădurile din bazinul superior al Văii Dâmboviței în care se găsește și deosebit de frumoasa și istorica localitate Rucăr.

Am îndeplinit timp de peste 25 de ani funcția de șef de Ocol Silvic Rucăr,

împrejurare în care am avut curiozitatea și plăcerea de ai cunoaște pe cetățenii rucăreni. Așa s-a făcut să îl cunosc, încă de pe atunci pe „**zvăpăiatul**” Cornel Stoian care, pe vremea aceea, băiețandru fiind, era păstor de oi - ciobănaș. Acestui Ciobănel, ca marelui poet român **Vasile Militaru**, într-o toamnă când crăpa coaja de pe nucă, i-a venit deodată așa dor nebun de ducă. De ducă nu din Satu-i drag, ci de la ciobănie spre drumurile cunoașterii. S-a apucat cu sârg de învățătură, învățătură care s-a lipit de el „**ca marca de scrisoare**”. Și iată-l deodată devenind **neobosit slujbaș** al Culturii, al răspândirii acesteia precum **Badea Cârțan** care croindu-și drum prin Vama Cucului trecea cu cărți dinspre Ardeal spre Țara Românească și invers, mai puțin așa a făcut și face și acum tânărul de 78 de ani, Cornel Stoian. Are colaborări cu multe personalități de marcă, dă interviuri la radio, are scrise și publicații, și multe articole în reviste prestigioase. Este unul din fondatorii revistei „**Piatra Craiului**” și a Cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**”.

A scris lunga carte „**Timpul fuge...fuge... spre vremuri viitoare**”, această lucrare antologică putem spune că este o

continuare a prestigioasei lucrări sociologice și monografice denumită „**Monografia sociologică 1972**” scrisă de către renumitul profesor doctor **Gheorghe Pîrnuță**. Cartea scrisă de către domnul Cornel Stoian și amintită mai sus este o lucrare care te învață și te bucură, te învață să știi că dacă vrei poți. Așa a făcut și domnia sa Cornel Stoian. **A vrut și prin osteneala de zi cu zi, lună de lună și an de an a putut deveni astfel un propovăduitor de Cultură românească.** Am spus mai sus că lucrarea sa în afară de faptul că te invită la viață și te bucură, arată că răspunzând unui destin care la început nu prea era favorabil unui individ „**prin a vrea și prin muncă**” sorții pot fi schimbați, aducându-ți pace sufletească și că prin activitatea ta constitui un exemplu pentru alții și pentru generațiile viitoare.

Să fii mereu **zburdalnic**, domnule Cornel!

*Ing. Silvic-Jean (Ion) COTENESCU,
Câmpulung - Muscel,*

Vedere generală, localitatea Rucăr - Muscel

UN TIMP DE MĂRTURIE A OAMENILOR

Omul, locurile, timpurile sunt supuse devenirii. De ce această observație? Omul în definirea destinului interferează cu semenii.

Îmi face plăcere să evoc un timp și spațiu, în care am ajuns împins poate de forța destinului de a căuta liniștea, pacea, lumina spirituală. Artiștii trec în mod firesc prin

momente dramatice pentru că nu conștientizează darurile sublime hărăzite prin dar divin.

În momente de depresie și frământări pe care abia puteam să le duc, când eram pe valea Dragoslavelor, în acea perioadă am fost invitat la sărbătoarea culturii Muscelene. Într-un restaurant la o masă întinsă în sărbătoare de cultură, o privire blândă care exprima omenia firească din spațiul rural al Rucărului intră în dialog cu mine invitându-mă în sufletul lui, e vorba de Cornel Stoian.

Destine care se atrag, să se completeze, să se bucure împreună prin faptul că existăm. O existență care ne apropie prin cultură, artă și nevoia de frumos.

Invitația pe care a făcut-o cu mult drag și omenie, dl. Cornel, s-a împlinit după câțiva ani. Astfel am putut respira aerul frumos din Rucăr, care este încărcat cu bunătatea localnicilor. Un loc în care timpul se oprește și simți că trăiești firesc în oaza de omenie al acelui spațiu. Ușa casei s-a deschis și am putut trece pragul împreună cu soția în atmosfera familiară culturală a familiei Angela și Cornel Stoian, iar mai târziu – anul 2020 cu unul din băieții mei.

În acel spațiu încărcat de istorie am avut răgazul, ca împreună la un pahar de vin, să vorbim și să trecem în revistă, prin revista „**Piatra Craiului**” și „**Antologia. Timpul fuge... fuge...spre vremuri viitoare**”, tradiția și cultura acelor locuri de care se îngrijește dl. Cornel; tradiție și cultură adunate spre păstrare și puse în durată, prin cultura scrisă.

Această revistă și antologie pe care dl. Cornel Stoian împreună cu prietenii și colaboratorii săi o îngrijește, este o mărturie prin care se duce mai departe „**focul sacru**”, din acel spațiu lăsat ca moștenire de străbuni.

Dl. Cornel înfăptuiește o orientare spre lumina sacră a culturii și lasă o direcție urmașilor din acel spațiu încărcat de istorie.

*Artist Plastic - Mihai COȚOVANU,
Iași*

Casa Memorială Mihai Eminescu - Ipotesti

CREATORUL UNEI CĂRȚI CU SUFLET RUCĂREAN

În era globalizării și a pierderii spiritului identitar s-a conturat o antologie literar-culturală surprinzătoare după un efort documentar de o viață. Încă de la primele pagini se pot observa profesionalismul și modestia autorului, care și-a luat un angajament nescris în fața comunității: **acela de a crea o carte vie, cu suflet rucărean!**

Mă bucur enorm că am avut privilegiul de a citi această colecție de comori, mai ales că prezintă și un interviu al bunicului meu, **Ion M. Dulamă, om de seamă în Rucăr**. Tot ce ne rămâne acum este să sperăm într-o posibilă continuare a acestui demers literar; sunt convinsă că satul nostru încă are multe povești nespuse.

*Cu drag,
Simina DULAMĂ-CHIPERI, Brașov*

De Ziua Eroilor - 2012

GORNISTUL MUSCELEAN – RUCĂREANUL CORNEL STOIAN

Cornel Stoian, muscelean și rucărean get-beget, a văzut lumina zilei pe 29 decembrie 1943. A trecut prin vâltorile vieții încă din fragedă copilărie când s-a angajat ca cioban și muncitor forestier pentru a-și asigura existența. Curajos și plin de inițiative, termină studiile liceale cât și profesionale ale Școlii de Comerț și Cooperatie ce l-a pregătit ca economist.

Iubitor de cultură în tandem cu profesia, a acționat și activează pe tărâmul acesteia. Având talent organizatoric, a devenit pionul principal al revistelor muscelene „PIATRA CRAIULUI” și „ACIDAVA”, cât și a altor publicații.

În calitate de secretar devine „GORNISTUL” neobosit al acestora, sunând adunarea la toate manifestările organizate cât și în momentele lor de cumpănă.

Această calitate am evidențiat-o în catrenul „**Gornistul**”:
**Sună gornistul adunarea/ Anunță scriitorii floarea:/
Îndeamnă-nu stați degeaba!/ Să nu moară ACIDAVA!**

Având dragoste deosebită față de carte, Cornel, n-o lasă nici acuma, și la vârsta a treia ne-a făcut frumoasa surpriză, prin lansarea la 17 decembrie 2019 a volumului său, intitulat sugestiv: „ANTOLOGIE „TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”.

Cartea este de valoare fiind o cronică a vieții culturale muscelene, implicit rucărene. Este dedicată locuitorilor acestor meleaguri și nu numai.

Citind cartea mi-am dat seama că aceasta ne ajută să-l cunoaștem mai bine, cine este CORNEL STOIAN, de unde a pornit și unde a ajuns, datorită puternicei sale voințe. Trebuie să mai subliniez că la vârsta sa onorabilă este un om bogat, având trei copii ce i-au dăruit cinci nepoți acordându-i titlul de bunic.

Stând de vorbă cu el mi-a mărturisit că dorește să lase ceva în urma sa spre bucuria celor care vin, adică a copiilor și nepoților pe care-i are și despre care vorbește cu mândria de tată și bunic. Și ce poate fi mai trainic, mai frumos și mai de suflet decât o anumită zestre spirituală adunată în scoarțele unei cărți care să vorbească peste timp, despre un om minunat care în trecerea lui prin viață, a lăsat o rază de lumină, de frumusețe și omenie pentru cei dragi și apropiați și chiar și pentru cei care nu l-au cunoscut vreodată.

Cu ocazia lansării cărții i-am cunoscut frumoasa familie pe care am felicitat-o pentru norocul ce îl are de a avea cu ce se mândri și un exemplu bun de urmat. Alături redau o poză de la evenimentul amintit cu momentul în care prezentam aprecierea mea asupra cărții.

Ca prieten și coleg de breaslă cât și de Club al Umoriștilor Musceleni, **îi mulțumesc lui Cornel pentru comoara ce ne-o lasă** și îi doresc să rămână în continuare la fel de harnic și modest spre a oferi celor pe care-i iubește tot ce crede c-a fost frumos, demn și omenesc de-a lungul vieții - spre amintirea celor care vin.

**Diplomat în științe economice-
Economist - Ion DUMBI, București**

ANTOLOGIE DUPĂ „ANTOLOGIE”

Scriind despre „**Antologia**” autorului, economist Cornel Stoian, eu, cititorul, Ion Ebrașu, sosit ocazional în Rucărul Muscelean, mă simt nevoit să spun mai întâi despre omul Cornel Stoian, atât cât îl cunosc pe acest om, cu o poveste de viață impresionantă, cu o voință și tenacitate demnă de invidiat, dar și de înțeles. Deci, ajutat în demersurile sale culturale de soția sa, **Angela, o femeie bonomă și rezervată**, cum se zice „**la locul ei**”, a izbutit, ca secretar al cenaclului „**Mihail Lungianu**” din Rucăr să redacteze revista culturală „**Piatra Craiului**”, făcându-ne nouă, cititorilor cunoștință cu universal rucărean, atât de inedit, de la origini și până în prezent. În această revistă am luat cunoștință de marile personalități rucărene, care și-au adus contribuția remarcabilă și demnă de invidiat, la propășirea acestei localități pitorești, cu iz de urbe, emblemă a românismului neaoș, oameni din toate domeniile de activitate, de la simpli păstori, prelucrători ai imensei bogății silvice, ingineri, pădurari, dascăli, preoți, medici și personal medical al spitalului local, construit de către obștea rucărenilor, în anii interbelici, și nu în ultimul rând, administratori strașnici ai comunei acesteia, mărețe.

Volumul „**Antologie**” a lui Cornel Stoian, este de fapt un cumul din numerele revistei culturale „**Piatra Craiului**” din care am făcut cunoștință cu diverse personalități rucărene din trecut și din prezent, dar și cu altele din diverse părți ale țării, care s-au exprimat sincer și elogios despre Rucăr și rucăreni.

Concluzia finală de ordin personal, este și rămâne neîndoios, că autorul caută în continuare să restabilească rolul și rostul diverselor personaje descrise în această revistă culturală, să redea fiorul și simțămintele românismului, acum, în această epocă tulburată de cosmopolitism străin, de deșănțat mondialism, care ne alterează tot mai mult sufletele.

*Cu multă stimă și respect,
dimpreună cu urările mele de sănătate, lui și familiei sale,
chimist - Ion EBRAȘU,
Brașov, 15 ianuarie 2021*

Rucărul văzut în primele ore ale dimineții

CUVINTE DESPRE ANTOLOGIA „TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

Cartea scrisă de economist-publicistul Cornel Stoian din Rucărul Muscelean nu trebuie să lipsească din biblioteca celui ce apreciază slova, cultura și arta, în special a rucărenilor, argeșenilor și nu numai.

Autorul a alungat praful uitării, umblând în lada cu zestre și scoțând la iveală marile personalități și valori rucărene și nu numai, despre care a scris atât de frumos.

Eu, Laurențiu Enache, l-am cunoscut pe autor cu mulți ani în urmă deoarece eu lucrez la un atelier de rame, geamuri și oglinzi din centrul municipiului Câmpulung. I-am cumpărat cartea apărută în decembrie 2019 și după ce am lecturat-o cu mare atenție, eu fiind prieten cu fiul său Cornel care este bijutier, m-a impresionat profund. Am studiat-o din copertă în copertă, lăsându-mi o impresie deosebit de frumoasă, o carte document, gen monografie, de unde poți învăța multe despre Rucăr și rucăreni. Am vrut să spun că lucrez într-o clădire veche, cu un istoric bogat. Aici dramaturgul nenea Tudorică Mușatescu împreună cu cei mai mari actori ai vremii au turnat filmul „Titanic Vals” - printre actorii valoroși amintesc pe Grigore Vasiliu Birlic. Ori de câte ori vine la Câmpulung, autorul „Antologiei” intră cu mult drag în atelierul meu, rămânând uimit și impresionat de colecția mea de picturi de pe

pereții atelierului, de o inestimabilă valoare, cu toate că eu nu pictez, dar iubesc arta și pe artiști.

Eu am făcut parte dintr-o generație mai tânără, multe din personalitățile de care a scris autorul (medici, profesori, ingineri, preoți, economiști, etc.) nu le-am cunoscut, de altele am auzit iar pe unele chiar le-am cunoscut, cartea ajutându-mă mult. Autorul prin gândirea sa a scos în relief activitatea prodigioasă pusă în slujba culturii și artei de exemplu: inginer Oleinic Nicolae, inginer Chița Gheorghe, profesor-poet Chirtoacă Maria, jurist Gheorghe Mitroiu, pictor Constantin Nelu, publicist-economist Pricope Sterian, dublu artist Radu Ștefan - Tatan, preot paroh Cîrstina Gheorghe, teolog Cioacă Liviu, inginer-scriitor Constantin Agricola-Miu, etc.

Un cuvânt de sfârșit, apreciez cartea și pe autor și doresc să trăiesc alături de el, pentru a lectura și alte cărți ce le va scrie, în special volumul, la care se lucrează. Eu nu sunt scriitor, nu sunt un om de cultură și de artă, sunt un meseriaș profesionist, mă străduiesc să servesc clienții, și să îmi mențin atelierul, deoarece această meserie e pe cale de dispariție. Cu multă stimă și respect aștept viitorul volum, cu speranța că va apărea în anul 2021.

Șef atelier
Laurențiu ENACHE,
Schitu Golești, Muscel
15 ianuarie 2021

ÎNTREBAREA ȘI JUDECATA VEȘNICIEI

Motto:

Tempi passati! Timpuri trecute!

Tempus edax nerum! Timpul înghite totul!

Timpul trece! Aceasta este expresia ce definește, imperativul solemn al umanității. Este și întrebarea și judecata veșniciei.

Pentru a rămâne în aceeași gamă, iată încă o aserțiune: TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE. Cu această expresie, am devoalat titlul cărții de antologie, semnată de Domnul Cornel Stoian, neobosit căutător și descoperitor de izvoare și de valori istorice, culturale și sociale din zona Muscelului, în general, și a Rucărului, în special.

Apărut la Editura „Larisa”, Câmpulung - Muscel, volumul este un eveniment publicistic, pentru că, în România noastră de acum, am fost părăsiți ori ne-am lepădat de limba maternă, decență, de bun simț, de competență, de zidari, de tâmplari, de medici, de țărani...dar am rămas cu, sau am importat, medicamente, țigări, moluri, zile libere.

Trăim din plin, fără să ne dorim, realitatea unor crize ce nu stau la...rând, nu se programează. Pur și simplu ele vin când se produc.

În asemenea circumstanțe, neprietenoase, un Om precum Cornel Stoian, se încapățânează, să-și exprime prin scris ceea ce simte, și o face sincer, direct, nepărtinitor. Autodidact, prin excelență, autorul aparține acelei categorii restrânse, care

iubește ceea ce face, și face ceea ce iubește. Pentru a fi credibil, acesta, își lasă o parte din suflet în ceea ce produce.

Cel care semnează florilegiul menționat, este un destoinic mărturisitor al timpului său, descrie cu acribie și cu pasiune, evenimente la care a participat activ. **Cartea sa este un adevărat letopiseț, despre oameni, locuri și întâmplări, din această zonă binecuvântată de Dumnezeu cu un farmec fără egal, Rucăr-Muscel.**

Cornel Stoian, un om simplu, deloc sofisticat, debordând de energie pozitivă, pune atâta determinare și patos în ceea ce întreprinde, încât le propun ceva mai marilor dregători ai Rucărului. **Cât mai este timp, să îl cloneze, să rezulte mai mulți semeni ca el. Este o nevoie acută de oameni precum dânsul.**

Confrate priceput într-ale scrisului, confirmă, dacă mai era nevoie, că nu există barieră de vârstă, atunci când este vorba de creație, prin apariția volumului, reușește să ducă până la capăt o iubire de o viață.

Să nu uităm că ilustrul om politic și ziarist francez, **Georges Clemenceau** (1841-1929), a ajuns scriitor celebru, și a mers la vânatoare de elefanți, în India, la vârsta de 70 de ani.

Bravo, domnule Cornel Stoian! Să vă ajute Cel de Sus, să fiți sănătos și inspirat! Cu atât mai mult cu cât atenția și grija dumneavoastră, trebuie îndreptate permanent și asupra Doamnei Angela, soție încercată de suferință.

*Diplomat - scriitor, Mihai EPURE,
Rucăr - Muscel,
Septembrie 2020*

RÂNDURI PENTRU RECUNOȘTIȚĂ

Am citit cu bucurie cartea domnului Cornel Stoian din mai multe motive. În primul rând pentru că m-am regăsit și în cadrul satului meu drag, dar mai ales pentru că sunt momente unice de cultură și folclor la care am participat cu mare drag și în calitate de artist, dar și de susținător necondiționat al manifestărilor Cenaclului „Mihail Lungianu” sau a **Asociației „Ruffa Arbor”- Rucăr, Muscel.**

Tot ce am citit în carte mă face să mă simt mândru că sunt trăitor în vremuri în care în ciuda dificultăților oameni cu suflet depun eforturi serioase pentru a promova tot ce este frumos, tradițional și autentic.

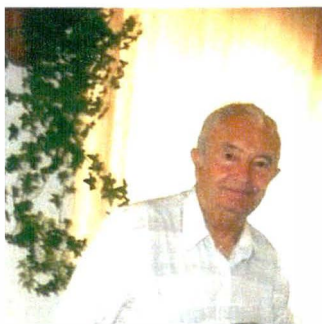
Trecerea în revistă a tuturor actelor de cultură din vremea Rucărului contemporan, aprecierile unor personalități marcante ale culturii românești, efortul de a aduna și transmite generațiilor viitoare o moștenire de patrimoniu național, făcută, aici la Rucăr mă încântă peste măsură.

Aș avea foarte multe de spus, dar mă rezum la o concluzie: **oameni ca nea Cornel Stoian sunt tare rari, pentru că sunt făcuți să dăruiască necondiționat, efort și strădanie pentru frumos.**

Zic cu drag la final: „să te țină Dumnezeu sănătos, Nea Cornele, pentru tot ce ai făcut și faci în continuare pentru cultura rucăreană și musceleană”!

*Artist liber-profesionist, Ionuț FINTOIU,
Rucăr 2020*

OMUL - CORNEL STOIAN

Îndrăgostit de cultură, dar și animator al activităților cultural –artistice și mai târziu și a celor literare, culegător pasionat dar și iubitor de folclor, a „scormonit” în colbul amintirilor, adunând timp de zeci de ani materiale, pe care le-a cuprins în paginile unui volum, pe care Cornel Stoian, rucărean din naștere, l-a intitulat sugestiv în această carte antologică „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”. Prin acest volum, un fel de „**cronică de vreme**”, acest muscelean, neaș din tată în fiu, a depășit toate provocările unei vieți nu prea ușoare, dar a reușit, cu o voință de fier să devină un profesionist în iubirea de cultură.

Privind de pe muntele din imediata apropiere, **Vf. Crucii**, avem în fața ochilor splendida panoramă a satului Rucăr, iar undeva într-un loc anume se vede gospodăria ridicată de Cornel, om harnic, dar și cu o voință de nestăvilit, pe care și-a căpătat-o de-a lungul anilor, învingând toate greutățile și neajunsurile din copilărie. Născut într-un „**peisagiu**” de poveste al satului cum spune Alexandru Vlahuță: „...sub streășina Carpaților, la răspântia a două ape, în una din cele mai încântătoare văi ale județului Muscel. Toate înveselesc aici; aerul curat, freamătul pădurii, vuietul apelor, casele albe presărate printre copaci, înfățișarea mândră și voinicească a gospodăriilor, chipul rumen și luminos al rucărenilor și portul lor adevărat românesc, țesut, lucrat și înflorat de mâna lor c-o măiestrie pe care nu știu singure de unde au învățat-o.”

Parcurgând volumul antologic, oricine poate constata - câtă răbdare, dar și voință a avut acest muscelean, rucărean neaș, desprins din vârtoarea vieții de început a necazurilor din copilărie, a neajunsurilor, să-și schimbe spectaculos destinul - devenind prin muncă și perseverență o personalitate de seamă a plaiurilor strămoșești. A sfidat timpul din copilărie și îndrăgostit de potecile ascunse, strecurate pe sub stâncării, poteci ce urcă spre saivanele rucărenilor, adevărate adăposturi sezoniere, de cele mai multe ori sub soarele dogorător al verii, cu răbdarea unui haiduc al codrilor și-a umplut tolba cu cele mai frumoase amintiri.

Copilăria, după cum mărturisește în cartea sa a fost mai puțin fericită, dar timpul le-a rezolvat pe toate și și-a făcut datoria față de sine, de familie, dar și de societatea în care trăiește.

Părăsit din fragedă pruncie de tată, a luat în „**piept**” viața și s-a descurcat mai mult de unul singur, alegându-și meseria de lucrător comercial, iar mai târziu de economist.

Mărturisește într-un interviu: „Fiecare om are un destin, o soartă. Destinul îi este hărăzit încă de la naștere - când îi este scrisă pe o foaie de parcurs, în viață până când se stinge. Nu cred că destinul este influențat în afară de ce am spus mai sus, de fiecare individ în parte, sau de cei ce îl înconjoară. Pentru mine, munca a fost un factor esențial.”

În destinul domnului Cornel, de-o potrivă a dominat munca și viața de familie.

Într-o conversație spunea: „...nu-mi amintesc să fi făcut rău semenilor de lângă mine. În Cartea Sfântă se zice: «cereți și vi se va da», «dar Domnul nu-ți pune în traistă». Dacă ne

referim la cele două citate - noi toți cerem! Compensația ar fi să și primim, dar din păcate nu se întâmplă acest lucru...”.

Acum, la vârsta a treia, dl. Cornel este un om împlinit. Și-a făcut datoria față de sine, are o casă și o soție minunată, a plantat pomi fructiferi în ograda sa, a „sădit” între timp și trei copii, care la rândul lor i-au dăruit și cinci nepoți. Întreaga sa activitate profesională și cultural-artistică și-a desfășurat-o în cea mai mare parte în pitoreasca localitate Rucăr, sat ce a atras mulți vizitatori în decursul timpului, poeți, prozatori, pictori de seamă, oameni de știință. Cu toți au cunoscut peisajul rucărean și au admirat frumusețea spirituală a moșneanului, vechi locuitor al satului: **Ion Slavici** în 1874, **Titu Maiorescu** în 1880 și 1886, **Alexandru Vlahuță** în 1896, **George Coșbuc** și **Barbu Ștefănescu Delavrancea** în 1902, **Panait Cerna**, **Nicolae Grigorescu**, savanții **Ion Simionescu** și **Grigore Ștefănescu** în 1890 și 1900, și mulți alții.

După pensionarea de drept, activitățile cultural-artistice și literare îl preocupă mult mai intens pe dl. Cornel Stoian. Participă la lansări de cărți, la vernisaje, simpozioane, atât în localitatea sa natală, Rucăr, dar și în alte localități muscelene. A publicat nenumărate articole în revistele și ziarele câmpulungene, dar și piteștene. A făcut parte din membrii fondatori ai revistei „**Piatra Craiului**” și este unul dintre cei șapte fondatori ai Cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**”. Este participant activ, printre mulți alții, al Festivalului „**Cavalerii Templieri**”, dar și al „**Expopastoralis Rucăr**”.

Acum, pe lângă activitățile cultural-artistice și literare, nu își neglijează familia, copiii și nepoții săi. Este un om încă cu putere de muncă în tot ceea ce face, este un om împlinit, un om

care nu și-a pierdut încrederea în sine, un om pe care șansa vieții nu l-a ocolit, cu alte cuvinte, un om de valoare al Rucărului mușcelean.

Așa cum și-a intitulat cartea „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, dar TIMPUL care curge ireversibil este și un maestru de ceremonii, care ne aduce mereu, acolo unde se cuvine să fim. În viață, avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui - greșeala noastră este că...ne închipuim că-l putem trage pe sfoară.

Iată cum l-au văzut, epigramiștii musceleni pe rucăreanul nostru, nea Cornel Stoian:

Domnul Stoian e om cu haz
Îi gust umorul și m-amuz,
Însă aștept de-atâta amar
Să-i gust și din vestitul bulz!

(Constantin Moise)

E om harnic și cuminte
Nimeni nu i-o ia-nainte,
Când e vorba de cultură
N-o ia doar pe arătură!

(Ion Dumbi)

Aleargă șapte hotare
De parcă șapte vieți are,
N-aleargă după cucoane
Ci pe la...simpozioane!

(Damian Avrămescu)

Fiind aer curat
În sat s-a aciuat
Nu un domn afacerist
Ci titrat...economist.

(Gheorghe Fulga)

Cornel nu este hoinar
E om harnic, gospodar
Dar când dă de-o țuică bună...
Atunci treaba merge strună!

Ioan (Jan) Florea

Ești un rucărean model
Ne primești cum se cuvine,
De ne tai și un purcel
Nu mai plecăm de la tine!

(Adrian - Gabriel Pătru)

Rucărean de viță veche
Cunoscut peste Mușcel
Curios fără pereche
Ăsta e...Stoian Cornel!

(Constantin - Agricola Miu)

Trecătorii să ia seamă
La două sute și-un an
Nu mai e la Rucăr vamă
Dar e dom'...Cornel Stoian!

(Ion - Dudu Vlădău)

Asemuit c-un Joly-Joker,
Apreciat de toți ai lui,
Atât la Câmpulung și-n Rucăr
Dar și de „**Piatra Craiului**”.

(Nelu Constantin)

Când o mână de edili
Schimbă vile fel de fel
Cenacliștii, mai stabili
Se opresc la domn' Cornel!

(Maria Chirtoacă)

Noi, rucărenii pe bune n-am știut
Și dăm acum alarma pentru știre

Că nu ești doar omul la toate priceput
Ci și epigramist, dar sub acoperire!

(Ion Avram)

Suntem la vârsta a treia, domnule Cornel Stoian, iar copilăria, așa cum a fost ea, trebuie să ne-o păstrăm în suflet zi de zi. Să ne bucurăm de prezent, și să respirăm adânc aerul dimineții cu plimbări numai de noi știute, pentru că timpul acum, așa ni se pare, curge mai lin, permițându-ne și programarea unor activități pentru care nu am avut timp. Marele nostru muzician (compozitor, pedagog, pianist și dirijor) **George Enescu** (1881-1955) ne spunea: **„...nu devii bătrân fiindcă ai trăit un număr de ani, devii bătrân pentru că a-i dezertat de la idealul tău”**. Acum, mai mult ca oricând avem nevoie de indispensabila **„unealtă”** individuală de lucru CARTEA. Ea trebuie să fie pentru noi, continuu o mașinărie de învățat, tovarășul nostru credincios, comoara de cunoaștere și înțelepciune pe care ne-a lăsat-o moștenire generațiile trecute, iar noi le lăsăm generațiilor viitoare.

De la un anumit număr de ani, vârsta a treia este o provocare la-nceput, iar noi trebuie să-i răspundem cu planuri, cu activități, pentru că ea (bătrânețea) este și vârsta înțelepciunii.

Celebrul scriitor-epigramist și poet Alexandru O. Teodoreanu afirma:

**„În existența noastră trecătoare
Să nu uităm o dublă evidență
Că bătrânețea este o eroare
Iar tinerețea o impertinență...”**

Iar unul dintre epigramaștii mușceleni (n. n.) a afirmat:

„Îți amintești curba lui Gauss?

Crește...crește apoi descrește

Și descrește ușor...ușor...

Vremea trece, trece,...toate mor!”

Citindu-l pe Cornel Stoian, observăm că cea mai mare parte din viață, „**tinerețea, și-a prelungit-o, i-a folosit, forța explozivă**” cu pasiune pentru meseria aleasă, combinând-o cu activitățile cultural-artistice, cu literatura, cu lucrurile frumoase, interesante și utile.

A vrut să fie în continuare tânăr și activ la „**puterea a treia**” și parafrazându-l pe marele poet german **J. W. von Goethe** (1749-1832) care afirma: „**...ceea ce ne doream la tinerețe, avem acum la bătrânețe**”, un adevăr de necontestat.

În rucsacul cu care a călătorit până acum, a strâns întreaga sa activitate de-o viață, profesională, cultural-artistică, de familie pe care a așternut-o cu grijă, cronologic în această carte, **OMUL, Cornel Stoian, care s-a dovedit mai tare decât soarele neîndurător al secetei, decât ploile nemiloase ale toamnei, decât viscoalele cumplite ale iernii.**

Rațiunea vieții pe pământ suntem noi oamenii și trebuie să lăsăm posterității cuvinte scrise nu vorbe. Să ne păstrăm în suflet tot ceea ce este nevoie - amintiri, cântece, zâmbete, momentele cele mai frumoase din viață împreună cu parfumul florilor, într-o ambianță cât mai plăcută.

Să fiți sănătoși cu putere de muncă pe toate planurile alături de familie!

Ing. Gheorghe FULGA,
Câmpulung- Muscel

CRONICĂ - „ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

Antologia **”Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”** a lui Cornel Stoian se încadrează în categoria scriitorilor, scrierilor care dezvăluie o frescă a comunității culturale istoriei rucărene .

Textele publiciștilor rucăreni stau mărturie unei perioade istorice demult apuse.

Notițele antologiei, **”Timpul fuge...fuge spre vremuri viitoare”** surprind fluctuații de temperament ale colectivului rucărean, stări de spirit, schimbări fizice și sociale. Putem privi din punct de vedere cinematic, întregul tablou al personalităților rucărene, cadrele lungi care captează spații deschise ale istoriei, munți și păduri, linia frontului și **„Ruffa Arbor”**, trăirile manifestate în fața diferitelor perioade ale istoriei rucărene, începând cu prima atestare istorică a corului rucărean, continuând cu comemorarea unor personalități ale Rucărului în revista locală **„Piatra Craiului”**, prezentarea de evenimente/manifestări culturale, artistice, spirituale și educaționale și continuând cu epigrame, catrene. Descoperim, printre altele, în această bogată culegere mari personalități ale culturii românești care au vizitat meleagurile rucărene, **Alexandru Vlahuță**, **Nicolae Iorga** și personalități rucărene de marcă ale acelor timpuri care au menționat în operele lor fascinanta cultură rucăreană.

Antologia se remarcă prin diversitatea articolelor și scriitorilor din zona musceleană. Ec. Cornel Stoian, Rucăr-

Muscel, este autorul articolelor scrise și publicate în revista „**Piatra Craiului**” articole ce prezintă istoria Corului Rucărean de la începuturi până la desființare și mari personalități rucărene-muscelene omagiate în diferite publicații (doctor **Liviu –Rion Predescu**, medicul primar, – **dr. Remus Coriolan -Roșca**, **prof. Mircea Rădescu**, **prof. Lucreția Dulamă** , etc).

Continuând prezentarea antologiei notăm articolele publicate în revista ”**C Arte de la Curtea Veche**” **Câmpulung –Muscel**, epigrame-catrene, manifestări cultural-artistice desfășurate de cenaclul literar-artistic „**Mihail Lungianu** ”Rucăr-Muscel.

Încercând un final acestei prezentări, trebuie să remarcăm, înainte de orice, eforturile domnului Cornel Stoian, care își leagă numele de viața cultural –artistică rucăreană și nu numai, care și-a dedicat devotamentul său față de această regiune și personalitățile acesteia sub forma unei colecții istorice..

*Profesor - Aurelia GREȘIȚĂ,
Craiova, Dolj*

*Membru al Asociației C.R.O.N.O.Craiova - CENTRUL de
RESURSE pentru ORGANIZAȚIILE NON-PROFIT din
OLTENIA*

DE LA SUFLETUL UNUI MĂȚĂOAN PENTRU SUFLETUL UNUI RUCĂREAN

Un inspector, șef de serviciu personal, din aceia care cunoșteau școlile județului ca pe buzunarele proprii, văzând că mă încăpățânez să refuz o catedră în Pitești - care ar fi oferit multe perspective - în favoarea unei catedre la Rucăr, a rostit cu nedumerire și obidă, în timp ce semna dispoziția de repartizare la Rucăr: **„Du-te la Rucăr și ai să dai tu de dracu!”** (Fianu).

În vremea aceea, prin vara anului 1978, cunoșteam Rucărul prin prisma unor colegi de școală normală, oameni deosebiți, dar și prin câțiva rucăreni care dețineau proprietăți prin Călulești - de asemenea buni gospodari. Nu mă pot abține să remarc faptul că, la momentul actual, un rucărean, **Dragoș Vrînceanu** - fost elev, astăzi șef Resurse Umane la I. Ș. J. Argeș - rezolvă cu competență profesională problemele fiecărei școli în parte din județul nostru.

Am mers la Rucăr cu încredere dar și cu o oarecare teamă, ca nu cumva **„să dau de dracu”**, așa cum îmi fusese prorocit. Am cunoscut colectivele didactice de la școlile din comună, ființe de o aleasă ținută profesională și morală, am cunoscut oameni care de care mai interesanți, știindu-se că Rucărul este una din cele mai mari localități din județ. Am mai cunoscut și elevii de la gimnaziu, copii înzestrați cu vaste calități intelectuale, asta datorită familiilor lor, școlii, dar și mediului în care își desfășurau activitatea.

L-am cunoscut atunci și pe domnul Cornel Stoian.

Inițial, i-am cunoscut la catedră cei trei copii. După preocupările și comportamentul elevilor, un cadru didactic își dă repede seama de familiile din care provin. Pentru că ne aflăm pe plaiuri mioritice, o să citez un proverb care spune: „**Cum este păstorul, așa este și turma**”.

Ulterior, chiar și după cei doisprezece ani petrecuți la Rucăr, am avut ocazia să-l cunosc pe domnul Stoian mai bine datorită unor evenimente culturale multianuale, desfășurate la Mățău și Câmpulung. La unul din astfel de evenimente, am intrat în posesia antologiei „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**” carte pe care, la început, din lipsă de timp, doar am răsfoit-o. Mai târziu, după ce am aprofundat-o în amănunt, am descoperit lucruri care m-au impresionat. Am descoperit că domnul Stoian este un autodidact. Cred cu tărie acest lucru pentru că am cunoscut și alți oameni care au parcurs acest proces de autoinstruire în care și-au construit pas cu pas personalitatea, trecând prin filtrul propriilor minți orice. Am mai descoperit în antologie o seamă de personalități din Rucăr și am constatat că în procent de aproximativ 80% le-am cunoscut la modul direct și țin să îi mulțumesc din suflet domnului Stoian.

Timpul fuge, domnule Cornel Stoian , dar eu vă doresc să **rămâneți la fel de tânăr la suflet** și să ne mai oferiți creații ca aceasta. Și, pentru a încheia în nota în care am început vă spun așa: „**Domnilor, o fi dracu unde o fi dar...nu la Rucăr!!!**”

Cu stimă,

Un mățăuan, din Muscel,

Profesor -Aurelian GRIGORE

CORNEL STOIAN, FLOAREA DE COLȚ A RUCĂRULUI

Mereu cu vorba blândă, cu privirea ageră izvorâtă din ochii de culoarea cerului Dumnezeirii noastre, deschis la suflet și mereu iscoditor al înțelepciunii, dornic de a învăța și a ști, iscoditor al arhivelor rucărene și nu numai, argintul viu al vieții spirituale a Rucărului istoric, economistul Cornel

Stoian, muscelean neaoș, rucărean din tată în fiu, adunând nestematele culturale ale zonei, transformându-le în „*florile de colț*” ale Iezerului și Păpușii, prinzând glas de simțire și cuget în publicațiile câmpulungene și chiar rucărene, dacă ne gândim la revista „**Piatra Craiului**”, al cărei pion principal este, apărută pe marea tablă de șah a spiritului rucărean. După cum se știe, „**Piatra Craiului**” este o revistă de notorietate în cadrul pleiadei de reviste ale Argeșului.

Plin de inițiativă, a moștenit dragostea de muncă, de implicare, de la mama sa, Ecaterina, de la bunicii materni, trăitori la Podu Dâmboviței, un sat din comuna Dâmbovicioara, Muscel. Nu îi este rușine să spună că a „**ciobănit**” vitele din gospodăria proprie, de la Fântâna, Dealul Sasului.

Chiar după terminarea celor patru clase primare, în Rucăr, se întoarce la viața de cioban și, concomitent, lucrător în pădure, în ciuda vârstei de numai unsprezece ani. Și asta, din cauza greutăților financiare ale familiei.

După patru ani, se reînscriseră la școală, în clasa a V-a, absolvind cu brio cele șapte clase de pe acea vreme, dar și o școală profesională de comerț-cooperatie.

Conștiincios, ambițios, conștient că liceul e de bun augur, îl absolvă la „**Dinicu Golescu**”, în Câmpulung, la cursuri fără frecvență, cu diplomă de maturitate.

Atașat de viața cultural-artistică, Cornel Stoian (după tatăl adoptiv) interpretează roluri în piese de teatru, cântă în corul Căminului Cultural din Rucăr, fiind deseori laureat la diverse concursuri. Privindu-și viața de acolo, de sus, de pe înălțimile Pietrei Craiului, scăldat de soarele dimineților înrouate, oglindindu-și ochii albaștri în cerul senin al muntelui, privindu-și chipul în apele Dâmboviței, (ale cărei ape sunt purtătoare ale istoriei adevărate a locurilor și care au fost deseori înroșite de sângele jertfelnicilor Armatei Române, în luptele din culoarul Rucăr-Bran), **Cornel Stoian uită de necazurile copilăriei, copleșit de dragostea pentru cei trei copii și, mai ales, pentru bogăția dăruită de Dumnezeu, cei cinci nepoți ai săi.**

Deși pensionar, îndeletnicirile cultural-artistice îl preocupă în continuare, fiind „**vioara întâi**” în acțiunile de acest gen, și nu numai ale Rucărului.

Lansări de carte, vernisaje, simpozioane, participă la toate, și este coorganizator, printre alții, al Festivalului „**Cavalerii Templieri**”, al „**Expopastoralis Rucăr**”, etc.

Apoi urmează interviuri, filmări, emisiuni TV, articole în reviste și ziare, lista preocupărilor domniei sale fiind destul de mare.

Și, cum pot uita faptul că neobositul Cornel Stoian este unul dintre cei șapte fondatori ai Cenaclului Literar-Artistic

„**Mihail Lungianu**” sau că, undeva, în cele 4 volume ale enciclopediei publicată de subsemnatul, „**Neosteniți întru Lumină**”, același Cornel Stoian semnează 15 materiale deosebite, ale unui adevărat condeier, dintre care două portrete ale unor „**neosteniți**”, musceleni prin adopție, doi medici de o înaltă ținută profesională, medicul **Remus-Coriolan Roșca** (fondatorul Societății Culturale „**Ion Barbu**” din Rucăr și care a lăsat „**brazdă adâncă**” în viața spirituală de aici) și medicul **Liviu - Rion Predescu**.

Salut inițiativa de a lansa această carte, în care *OMUL* Cornel Stoian își etalează, cu modestie, o părticică a activității sale.

A făcut aceasta la îndemnul talentatului scriitor, autor al „**Bulevardului cu tei**”, scriitorul - inginer **Constantin - Agricola Miu**.

Vă îndemn să o citiți!

 *Professor – scriitor, Ion C. HIRU,
Domnești, Muscel*

IMPRESII ȘI APRECIERI DESPRE UN RUCĂREAN

Pe domnul Cornel Stoian, născut și crescut în pitorescul sat Rucăr, sat așezat la poalele munților Iezer-Păpușa, Piatra Craiului și la Izvoarele cristaline ale Dâmboviței și Râușorului, l-am cunoscut cu mulți ani în urmă la una din manifestările cultural-artistice din prima **Cetate de Scaun a Țării Românești, Câmpulung-Muscel.**

Singura lui avere este cinstea și onoarea, este un sufletist și un OM MODEST, CORECT, cu multă dragoste și apropiat de semenii săi din CENACLUL C. U. M. Câmpulung și nu NUMAI, fiind ales ca secretar-general datorită activității SALE.

Este un participant ACTIV, un bun organizator a multor EVENIMENTE, lansări de CARTE și REVISTE, vernisaje de PICTURĂ, diverse manifestări CULTURALE, de ARTĂ, spiritual-religioase și artistice de pe meleagurile **muscelene** și ARGEȘENE. Este omul care m-a adus în Clubul Umoriștilor Musceleni, alături de mari valori și personalități, și care m-a invitat la multe evenimente ce au avut loc pe muscele. Aceasta m-a apropiat foarte mult de domnia sa, devenind-i un bun prieten, fiind invitat de multe ori la proprietatea sa din Rucăr, alături de unele personalități, fiind tratat cu ospitalitate. Am participat în 17.12.2019 la lansarea Antologiei „**Timpul fuge... fuge...spre vremuri viitoare**”, unde am rămas impresionat de acest eveniment literar, de felul cum a fost organizat, pregătit,

de modul impecabil cum s-a desfășurat, de numărul mare de participanți, de cuvântările ținute, de aprecierile făcute la adresa autorului și mai ales de partea a doua, o masă pe cinste „**ca la nuntă**”.

Cu stimă, prețuire și considerație pentru omul Cornel Stoian și familia sa care l-a sprijinit și susținut în demersurile sale pentru a lăsa ceva în urma sa.

*Maistru - Neluță „Muzicuță” IRIMIA,
Câmpulung-Muscel*

Parcul Național Piatra Craiului

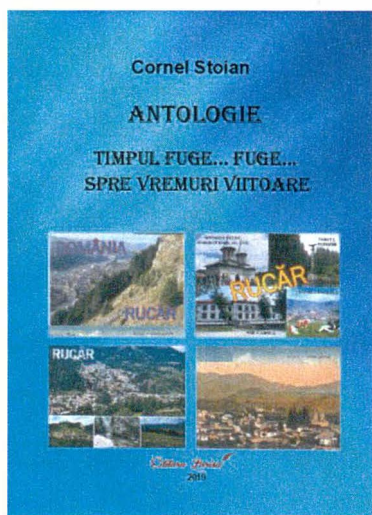
„ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

Am primit la redacție volumul „ Antologie. Timpul fugе ... fugе ... spre vremuri viitoare”, semnat de Cornel Stoian, din comuna Rucăr, județul Argeș. Volumul se dorește a fi „ o modestă strădanie de literatură, cultură și chiar cronică de vreme de acum”, așa cum spune chiar autorul.

În urmă cu 10 ani, rucăreanul Cornel Stoian s-a lansat cu toată forța, dragostea și pasiunea în lumea culturală și artistică din Muscel, în lumea selectă a scriitorilor, publiciștilor, a cărților și revistelor. A participat de-a lungul timpului la numeroase evenimente cultural – artistice și spiritual – religioase, pe care le-a transpus în această carte, pe lângă „filele de istorie” ale comunei natale și ale Muscelului și prezentarea unor personalități ale acestor locuri.

Mai trebuie spus că autorul este „pionul principal” în editarea revistei „ Piatra Craiului”, revistă de notorietate în cadrul pleiadei de reviste ale Argeșului.

*Manager - Cristian VASILE,
JURNALUL DE ARGEȘ
Redactor – Marius Ionel*

AMINTIRI ȘI GÂNDURI FRUMOASE DESPRE UNUL DINTRE OAMENII RUCĂRULUI - CORNEL STOIAN

Aici ne-am născut, aici am copilărit, aici ne-am maturizat și aici trăim... de peste 70 de ani, aici pe meleagurile muscelene ale Rucărului.

Eu l-am cunoscut pe Cornel Stoian din copilărie, dar nu am avut tangențe, legături. Eu mi-am urmat cursul vieții cu școala primară, liceu, facultate, cu viața mea de tânără profesoară, cu încadrarea ca profesoară, cu căsătorie, apoi cu copii.

După mulți ani întâmplarea a fost să fiu profesoara celor doi băieți ai lui. Știam că și-a întemeiat o familie solidă cu Angela, cu trei copii frumoși, dar nu știam ce zace în inima și mintea unui om modest (așa cum îl știam pe Cornel Stoian).

După ani de zile, copiii mei Lucian și Cristina, elevi ai liceului Rucăr, în pauze mergeau la chioșcul de lângă școală să-și ia ceva dulciuri de la Nea Cornel și atunci mi se părea ceva normal, dar abia mai târziu, când copiii mei au ajuns oameni maturi, la casele lor și depănând amintiri din liceu, realizam cine era **Nea Cornel**.

Timpul a trecut și ne-a arătat că acel om modest, cu reușite în viață, doar datorită muncii și strădaniei lui, poate fi „cineva”, poate scrie diverse articole, poate aduce în amintire multe lucruri și fapte din Rucăr, poate unele uitate de mult și de mulți.

Pe mine personal m-a uimit cum un cioban, un „**țapinar**” a avut atâta voință să învețe, să citească, să cunoască o grămadă de oameni mari și să se ridice, să se afirme pe plan cultural și nu numai atât.

Și culmea, după ce a scris multe articole s-a ocupat și de Cenaclul Literar „**Mihail Lungianu**”, de revista „**Piatra Craiului**”, a editat și o carte în 2019 - „**Antologie. Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”.

Aș putea spune despre el și despre familia lui frumoasă (cum ar trebui să fie multe aici în Rucăr și de fapt în țară), multe lucruri frumoase, dar mă opresc prin a spune:

„Bravo ție Cornele pentru câte ai făcut și pentru realizările tale cunoscute aici și nu numai aici !”.

*Prof. Mariana LAMBESCU,
Rucăr- Muscel*

Primăria Rucăr - Muscel

UN RUCĂREAN IUBITOR DE CULTURĂ, OBICEIURI, DATINI ȘI TRADIȚII

Autorul cărții "**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**" a avut norocul să se nască într-o zonă de munte, unde tradițiile și obiceiurile se întâlnesc la tot pasul.

Comuna Rucăr, se află pe drumul care leagă Câmpulungul de Brașov, aproape de locul de unde izvorăște Dâmbovița. Autorul Cornel Stoian povestește în prima parte a cărții cât de grea i-a fost copilăria, ajungând „**să ciobăneacă**” la stăpân, fără a mai putea merge la școală. Cu toate acestea, cu multă muncă și ajutorul lui Dumnezeu, a ajuns un om de nădejde al societății și al comunității din care face parte.

În cuprinsul cărții autorul ne prezintă, ca nimeni altul, obiceiuri, datini și marii reprezentanți ai culturii rucărene.

Peisajele mirifice din această zonă, sunt prezentate cititorului cu lux de amănunte. Prezintă de asemenea, momente care amintesc de vitejia și eroismul rucărenilor din primul și al doilea război mondial.

În această carte document, ne sunt prezentate cu măiestrie de către autor, imagini ale localității. În lucrarea sa, Cornel Stoian prezintă comuna Rucăr ca așezare musceleană, oameni, ocupații ale lor, viața culturală, școala și slujitorii ei și nu în ultimul rând biserica cu credincioșii ei.

Cititorul află cu mare interes lucruri și fapte despre oamenii locului cu elemente de originalitate ale țărânului român, dragostea de pământul strămoșesc pe care l-au

moștenit. Sunt prezentate multe momente spirituale și curățenia sufletească a omului de rând.

Prezent în activitatea bogată a filialei, autorul cunoaște bine istoria, geografia și folclorul Rucărului și "împrejurimilor bucurându-se de aprecierea oamenilor care l-au cunoscut.

Dorința de a-și exprima sentimentele sale, evenimentele populare din comuna sa de „oieri” cu o variantă a baladei Miorița, l-au determinat să scrie această carte.

Într-un fel, cartea este o prezentare modernă a tuturor obiceiurilor și datinilor ce au mai rămas din zestrea de cultură populară a zonei Rucărului.

După parcurgerea acestei cărți a domnului - Cornel Stoian, pot să spun că am rămas impresionat și-i mulțumesc pentru strădania de care a dat dovadă pentru a se documenta în legătură cu tradițiile și obiceiurile din zonă.

*Profesor – Inginer, Nicu LĂCĂTUȘU,
Câmpulung – Muscel
20 Noiembrie 2020*

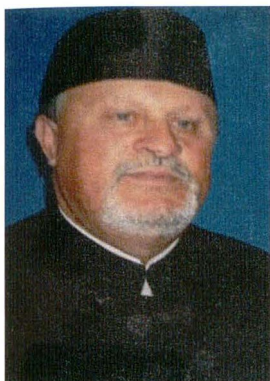

*Vila familiei Lăcătușu
din Schitu Golești - Muscel*

Centrul comunei cu Dâmbovița regularizată
Cetățeni - Muscel

COMENTARIUL CĂRȚII „TIMPUL FUGE... FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”

Cartea de față este memoria cu conștiința
rucăreană,
Cornel Stoian vrea să-i auzim glasul să nu
rămână orfană;
Cei neinițiați vor afla ce s-a zis din moși-
strămoși:
Se vor lua de mână devenind harnici și
inimoși!

La Rucăr, generațiile se perindă și te încântă,
Codrii înfrunzesc când le ascultă cu inima frântă;
Piatra Craiului o avem de la Dumnezeu prin creație,
Dar cântecul și revista cu numele țin de o bună prestație.

Dâmbovița și Râușorul păstrează-n amintire ceasurile,
Noi bem din apa care se scurge ca să-nvie toate glasurile;
În urmă cu 100 ani s-a cântat în Cor pentru o dulce frățietate,
Uniți pe mai multe glasuri împărțim cultura rucăreană în
unitate.

S-a cântat cu coruri bisericești de dor pentru Iisus Hristos,
S-a cântat cu coruri ostășești pentru o Românie de mare folos;
Școala și Biserica organizează comunitatea ca să respecte valorile:
Așa se născură pruncii rucăreni pregătiți să-nfrunte ororile.

Cu scrierile marilor români, Rucărul mult s-a binecuvântat,
Participarea noastră la cultura națională e la masa oamenilor din
Stat;

Avem mărturiile lui **Eminescu** și **Nicolae Iorga** cu citate scrise,
Avem repere istorice la care Rucărul se-nscrise cu mințile
deschise.

Comunitatea s-a bucurat de învățătorii care cultivau cu-a lor
personalitate,
Știința și credința se-ntâlneau la catedră, iar în bănci... elevi
educați în unanimitate;
Să-nveți caracterul bun cu cuvintele mărețe le vei putea
continua lucrarea,
Ei se duc lăsându-și elevii să le cânte pomenirea unind marea
cu sarea.

Oamenii sunt îngropați de vii când în registru nu se scrie nimic,
Comunitatea e bolnavă făr' un glas de scriitor, cum bine prezic;
Trebuie auzite glasurile când sunt de evidențiat persoane,
evenimente și lucrări,
Generațiile au continuitate cu cărțile care se scriu, iar cititorii își
croiesc bune cărări.

S-au dus **Liviu-Rion Predescu** și **Remus- Coriolan Roșca** ca
mari medici:

Operațiile și vindecările lor s-au înmulțit ținându-ne multe
predici;

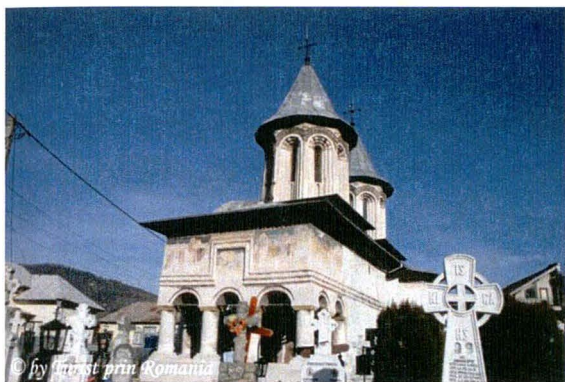
S-au dus **Mircea Rădescu** și **Gheorghe Nicolae - Podișor** ca
dascăli mari:

Cu cărțile lor învie din morți ca să ne-asculte conștiința rănită
de gemetele tari.

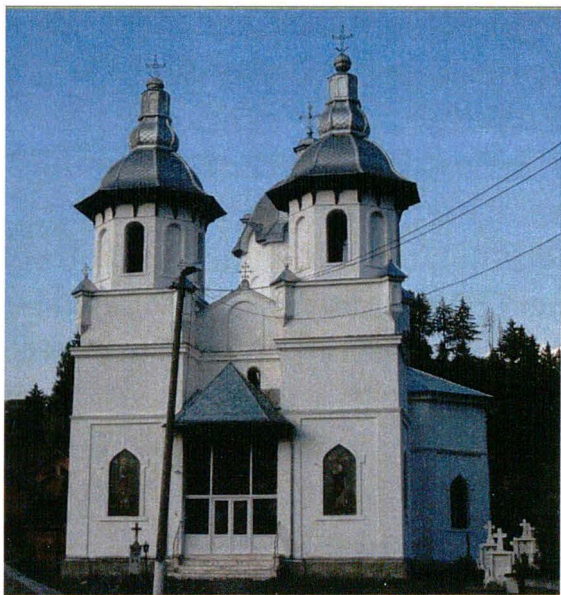
S-au dus **Gheorghe Pârnuță** și urmașii veghetori cu scrieri
anticomuniste,

Ca să-nvie astăzi din mormântul uitării și să lovească ziditorii
epocilor triste;
Ne vom duce și noi lăsând faptele să vorbească precum cărțile,
Ne vom aduna cu toții în ceruri la **Hristos** ca să deslușim
povețele.

*Preot – profesor, Ion LIBIANU -
Rucăr, Muscel*

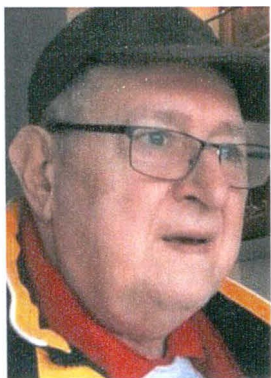

*Biserica din Suseni – Rucăr, Muscel
Hramul Sfinților Gheorghe și Dimitrie*

*Biserica Rucărul de Mijloc cea mai mare din Muscel,
Hramul Sfinților Gheorghe și Dimitrie din Suseni – Rucăr*

DE LA BUNIC LA NEPOT ȘI APOI LA CENACLUL LITERAR, CULTURAL, ARTISTIC „MIHAIL LUNGIANU ”

La început, am demarat cititul pe apucate, apoi după 3 zile, până nu am terminat-o nu am lăsat-o din mână, cartea ANTOLOGIE, autor Cornel Stoian. **Autorul m-a plimbat cu o abilitate de magician prin toate locurile muscelene, potecile literare, culturale și artistice,** îmbinând minunat spusele unora, cu un conținut puternic și încărcat cu multă greutate culturală și narativitatea altora pe planuri suave și gingașe, dar pline de conținut.

Când urmărești părerile și aprecierile unor personalități literare (profesor –scriitor, **Ion C. Hiru**, Domnești-Muscel, ing.-scriitor, **Constantin-Agricola Miu**, Godeni-Muscel, etc.) ce l-au omagiat pe Dl. Cornel Stoian, arătând profesionalismul, seriozitatea, minuțiozitatea, implicarea, bunătatea și munca fără preget în tot ceea ce a făcut, constați că te găsești în fața unei lucrări ce a încorporat multă muncă, privațiuni, acuratețe și tenacitate.

A scrie astăzi despre omul Cornel Stoian, este o mare provocare; văzând realizările personale, în cronologia evenimentelor, te gândești că trebuie să ai mult curaj să treci în revistă toate ce s-au petrecut de-a lungul a peste șapte decenii de viață. Concluzia ce se poate desprinde, după ce parcurgi conținutul cărții ANTOLOGIE, este una singură: **Dl. Cornel Stoian a fost dotat de “Cel de Sus” cu o puternică capacitate de mobilizare, organizare și desfășurare a unei vieți culturale și spirituale, pe care mulți oameni de cultură nu le-au avut.**

Ca să reușești, fără o pregătire de specialitate, studiată în mari centre de cultură, să faci o sinteză, pe structura de artă și cultură și apoi să o prezinți sub o forma editată, înseamnă că

personal ești un autodidact înnăscut, cu valențe de organizare, culegere de date și informații culturale și gazetărești, precum și a modului de prezentare către cititorul potențial; abordarea genurilor literare și de cultură de la nivelul satului natal, a personalităților de pe un areal Argeșean, fac din autor un analist sintetic a tot ceea ce înseamnă viața culturală și artistică, dintr-o zonă mirifică.

Să ai capacitatea de a colecta date complete – spre exemplu - a persoanelor ce compuneau Ansamblul Corului din Rucăr (nominalizate pe voci), până la amănuntele cele mai mici și intime ale personalităților ce au trăit în zona Musceleană-Argeș, denotă un spirit de culegător și unul organizatoric extraordinar, dus la perfecțiune.

Consider, poate subiectiv, că autorul, cu o activitate atât de elaborată, cât și diversificată, a avut forța și aplecarea literară către multe personalități scriitoricești din Muscel-Argeș.

Faptul că s-a oprit, împreună cu întreg colectivul de oameni destoinici și implicați efectiv, asupra celui ce a fost cel mai mare produs literar al tuturor timpurilor din Județul Argeș, a fost o bună alegere. Scriitorul **Mihail Lungianu** a fost cel care în perioada interbelică a primit – ca nimeni altul - trei premii de literatură ale ACADEMIEI ROMÂNE. A fost fiul Preotului Paroh **Ion Lungianu**- Parohia Joseni-Rucăr.

Înființarea în anul 2011 a Cenaclului „**Mihail Lungianu**” și editarea Revistei „**Piatra Craiului**” a reprezentat ceva inedit și cu totul deosebit.

Acum, la final, doresc să-l felicit pe acest **brav rucărean**, care și-a pus toată energia și bunul simț literar și artistic în slujba culturii și a dorinței de a arăta celor ce l-au cunoscut, anumite crâmpete din viața personală cotidiană, dar și o sinteză a celor ce l-au înconjurat cu dragoste și respect.

Pentru tot ce a-ți făcut într-o viață pe acest pământ, atât cu gândul cât și cu fapta, Maestre-mă plec în fața dumneavoastră, îmi scot pălăria. CHAPEAU

Economist – finanțe, Bogdan LUNGEANU - București

DESPRE ANTOLOGIE ȘI AUTOR

Autorul antologiei „**Timpul fuge ... fuge...spre vremuri viitoare**” este **CORNEL STOIAN**, vecinul meu pe care am avut șansa de a-l cunoaște mult mai bine după anul 2000.

De mic copil, autorul a luptat să învingă greutățile de care s-a tot lovit în viață, fiind obligat de circumstanțele nefavorabile să muncească de la o vârstă fragedă, în detrimentul învățaturii. A absolvit clasele primare, dar a trebuit apoi să abandoneze școala fiind nevoit să muncească. Totuși dorința lui de a învăța a rămas nezdruncinată; astfel, a reușit să termine școala elementară la vârsta de 17 ani, datorită ambiției și convingerii sale că este imperativ să-și continue pregătirea.

Anii au trecut repede: s-a angajat în comerț, apoi a fost încorporat în armată, iar în paralel a urmat cursurile **Liceului „Dinicu Golescu”**, din Câmpulung-Muscel, la fără frecvență, finalizându-le în anul 1968, cu diplomă de maturitate.

A intenționat să-și continue formarea, dorind să frecventeze o instituție de învățământ superior, motiv pentru care s-a pregătit asiduu la disciplinele istorie și geografie, însă viața avea alte planuri pentru el.

În această perioadă, a întâlnit-o pe actuala soție, prioritară devenind formarea, întregirea și întreținerea tinerei familii, motiv pentru care visul de a urma o instituție de învățământ superior a fost pus în așteptare. În prezent, autorul se bucură

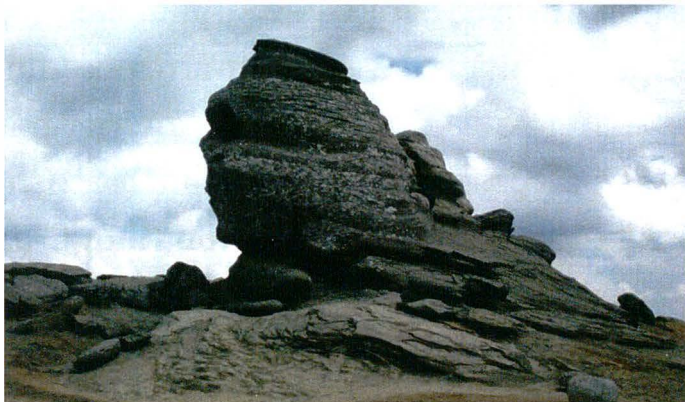
fără niciun regret de frumoasa sa familie, având trei copii, care la rândul lor sunt oameni realizați, fiecare cu familia și casa lui.

Începând cu anul 2010, autorul s-a lansat cu toată forța, dragostea și pasiunea sa în lumea cultural-artistică, atât pe plan local, cât și național. A participat activ la întruniri ale scriitorilor și publiciștilor musceleni, a realizat interviuri în diferite emisiuni cu teme cultural-artistice, a redactat articole și materiale documentare pentru diferite publicații locale etc. Această activitate efervescentă pe plan cultural a culminat în 2019, oarecum firesc, cu apariția antologiei „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”.

Antologia publicată reprezintă doar o fracțiune din activitatea autorului; ea reflectă strădania acestuia pe plan literar și cultural, dar este și o cronică expresivă a vremii actuale, prin care acesta dorește ca receptorul operei sale să înțeleagă sufletul și munca dezinteresată a omului care vrea să lase lumii tot ceea ce a adunat mai frumos în viață.

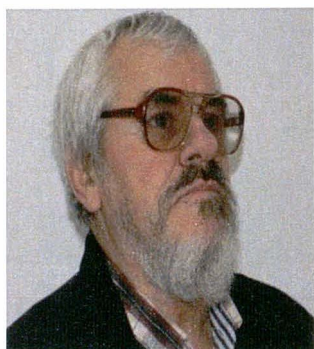
Cu respect și recunoștință, mulțumire și prețuirea mea sinceră, vecinului meu, Cornel Stoian!

Col. (rez.) Ing. Gheorghe LUNGOCI, Brașov

Munții Bucegi – Vârful Omu

PUNCTE DE VEDERE LA VEDERE. CARTEA DE-O VIAȚĂ A UNUI OM

De laudă este isprava scriiturii, cea a lui Cornel Stoian, „**Timpul fuge... fuge ... spre vremuri viitoare**”, 2019, de a aduna între copertile sale fel și fel de scrieri de la scriitori de diferite profesii și meserii care au lăsat prin cărțile lor povestiri, amintiri, descrieri care vibrează în mod constant cu oamenii și locurile Rucărului.

Antologia este un act tipografic ordonat ca prezentare grafică și fotografiile artistice ce reprezintă peisaje din lumea Rucărului cu o istorie specială. Astfel de cărți după felul sumarului conceput pot fi incluse în categoria cărților document, iar această carte indiscutabil că este **o carte document în toată plenitudinea ei.**

Trebuie lămurit în același rând că acest autor „**autodidact**” cum singur se prezintă în puținele descrieri despre sine, manifestă o plăcere deosebită și interes de a cunoaște scriitori, artiști, oameni de știință, etc., fapt pentru care este prezent la evenimentele cultural-artistice din orașul lui și nu numai. Astfel de întâlniri i-au oferit posibilitatea să interacționeze cu aceștia ca și conștiință artistică dinamică, dornică de cunoaștere aducându-și contribuția după silința și știința lui culturală. Am avut ocazia să-l cunoaștem și noi în mai multe rânduri, invitați fiind de bunul lui prieten și al nostru coleg și colaborator, scriitorul **Nicolae George-Podișor**, plecat prematur dintre noi la cele veșnice. Cornel Stoian e îndreptățit

să scrie despre acesta, nu pentru a-și justifica prietenia directă pe care a avut-o de pe vremea copilăriei lor, ci pentru a-i face portretul de scriitor valoros: „Ne-am cunoscut din fragedă copilărie, ne-am jucat împreună, am corespondat când era plecat la studii și la serviciu, am organizat împreună manifestări culturale, lansări de carte și revistă, și în alte domenii cultural-spirituale. A avut o copilărie nefericită (ca și a mea), plină de griji și nevoi, lipsurile și greutatea urmărindu-l la orice pas. A crescut fără tată, mama l-a părăsit, noroc cu maica și taica, oameni care l-au înconjurat cu multă dragoste și l-au ținut în școli până a ajuns profesor de istorie. Pe unde a profesat și-a făcut datoria cu prisosință, și-a pus cunoștințele sale în slujba țării și a zeci de generații de elevi.”

Suntem în asentimentul scriitorilor, dezaprobând însă lauda excesivă, nemeritată pe care o aduce Ligiei-Maria Vișoiu: „o mare doamnă a culturii românești”... Asemenea superlative lansate de autor în spațiul public am mai întâlnit și la alți autori..., înțelegem elanul autorului și respectul ce vrea să-l aducă rucărenilor lui, totuși puțină grijă la vorbe nu strică...

Reținem însă felul pragmatic al autorului de a fi, sintetiza antologia fără o selecție a autorilor pe care i-a citit și le-a selectat din creații și datele lor biografice, aplecându-se cu același zel asupra scriitorilor, dascălilor care au învățat generații întregi de rucăreni, muzicienilor, primarilor și altor categorii de oameni, fără să lase nimic neconsemnat, făcând adesea recurs la date de ordin statistic, de sociologie... Nu degeaba se spune că omul sfințește locul... **Cornel Stoian prin această carte nu doar că a sfințit locul, a pus în paginile ei o parte din sufletul lui, pentru generațiile care vor veni, materiale**

scriitoricești în care se regăsesc descrieri din lumea Rucărului patriarhal... Gestul lui nu poate fi nici ignorant și nici disprețuit, dimpotrivă... A nu se înțelege că până la el nu s-a mai scris despre Rucăr. Lucrări de asemenea factură au scris și alți rucăreni de-ai lui de-a lungul vremii. Chiar dumnealui aduce în discuție, prin glasul celor antologați, câteva titluri de lucrări de anvergură în acest sens, lăsând o zestre spirituală de neuitat pentru cei care vor veni după dânșii, ca fii ai Rucărului, să-i ia ca exemplu dar și aminte la un titlu de carte poetic „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”.

Cine este Cornel Stoian, omul, economistul, prietenul cărții din Rucăr, am aflat din pagina cinci, din cuvântul înainte semnat cu deprindere scriitoricească, prin simțurile lui umane, firești, ca deținător al unui vocabular literar-poetic plin de frumusețe și căldură sufletească semnat de **Ion C. Hiru**, Domnești-Muscel: „Mereu cu vorba blândă, cu privirea ageră izvorâtă din ochii de culoarea cerului Dumnezeirii noastre, deschis la suflet și mereu iscoditor al înțelepciunii, dornic de a învăța și a ști, iscoditor al arhivelor rucărene și nu numai, argintul viu al vieții spirituale a Rucărului istoric, economistul Cornel Stoian, muscelean neaoș, rucărean din tată în fiu, adunând nestematele culturale ale zonei, transformându-le în „*florile de colț*” ale lezerului și Păpușii, prinzând glas de simțire și cuget în publicațiile câmpulungene și chiar rucărene, dacă ne gândim la revista „**Piatra Craiului**”, al cărei pion principal este, apărută pe marea tablă de șah a spiritului rucărean. După cum se știe, „**Piatra Craiului**” este o revistă de notorietate în cadrul pleiadei de reviste ale Argeșului. Plin de inițiativă, a moștenit dragostea de muncă, de implicare, de la

mama sa, Ecaterina, de la bunicii materni, trăitori la Podu Dâmboviței, un sat din comuna Dâmbovicioara, Argeș. Nu îi este rușine să spună că a „ciobănit” vitele din gospodăria proprie, de la Fântâna, Dealul Sasului. Chiar după terminarea celor patru clase primare, în Rucăr, se întoarce la viața de cioban și, concomitent, lucrător în pădure, în ciuda vârstei de numai unsprezece ani. Și asta, din cauza greutăților financiare ale familiei.

Scrieri emoționante... De reținut este starea socială a copilului Cornel Stoian, vitregit de un trai precar, care pe unii oameni îi doboară, pe alții îi ajută să urce la apogeul reușitei lor în viață... **Autorul face parte din categoria învingătorilor**, iar că este așa ni se legitimează pentru a-l cunoaște mai bine, cu un act de mare responsabilitate artistică și curaj scriitoricesc: „...dedic din tot sufletul această modestă strădanie de literatură, cultură și chiar cronică de vreme de acum, tuturor celor care vor găsi timp să înțeleagă sufletul și munca dezinteresată a unui om care a vrut să lase lumii tot ce a adunat mai frumos în viață”.

„**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**” este cartea de-o viață a unui om care în sinceritatea lui vorbește cu atâta pasiune despre oamenii care și-au dedicat din timpul creațiilor lor Rucărului, în care unii au văzut lumina zilei iar alții au fost adoptați. E mult? E puțin?... Cornel Stoian crede în scrisul lui, ba mai mult, în rucărenii săi, **iar cartea** la care ne-am referit îi scoate în evidență, nu doar talentul ci volumul de muncă aprig aflat în fața colii albe de hârtie, ca un meșteșugar rafinat cu bun simț și respect față de mijloacele de exprimare.

Scriitor, director revistă și editură, Ion MACHIDON,
București

TIMPUL TRECE, CRONICARUL RĂMÂNE

Motto:

O carte bună înlocuiește o prietenie, o prietenie nu poate înlocui o carte bună.

Cartea nu trebuie să se deschidă, ci s-o deschizi citind-o

Lectura devine plictisitoare când te-ai îndepărtat de carte.

Cel care a strâns documente vechi și noi și a recuperat gândurile scrise pentru a le preda posterității (așa cum au fost), să înțeleagă urmașii că, pe unde vor trece și cerceta locurile, au trăit oameni de bază și de slavă, care au imprimat pecetea vremii cu toate aspectele, cu trăirile și preocupările lor productive și creatoare, cu existența sa istorică, cu file de vitejie și dezvoltare în viața îndepărtată și contemporană, a fost și este economistul CORNEL STOIAN.

Pasiunea ca și dăruirea îndelungată a fost să colecționeze cu amănuntul, toate spiritele înveșmântate în sufletul omenesc. Toate aceste manifestări și aspecte sunt cuprinse în volumul de început „*ANTOLOGIE. Timpul fuge ... fuge ... spre vremuri viitoare*”, vol. I și cele ce vor urma, au o ținută grafică aleasă și conduse cu profesionalism de colectiv și colaboratori și de către harnicul rucărean CORNEL STOIAN, strângând, vremelnic și în vremuri de restriști și vicisitudine, descoperind și consemnând pleiada de autori locali ai zonei Muscelului, despre spiritul omului de la munte cu filozofia lui.

Dar nu încapă îndoială, așa au făcut-o profesorul și istoricul GHEORGHE PÂRNUȚĂ, preotul ION RĂUȚESCU,

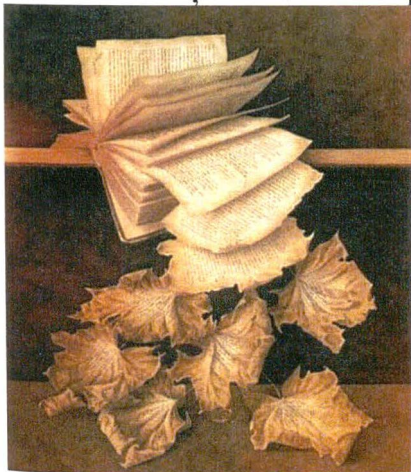
precum și scriitorul MIHAIL LUNGIANU care a impregnat în scrierile sale, limba neaoșă a locului, cu obiceiurile sociale și religioase.

Nu trebuie să trecem cu vederea în vremea pandemică, sacrificiul făcut de economistul CORNEL STOIAN, care a fost un fel de BADEA CÂRȚAN (popularizând cultura românească în Italia), în vremuri vitregite.

Tot ce s-a consemnat de către această **albină omenească** actuală a răspândit pentru plaiurile mușcelene și rucărene, tot ce este artistic, creator, din inimă în rezonanța Făgărașului, cu toată puterea, la frământările sociale ale locului, în miezul trecutului și cel actual.

Această voce mobilizatoare de spirite și tradiții, de autori și ansambluri și Cenaclul „MIHAIL LUNGIANU” le-au consemnat și catalogat în timpul nostru trăitor.

Dragă Cornel, să fii mereu egal și la înălțime cu aspirațiile și chemările noastre, ale tuturor, cu toată chiverniseala morală și cetățenească ce te stăpânește și caracterizează, ca om și suflet al revistei „PIATRA CRAIULUI”, cu tot ansamblul, ce le păstoriți și le consemnați în hrisoavele vremii, cu râvnă și dăruire dar și cu datorie patriotică.

*Scriitor-Ion MALANCU,
Câmpulung-Muscel*

UN OM CU SUFLET ȘI CU MINTE...DE CULTURĂ

Pe nea Cornel Stoian l-am știut de multă vreme, ca om de sat, bun gospodar și familist. I-am descoperit însă sufletul, într-un mod neașteptat, dar surpriza a fost teribil de plăcută. În viața mea profesională pusă în slujba C. S. C. D. Rucăr, am organizat multe spectacole cu tematică educativ-culturală, spre a oferi copiilor din această instituție raze de lumină spirituală de care aveau și au atâta nevoie. La aproape toate aceste spectacole, nea Cornel a luat parte în calitate de spectator, atent, critic constructiv și mai ales cu o sinceră apreciere a unui efort care nu este niciodată ușor de pus în practică.

Iubește și cultura și copiii, și a demonstrat acest lucru într-un mod neașteptat, surprinzându-mă încă odată plăcut și responsabil, astfel încât să am tare multe motive de recunoaștere a meritelor sale. În momentul în care a ajuns la mine antologia „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, am descoperit cu mare bucurie faptul că printre multele și valoroasele evenimente culturale la care fusese implicat direct, o atenție specială o acordase manifestărilor denumite frumos „**Sezătoarea Rucăreană**”, unde copii de gimnaziu și adolescenții de liceu ocupau locul central. Acest lucru m-a fermecat de-a binelea, pentru că a arătat astfel că dragostea de copii și de cultură este parte de bază a sufletului său. Răsfoind

cu atenție această carte, veritabilă oglindă a spațiului cultural rucărean din ultima jumătate de secol și mai ales din ultimul deceniu, am rămas fericit și onorat că am cunoscut îndeaproape un așa om dedicat promovării comunității din care face parte, lucru destul de rar în vremurile astea, mai ales că tot efortul de realizare a unei astfel de antologii, l-a făcut singur, **având curajul de a trimite lumii un mesaj serios, coerent și mai ales atât de educativ, cu repere morale și culturale de prim rang, absolut necesare în așa vremuri confuze și imprevizibile.**

Mulțumesc prin aceste rânduri Omului cu minte și suflet, drag consătean și prieten, Cornel Stoian care a făcut acest dezinteresat și minunat efort, antologia realizată rămânând un îndemn peste vremuri, pentru toți cei care vor dori să-i calce pe urme, sub o formă sau alta.

*Cu respect și prietenie,
Institutor, Remus (Romică) MANEA,
Rucăr, Muscel*

C.S.C.D. Rucăr - Muscel

FRUMOSUL DIN OMUL STOIAN

Nu doresc să vorbesc de peisagistica și frumusețea Rucărului istoric, atestat pe la 1377, înconjurat de dealuri, munții Iezer și Păpușa și de mireasma fânului proaspăt cosit. Nu doresc să vorbesc de culoarul Rucăr-Bran, nici de superbul costum național specific zonei Mușcel, depozitarea unor comori ale zestrei culturale.

Mai degrabă, de unul dintre locuitorii acestui **ținut mirific**, care a dat naștere unor oameni harnici și intelectuali de marcă, care dă localității profilul unei **citadele culturale rurale** impresionante și a continuității perene, din cele mai vechi timpuri.

Cornel Stoian, de „**pământ**” rucărean a cules de-a lungul timpului (încă din copilărie) **floarea nestemată a cuvântului înțelept, al bagajului lingvistic și nestematele metaforelor și comparațiilor**, atât a țăranului simplu, dar și al intelectualilor vremii.

Cornel Stoian, un cumul de înțelepciune al țăranului intelectual îndrăgostit de locul de baștină, de frumosul Muscelean, de istorie și literatură, de viața spirituală trăită și dezvoltată în Rucăr, dar și în Câmpulungul istoric și nu numai.

L-am cunoscut și îl cunosc pe Cornel Stoian din expozițiile de pictură pe care le-am organizat sub egida Cenaclului de arte plastice „**I. D. Negulici**”, mai pregnant, dar și din alte activități culturale organizate în orașul Câmpulung. Cu timpul l-am cunoscut în toată profunzimea și modestia sa.

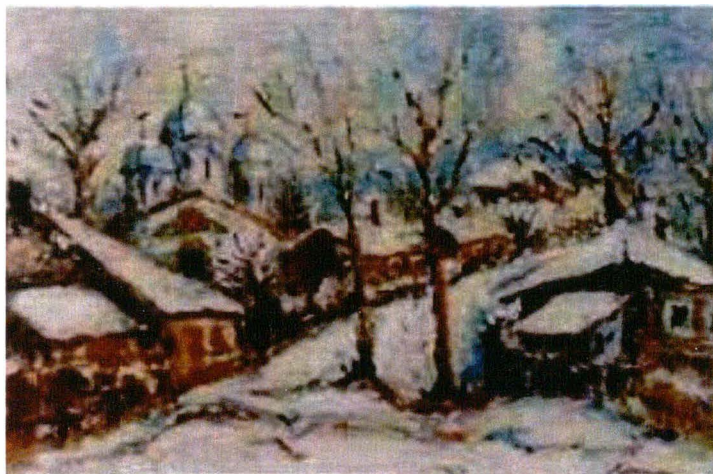
Cornel Stoian este fondatorul cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**” din Rucăr, unde a avut și are o bogată activitate publicistică și de evocare a unor personalități născute sau care și-au desfășurat activitatea în acest spațiu mioritic - Rucăr și nu numai, unde are calitatea de secretar.

Un pion principal în apariția și continuitatea revistei „**Piatra Craiului**” este tot sânguinciosul și de suflet Cornel Stoian, care în situația economică dificilă depune eforturi considerabile în apariția și difuzarea în conținut substanțial și de ținută literară a acestei prestigioase reviste cunoscute chiar în plan național, nu numai zonal. În Rucăr mai există o asociație culturală „**Ruffa Arbor**” unde este secretar general.

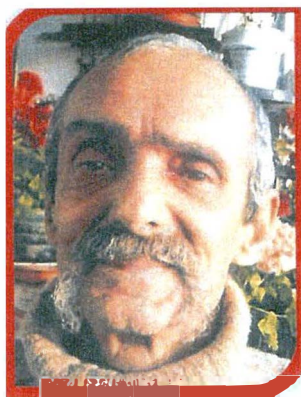
Nu doresc să-l supradimensionez sau să-l supraestimez pe Cornel Stoian.

Vă invit la cunoaștere, încercați să vedeți de unde vine și cine este. Citiți-l în Antologia „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”.

*Pictor - Alexandru MARINESCU -
Câmpulung- Muscel, Argeș
17.12.2020*

DULCELE AMARULUI PENTRU CORNEL

Născut pe-o buză de stea adormită într-un con de brad uscat, răsărit din piatră seacă sub poalele **Vârfului Crucii**, Cornelului de Stoian i-a fost hărăzit, într-un decembrie spart de lupii războiului să doarmă cu tâmpla pe lespezi reci, să bea apă din pumni și să mănânce în genunchi. Și i-a mai fost dat să meargă desculț pe drum presărat cu mărăcini, pârjolit de arșiță și geruit de ger, lătrat răgușit de câinii hămesiți ai sărăciei și ai zavistiei...

A trecut peste toate învelindu-și amarul cu sufletul unui fluier din lemn de soc și-n nopți cu spuză de stele, presărată pe fruntea Pietrei Craiului, și-a cioplit, cu neomenească răbdare, cruce de mesteacăn alb urcându-și Golgota personală ca să se împlinească și să devină OM!...

Și sortit i-a fost ca, în zilele albite de zăpezi târzii, să fie mușcat de patima scrisului, boală blestemată, să nu se aline și să nu se vindece decât alăptată cu mustul dulce al paginii tipărite...

Citind-ui cuvintele, înfășate în halviță și turtă dulce și înșiruite pe foi de dafin, îmi aduc aminte de copilul care am fost pescuind zglăvoci în apele știutei Dâmbovițe, urcând de-a lungul Râușorului cu ghiozdanul în spate spre școala din Suseni cu dascăli blânzi și înțelepți, ori lunecând pe sanie din vârful Posăzii până pe câmp...

Și prind să reînvie din negura trecătoarelor timpuri oameni care au fost și care mi-au înflorit zilele petrecute pe tărâmul unei copilării ce nu se va mai întâmpla...

Pentru clipele răscolite de cartea-ți cu umbre tremurate îți mulțumesc, Cornele, din tot sufletul curat al acelei copilării!

*Epigramist, Iulian MARINESCU-CITER
Bughea de Jos, Muscel*

CUVÂNT PENTRU „OMUL LUPTĂTOR” - CORNEL STOIAN

Am o mare bucurie să pot scrie tot ce știu și aflat despre acest „OM”, care este din aceeași generație cu mine.

L-am cunoscut în urmă cu aproximativ opt ani la Câmpulung-Muscel la o manifestare culturală și după aceea la Rucăr, unde am fost invitat la o șezătoare cu program artistic și lansare de carte.

Prima impresie făcută: privirea senină, vorba blândă, sufletul deosebit, comunicativ și deschis la socializare. Dovadă prietenia care s-a înfiripat, s-a dezvoltat și ne-a unit. Născut în plină conflagrație mondială, în zodia „**Capricorn**”, zodie a „**trudei și a luptei**”.

Datorită situației sociale și financiare precare, a fost nevoit după terminarea celor 4 clase primare să meargă la munca de ciobănie, „**strungar**”, la stâna baciului **Nae Răuță**. Nu a putut suporta exploatarea la care a fost supus de „**stăpân**” și a luat hotărârea să „**fugă**”. A continuat studiile claselor elementare V-VII cu rezultate de excepție, după care n-a avut o soluție mai bună și a urmat și absolvit o școală comercială devenind independent financiar, cu alte cuvinte a avut „**pâinea și cuțitul în mână**”.

Lupta, însă nu s-a oprit aici, paralel cu activitatea profesională a urmat liceul „**Dinicu Golescu**”, Câmpulung-Muscel, cursuri fără frecvență, absolvindu-le în anul 1968, cu diploma de maturitate, deschizând drumul spre o profesie superioară. Dar cum „**viața bate filmul**” a venit și timpul să-și rostuiască o familie, renunțând la studiile superioare. Din „**râpa**” care a văzut-o la un moment dat, familia a avut darul și

puterea să-l propulseze pe cea mai înaltă „culme” a Pietrei Craiului. Cu pasiunea care-l caracterizează a fost un participant activ la multiplele activități sociale, culturale, artistice și spiritual-religioase din Rucăr, de pe muscelele argeșene și nu numai. Odată intrat, cu ani în urmă, în rândurile și în lumea fascinantă a scriitorilor, publiciștilor, a cărților și revistelor, editate în Muscel și Argeș, și nu numai, a contribuit decisiv la ridicarea nivelului de cultură.

Datorită activității desfășurate pe tărâm cultural, în special publicistic i s-au încredințat diferite responsabilități: secretar, secretar-general, secretar trezorer la diverse reviste și publicații. **Este un bun organizator și catalizator** al evenimentelor sociale, culturale, artistice și spirituale de pe Muscel și Argeș și nu numai, formând „culoarul cultural” Rucăr, Câmpulung, Domnești, Curtea de Argeș, Pitești, București și mai departe Soveja și Iași. **A obținut numeroase diplome de merit, pentru întreaga sa activitate**, iar anul 2019, i-a adus cea mai mare realizare și satisfacție prin redactarea și editarea primei cărți, „**Antologia. Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”. În acest volum antologic autorul a scris despre mari valori, personalități rucărene, muscelene și argeșene din unele domenii de activitate în secolele XX-XXI.

Prin redactarea și tipărirea acestei cărți autorul chiar a „**fugit spre vremuri viitoare**”. Cei ce vor lectura acest volum au ce învăța de la marile personalități care prin activitatea lor au contribuit la dezvoltarea societății românești și mai ales prin promovarea a noi valori umane. **Merită a fi citită din copertă în copertă cu mare atenție și aștept cu mare interes alt volum**, care sper să apară pe piață în anul 2021.

Tot respectul, pentru tine drag prieten.

*Luciana BARBU și Gică MATEI,
Maistru constructor
Mățul Muscelan*

ANTOLOGIE, CRONICĂ SAU PATRIOTISM LOCAL?

Am citit cartea primită de la prietenul nostru, Cornel Stoian, fiu al Rucărului muscelan și mi-am pus mai multe întrebări după lecturarea ei:

- Este o Antologie în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă sunt inserate o serie de mari personalități ale fostului județ Muscel?

Reflectând mai bine, am dedus că poate fi și o Antologie.

Cartea este structurată în mai multe capitole, după patru prefețe aparținând atât autorului cât și al altor intelectuali, care vor fi prezenți în lucrare. În capitolul I sunt inserate articole, care s-au publicat în diverse numere din revista „**Piatra Craiului**”, pe care o vedem apărută în condiții grafice excelente, **prin osârdua domnului Cornel Stoian**.

Se vorbește în acest capitol și despre corul din Rucăr, care-și serbează cei **115 ani de la înființare**, ca și alte asemenea formații din ținuturile românești, cum este cel de la Buteni, Arad, sau Finteșu Mare din Maramureșul istoric.

Meticulos, Cornel Stoian anexează și o pagină cu membrii acestui cor centenar, pe voci, începând cu cele acute soprane și altiste și terminând cu cele grave, de la tenori la bași.

În capitolul al II-lea al cărții, cu un titlul sugestiv „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, sunt prezentate personalitățile rucărene, muscelene, prin articole publicate în reviste ca „**Piatra Craiului**” sau „**Muscelul**”, etc.

Un capitol cu un titlu incitant este „**Profiluri de învingători - musceleni**”. Sunt personalități , care au întâmpinat dificultăți în activitatea lor, fie literară sau științifică, dar, au trecut peste obstacole și au devenit învingători.

În această carte, a inimosului enonomist, Cornel Stoian apar nume cunoscute pentru zona musceleană, ca inginerul scriitor **Constantin - Agricola Miu**, care prin cognomenul său ne aduce aminte de un senator roman; preotul monograf **Ioan Răuțescu**, din Dragoslavele; prof. **Gheorghe Nicolae- Podișor**, o mândrie postumă a Rucărului; profesoara jurnalistă și poeta **Maria Chirtoacă**, în același timp și redactor șef „**Satira**”; regretatul profesor și președinte al Filialei „**Muscelul**” de științe istorice, **Vintilă - Napoleon Purnichi**.

Din titlul materialului se desprinde și un nou profil al acestei cărți, acela de cronică. A evoca în timp și în spațiu anumite evenimente de ordin istoric, etnografic, folcloric sau științific înseamnă a fi cronicar.

Poate că, prietenul meu, Cornel Stoian este un demn urmaș al stolnicului **Constantin Cantacuzino**, al lui **Radu Popescu**, de ce nu și al moldoveanului **Miron Costin**.

Există în cartea pe care am comentat-o și un capitol dedicat creației literare rucărene și muscelene, cu epigrame, fabule, satire și poezie de bună calitate.

Nu pot decât să laud inițiativa lui Cornel Stoian, efortul său de a edita această carte și parafrazându-l pe **Miron Costin**, care spunea „**carte frumoasă, cinste cui te-a scris**”, eu reverb, **carte frumoasă, cinste cui te citește**.

Scriitor, prof. Nicolae MAVRODIN
Oltenița - Călărași

CUVINTE POTRIVITE

Aceste cuvinte, ar putea fi potrivite pentru Antologia pe care prietenul Cornel Stoian le-a depănat în cartea sa, nu întâmplător intitulată, „**Timpul fuge... fuge...spre vremuri viitoare**”. Ar putea fi potrivite, pentru că ele se vor a se referi, la ceea ce am constatat citind această carte, la un mod nu tocmai strict la cele consemnate. Această antologie, cuprinde între copertile ei, mai mult decât o culegere de lucrări reprezentative, așa cum ne indică DEX-ul. Mai înseamnă, în accepțiunea mea, o aducere într-un prim plan al acelor trăiri sufletești, spirituale chiar, activități creative, pe care o comunitate a desfășurat-o într-o perioadă dată. Comunitatea pe care prietenul Cornel o reprezintă, este aceea pe care o definește însăși personalitatea acelora, angrenați la actul creației populare, culturale, cu multiple valențe educative, dar mai ales cu vădite tente care trădează o neobosită păstrare a tradițiilor pe care colectivitatea însăși le-a construit de-a lungul și anevoiosului timp. Omnisciența, caracteristică autorului, surprinde spiritualitatea colectivității *Rucărului Muscelan*, așa cum îi place să-și numească localitatea natală, situată într-un frumos cadru natural, în care pitorescul montan este completat de albia râului Dâmbovița, râu mult așteptat de „**capitaliști**” să curgă lin, încărcat doar cu istorie și tradiție culturală.

Constat cu destulă surprindere, faptul că poate nu întâmplător au trecut pe aici și și-au adus contribuția lor

culturală la definirea colectivității **rucărene**, o pleiadă de personalități ale timpului. Un timp care „**fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, așa cum titlul cărții îl definește, fără o referire expresă, poate da - poate nu, la relativitatea sa, subiect ce îl găsim tratat nu de puține ori de oamenii de știință, urmărind fie o abordare mecanicistă impusă de rigorile fizicii cuantice, fie de o abordare filozofică a termenului. Tocmai pentru că acest timp ni se dezvăluie relativ, fiind numai o convenție a noastră privind derularea evenimentelor la care asistăm, el trebuie immortalizat, oprit o secundă, un an, o epocă poate, tocmai pentru a reuși să ne tragem sufletul și să numărăm evenimentele construite de noi, să vedem ce am pus în ele, pentru a căpăta noi valențe ale valorii umane, poate un plus de înțelepciune, sau poate că sufletul nostru a urcat încă o treaptă pe scara spiritualității întruchipate.

Acest lucru îl regăsim în această carte, „**Antologie...**”, o carte ce se vrea antologică, prin sensul său inițial și deslușit al autorului, sens păstrat cumva până la finalul cărții. Regăsim simbolurile umane, ale trecerii timpului pe aceste meleaguri, ce reprezintă repere culturale, peste care timpul, în goana sa, nu le poate trece cu vederea, nu le poate lăsa în urmă, fără a se apleca cu o respectuoasă afecțiune, de care știm că este în stare.

Dacă ar fi să înțelegem, noi toți, că timpul ce se scurge, având o singură direcție, că nu trebuie să ne macine interiorul, sau să ne piardă în urmă, așa cum praful se duce în bătaia vântului, am înțelege că, pierderea timpului este una ireparabilă, și ne prilejuiește, de multe ori, o neliniște interioară inexplicabilă. Această mașină a universului, în care noi toți ne-am suit, de voie sau de nevoie, ne poate duce, pe unii dintre noi

înapoi în timp rămânând ancorați în amintiri, iar pe alții în viitor obligându-ne la visare, la speranță.

Cineva, cu siguranță un om cu har, spunea, **„Înțelepciunea merge înaintea timpului, oportunitatea odată cu el, iar remușcările după el”**. Cât de interesantă și plină de substanță este această reflecție. Înțelegerea ei ne conduce către descoperirea valorii vieții, considerând că cel care își risipește o clipă, o oră, un an din viața sa, nu va reuși să o descopere. Iată de ce o comunitate, cum este aceea reprezentată și definită de prietenul Cornel Stoian, are nevoie de acest tip de înțelegere, acest tip de abordare, ce se definește prin ea însăși, care în același timp o transformă în memorabil, în remarcabil.

Ce aduce nou, în scrierea de față, este acel termen memorialistic al lucrării, ce cuprinde într-un sens mai larg un cumul de lucrări și evenimente petrecute, într-un interval de timp nu foarte mare, cam cât generația autorului, și la care acesta **a participat sau a fost părtaș cu ochiul și cu sufletul**. Apetitul autorului pentru memorialistica evocată este unul cât se poate de autentic, fără a face rabat de la momentele care l-au marcat în anii copilăriei, o copilărie simplă, naturală, plină și ea de **„cumulative constatări”**, care aveau să-i jaloneze sensul vieții, fără a rămâne tributar unor inerente metehne laice. Rămâi uimit de descrierea dăruirii unor dascăli, poate anonimi pentru unii, dar care au avut prilejul de a fi cizelat caracterele multor generații de elevi, influențându-le în bine viitorul, îndrumându-le pașii în viață pe drumul puțin bătătorit de valori. Multe alte chipuri, multe alte ființe înzestrate cu creativitate sau care au contribuit la conturarea locului, a comunității rucărene, în

ansamblu, dându-i acestui „**picio** de plai” o semnificație anume, își au locul în lucrarea de față. Alături de biografiile personalităților rucărene și muscelene, într-o notă mai generală, stau descrise cu de-amănuntul o serie întregă de creații și publicații literare, rodul comun al unor oameni legați, de un nevăzut lanț, cu același țel, ușor de reamărcat când vine vorba de ceea ce ne-a dat Dumnezeu, de ceea ce avem de spus sau ce ne dorim de la viitor. Găsim evocate, în cuprinsul cărții, deja familiarizatele antologii, tradițiile cultural-folclorice ale locului, ca și schimbul de valori între autenticii rucăreni și omologii lor de peste hotare, conștienți fiind că este, oarecum necesară dar nu și suficientă, consolidarea acelei „**hore**” comune europene de valori spirituale.

Ca o descriere generală al lucrărilor de tip memorialistic, așa cum este și această carte, scoate în evidență rolul pur distinctiv al lor, comparativ cu alte scrieri care aduc în prim plan doar simple amintiri. Acest lucru se datorează faptului că ele pun în evidență esența unor fapte, trăiri sau locuri pe care le desăvârșești prin scris în contrapunere a acestora cu recrearea spațiului analizat, și delimitat prin activitatea diferitelor personaje care au influențat perioada la care face referire autorul, și însemnătatea lor față de contextul contemporan. În loc de concluzie la aceste cuvinte potrivite, mi-aș îngădui să afirm că un trecut al unor oameni, al unei comunități, se datorează astăzi preponderent scrierilor memorialistice care reușesc să contureze trecutul pentru prezent și viziunea spre viitor. Recreează anumite spații istorice, prin evenimentele și locurile relatate, având un conținut structurat și plasat în prezentul trecutului (!), gândind o retrăire interioară prin citire

dar și o transpunere imaginativă. O nouă abordare a acestor interesante și importante activități scriitoricești, așteptată de foarte mulți cititori, poate fi considerată cât se poate de utilă, dar certitudinea rămâne la îndemâna autorului, și numai el poate ști acest lucru. Urăm succes noii sale inițiative.

Închei „Cuvintele mele potrivite” cu câteva versuri ale unei tinere speranțe a poeziei, amintite în conținutul cărții.

„...Am legat cărțile la ochi
Cu anii ce au trecut tăcut peste ele
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit când am întors pagina.

Am legat visul la ochi
Cu dorința de a deveni realitate
Și i-am spus să mă găsească
Și nu m-a găsit: eu dispărașem în timp.”

(din poezia „Am legat”, autoare **Gabriela-Olivia Stoian**)

*Inginer, profesor Nicolae-Alexandru MIHĂILĂ
Președinte Cenaclu Arte Plastice „I. D. Negulici”
Fondator Clubul Colectiōnarilor Musceleni
Fondator Gruparea Filumeniștilor din România
Expert tehnic Dassault Systemes
Câmpulung- Muscel, ianuarie 2021*

CORNEL STOIAN, PARTENER CULTURAL AL BIBLIOTECII „ION BARBU”, CÂMPULUNG- MUSCEL

Domnul Cornel Stoian, fondator al revistei „**Piatra Craiului**” s-a născut în comuna Rucăr. Absolvent al liceului „**Dinicu Golescu**” din Câmpulung, dl Stoian a fost atras de viața culturală și artistică a comunității din această perioadă. A fost membru al Corului Căminului Cultural din Rucăr. A participat în cursul activității sale culturale la diverse vernisaje, lansări de carte, simpozioane. Menționăm activitatea domniei sale ca unul dintre co-organizatorii Festivalului „**Cavalerii Templieri**”, și „**Expopastoralis**” din Rucăr. A fost prezent la o serie de interviuri, emisiuni la posturile de televiziune Muscel Tv și Clar Tv, publicând și un număr important de articole periodice, activități care reflectă preocupările culturale ale domniei sale.

Este unul dintre fondatorii Cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**” și autor al unor articole referitoare la personalitățile: **Remus - Coriolan Roșca** - medic, fondator al Societății Culturale „**Ion Barbu**” Rucăr, medicul **Liviu-Rion Predescu**, publicate în Enciclopedia „**Neosteniți întru lumină**” a prof. **Ion C. Hiru**, din Domneștii Muscelului.

Biblioteca a avut o importantă colaborare cu domnul publicist Cornel Stoian și Societatea de Științe Istorice, Filiala Câmpulung-Muscel, prin acțiunile culturale organizate,

simpozionul „**Slove Muscelene**”, eveniment care se desfășoară din anul 2008, până în anul 2020, Sesiunea de Vară a Cercului de istorie „**Gheorghe I. Brătianu**”, Câmpulung, și la întrunirile lunare ale Cercului „**Gheorghe I. Brătianu**”. Domnul publicist Cornel Stoian a donat în cadrul Bibliotecii pentru a fi oferite ca premii în cadrul concursului de lectură „**Bătălia Cărților**” – „**În competiție elevul creator și cartea bine scrisă**” donație din partea doamnei **Georgeta Muțiu**. De asemenea domnia sa a făcut donații pentru completarea fondului de carte a bibliotecii, atât în calitate de autor dar și ca donator sau intermediar al donatorilor de carte, după cum urmează:

- **30.03.2016** - 30 de publicații din partea D-nei **Magda Pătran** - Nemaipomenitele întâmplări ale călugărului Huc în Tărtăria (10 ex); Cele opt bătăi de orologiu (10ex.); Capcanele infracțiunilor(10 ex.);

- **30.03.2016** - 10 publicații donație din partea d-nei **Nicolae Cornelia** din Rucăr cu titlul Monografia Școlii Gimnaziale „**Nae A. Ghica**”, Rucăr-Muşcel;

- **11.04.2016** - 5 exemplare - donație **Nicolae Cornelia**, Rucăr: Monografia Școlii Gimnaziale „**Nae A. Ghica**” Rucăr, Muşcel; 5 ex. - Nemaipomenitele întâmplări ale călugărului Huc în Tartaria; 5 ex. - Cele opt bătăi de orologiu, aceste publicații fiind acordate ca premii în cadrul concursului de lectură cu unitățile școlare din Câmpulung;

- **16.02.2017** - donație dl. **Cornel Stoian** - 45 ex. Cele opt bătăi de orologiu - Arsene Lupin pentru concursul de lectură „**Bătălia cărților**”.

- **16.08.2017** - donație dna **Georgeta Muțiu** - Zâmbet amar - 2 ex.; Ținta Dragostei - 2 ex.; Pentru Flăcăi și Moși - 2 ex.; Dibăcie și cârcală la Rucăr - 2 ex; Rucărul în noua Europă - 2 ex.; Rucăr grai și joacă; Bazaconii și alandale - 2 ex.; Povești rucărene - 2 ex.; Scurt de proză scurtă. Miez pe scurt, verticală cu rânduri oarbe, Rucăr în grai - 2 ex.. Parte din inima ta; Suflete curate.

- **21.12.2017**- donație 29 de volume dna. **Claudia Stoicescu**, Kebada – Ion Puiu Stoicescu – 9 ex.; La Marginea timpului - Ion Puiu Stoicescu- 20 ex.

- **21.12.2017** - donație d-na **Georgeta Muțiu**, 27 de publicații -autor Ion Muțiu: Dibăcie și cârcală (9 ex.), Ținta dragostei (7ex.); Scurt de proză scurtă (3ex.); Rucărul în noua Europă (6 ex.); Rucăr: Grai și joacă- (5ex.);

- **25.01.2021** - donație d-nul **Cornel Stoian** – „**Antologie. Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”.Toate donațiile s-au făcut prin domnul Cornel Stoian

Domnul Cornel Stoian este o personalitate a culturii rucărene și muscelene implicată în activitățile culturale organizate în cadrul acestor comunități. Domnia sa are o colaborare fructuoasă cu instituțiile de cultură din municipiul Câmpulung și organizațiile culturale locale. Îi dorim succes în proiectele pe care le derulează și sperăm la o colaborare rodnică în continuare.

***Bibliotecar - Cristian MILITARU,
Biblioteca Municipală „Ion Barbu”, Câmpulung- Muscel***

CORNEL STOIAN, UN CRONICAR AL VREMURILOR NOASTRE

Prietenul - Cornel Stoian este un OM deosebit, modest, direct, meticulos, punctual, iubitor de cultură, ține la cuvânt și nu renunță niciodată la cuvântul dat.

Muntean, dârz și semeț, ca bradul aflat pe crestele Rucărului, descoperi bine ascunse în inima lui, bunătate și o sensibilitate aparte. Iubește cartea, pe care o oferă tuturor iubitorilor de slove. Cartea este o flacără vie, care îi mistuie tot timpul viața.

Cornel este plin de surprize, pe 17 decembrie 2019, a lansat o antologie voluminoasă cu titlul „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, ca o Biblie, în care vorbește ca un cronicar, despre mari valori și personalități rucărene, muscelene și argeșene.

I-au fost aproape și l-au susținut aproape 100 de persoane, televiziunea Clar TV Muscel, presa locală într-un eveniment deosebit.

Pe bună dreptate, cineva a remarcat vorbele marelui Goethe: „**nimeni nu ne poate confisca paradisul amintirilor noastre**”.

Cornel este un om activ, bun organizator, participă activ la realizarea revistelor rucărene și muscelene. Și cine credeți că sună adunarea la cenaclurile literare? Bineînțeles Cornel!

Mândru precum „**Gornistul**” lui Grigorescu, mobilizează „**la atac**”, pe creatorii de pe tărâmul literar-artistic, la o nouă lansare de carte sau revistă.

Este un arhivar împătimit și meticulos și are sute de „dovezi literare”, publicate în cărți, reviste și ziare, ale confrăților, în ale scrisului.

Intervine prompt „în direct” la televiziuni și are o vorbă bună și competență pentru fiecare invitat din studiou.

Cornel este înzestrat cu un număr robust și sănătos, este un mucalit prin excelență.

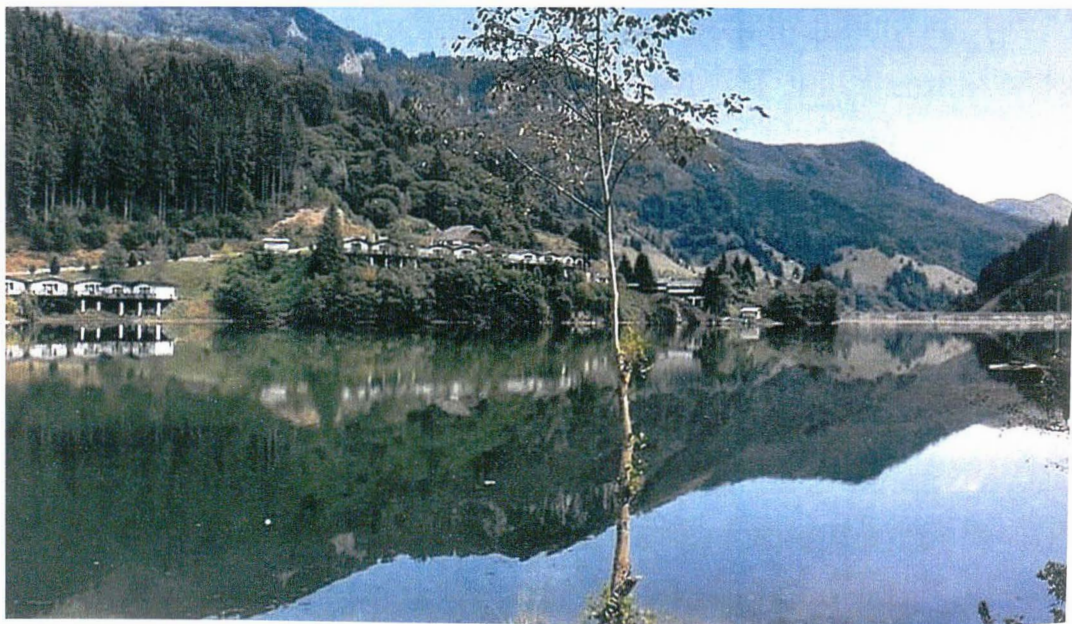
Știe să se înconjoare de frumos, este un luptător și un soldat a scrisului.

Până la urmă noi formăm lumea cu ideile și cu gândurile noastre!

Prietene, în jurul tău ai creat o lume frumoasă!
Acesta este un dar.

Îți urez din inimă, sănătate, fericire, putere de muncă, infinit de multe bucurii!

*Jurist, avocat, grafician- caricaturist, Gheorghe MITROIU
23.12.2020, Câmpulung-Muscel*

Valea Dâmboviței – Vedere spre lacul Sătic

O CARTE DOCUMENT

A apărut. Ce a apărut? De ce a produs o surpriză atât de mare apariția pe piață a acestei cărți cu un titlu așa de frumos: **„Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare?”** Pentru că această *ANTOLOGIE* este semnată de un nume foarte cunoscut în nordul județelor Muscel și Argeș, și nu numai, **un nume simplu și curat, stimat și respectat de iubitorii de cultură: Cornel Stoian.**

Povestea acestui personaj este cunoscută de apropiații săi din zona Rucărului, unde s-a născut în anul 1943 în luna decembrie. Provenit dintr-un șir de familii de ciobani, oameni serioși și muncitori, luptători cu greutățile inerente generate de munte, a fost planificat de familie să ducă mai departe meseria de cioban. Când povestește despre aceste lucruri, îi surprinzi o lăcrămioară care îi joacă în lumina ochilor, rebelă și supusă, în același timp. **El dorea să învețe, să devină un om învățat, să spargă norii neputinței și să se apropie de încăpățânarea lupului, cel care făcea legea în poienile rucărene.** Nu era simplu să spargi zidul sonic al conceptului de libertate primară, bazată pe compendiul datinilor strămoșești.

A muncit și pe munte, și acasă, a făcut sacrificii, chiar dacă a început școala mai târziu, a reușit să ia maturitatea la liceul **„Nicolae Bălcescu”** din Pitești, și-a continuat studiile devenind un specialist în domeniul comercial -economic. Cartea de față ține să întărească aprecierile pozitive la adresa

autorului ei. Să parcurgem pas cu pas cele două sute șaisprezece pagini.

Ia să vedem Cornele de ce ești tu capabil. Cineva, cineva de valoare a văzut cartea, a răsfoit-o fugitiv și a declarat că n-a înțeles nimic. Și e normal. Nu este o carte cu poze sau cu povești întârziate. Este o carte în care găsim tot ce dorim, **tot** ce am spus privitor la viața culturală și a oamenilor ei. Este istoria preocupărilor acestor indivizi talentați, bogați în talent și săraci din punct de vedere material. Nu oricine, niciun „cine” nu poate scrie o astfel de carte. Numai o gândire analitică, cu imaginație și memorie de invidiat poate să „pagineze” două sute șaisprezece pagini. Nu este ușor să-ți pui ordine în gânduri. Și mai este ceva; dacă n-ai participat tu, efectiv, la o activitate, nu poți, nu ai dreptul să dai calificative și nici să măsoți efortul și calitățile unei persoane angrenate în aceasta.

Cartea este frumos copertată. Fotografii ne aruncă în realitatea musceleană, iar cele câteva cuvinte ale autorului, mie, colegului de la Acidava, mi-au luat *piuitul!*

De ce? Pentru că a reușit *să lase lumii*, cum emoționant se exprimă, *tot ce a adunat mai frumos în viața sa...*

Lucrarea de față este compusă din 6 părți și anume:

Partea 1 - materiale compuse de Stoian și apărute în revista „**Piatra Craiului**”. Conține tot, regăsești toată activitatea, cu amănunte care te duc cu gândul la sentimentele și amintirile noastre. Am citit cele 11 capitole ale acestei părți pe nerăsuflăte și după peste o sută de pagini m-am simțit mai tânăr. Ajung să cred că am fost mai valoros atunci și că de fapt cartea de față nu este a lui Stoian ci a mea! Extraordinar! Mulțumesc domnule Stoian! Ne-ai demonstrat prin adevărurile prezentate în această cronică că am anticipat concluzia

prezentei antologii, că „*timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare.*” Această parte a cărții trebuie recită neapărat.

Partea 2 - Conține un singur capitol care ne introduce în istoria acestui popor și se încheie cu un regal de epigrame care ne dă posibilitatea să ne odihnim câteva clipe.

Partea 3 - Manifestări cultural- artistice ale cenaclului de la Rucăr, șezătoarea rucăreană, datini, tradiții și obiceiuri.

Partea 4 - Oamenii de cultură scriu „**de față și în fața lui**” Stoian, cel care „**tulbură**” somnul liniștit al muscelenilor. Profiluri de învingători.

Partea 5 - Aprecierile unor personalități de prestigiu despre Rucăr, despre revista „**Piatra Craiului**”, despre Cenaclul „**Mihail Lungianu**”.

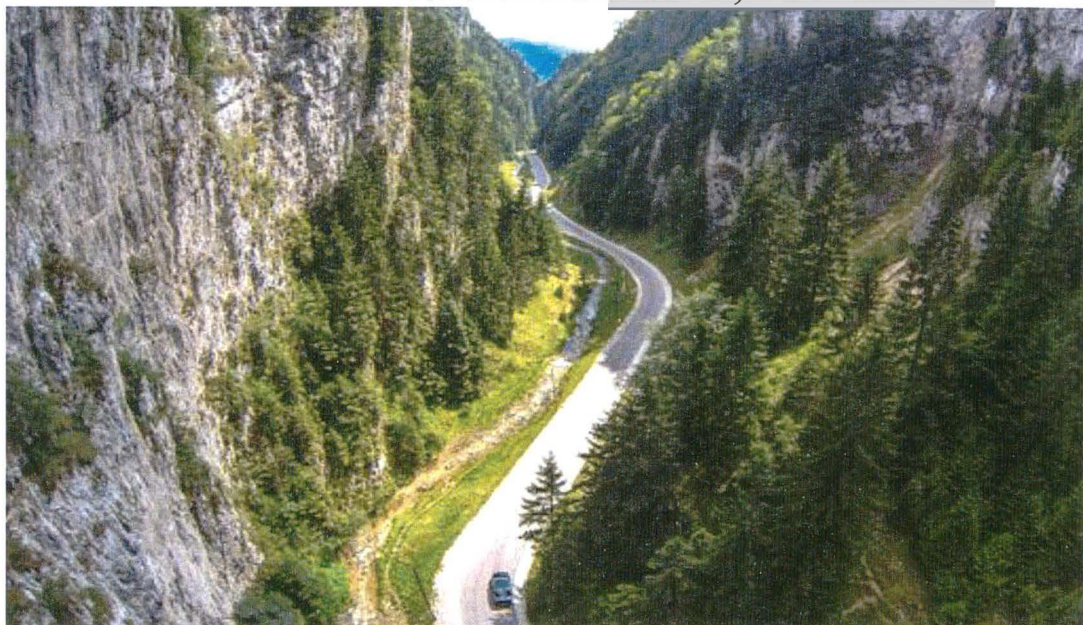
Partea 6 - Tinere speranțe, colaborări, diplome, autografe, cărți acordate de mari personalități culturale. Fotografii și tot ce se atribuie unui autor de literatură matematicizată, cu elasticitate relativă care dă nervul ce te urcă în pomul vieții și te amăgește promițându-ți nemurirea.

Citiți cartea ucenicului specialist în procesarea laptelui de oaie, dar în același timp a neînfricatului căutător de cultură, omul care la nevoie nu așteaptă să facă altul. **Profesorii sunt mulți, făcătorii de cultură puțini** și pot fi comparați cu numărul de picioare ale miriapodului. Pământul muscelean mustește de cultură. Această carte document dovedește că **triburile muscelene** n-au stat degeaba, n-au așteptat cu inima mică să apară virusul criminal pe fondul degradării cetății.

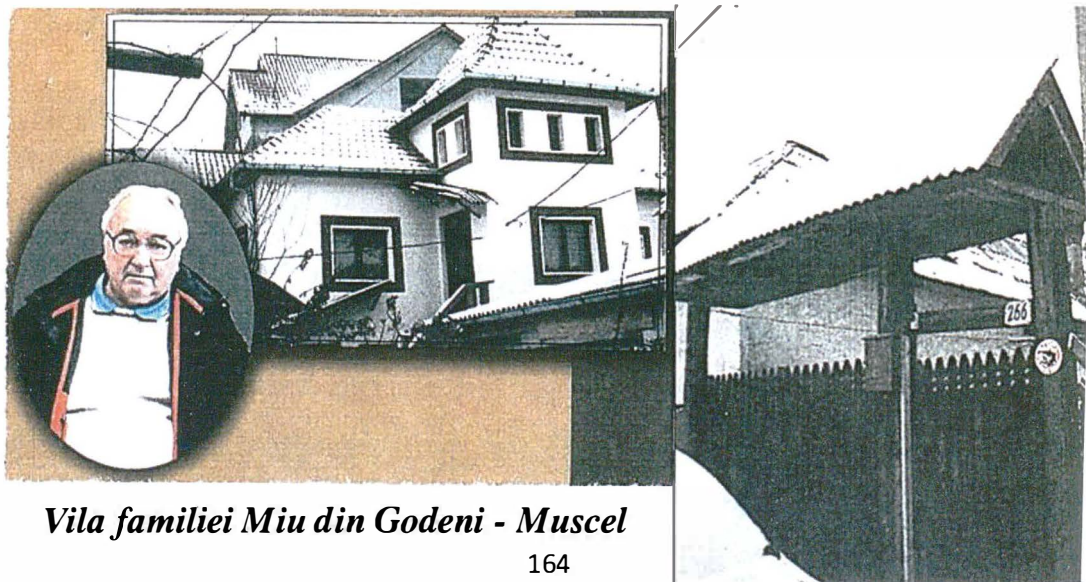
Domnule CORNEL STOIAN, această carte nu trebuie să se termine aici. Ea trebuie continuată la aceiași parametri, cu același atașament față de voința Domnului. Prietenul d-voastră

din Godenii de Muscel, vă dorește viață lungă ca să aveți timp să treceți toate evenimentele în cronicile scrise de **Stoian, Cronicarul de la Rucăr**. Să mulțumim Domnului pentru că ne-a dat puterea să ducem la bun sfârșit această lucrare pe care acum o prețuim la adevărata ei valoare.

*Inginer-Scriitor, Constantin- Agricola MIU
Godenii de Muscel, 10 Octombrie 2020*

Intrarea în Defileul Dâmbovicioara

Vila familiei Miu din Godeni - Muscel

ÎNSEMNĂRI LA O ANTOLOGIE

La sfârșitul anului trecut, autorul m-a rugat să scriu ceva despre „EI” sau despre „**Antologia**” sa, dar nici eu nu sunt dumirit despre ce să scriu, însă o veche prietenie nu mi dădea voie să-l refuz.

Apoi, nu-l puteam refuza pentru că avem multe amintiri comune din copilărie și adolescență, deoarece și eu sunt legat pentru totdeauna ombilical de Rucăr chiar dacă admirabilii mei părinți: **Ion Gh. Moiceanu**, veteran de razboi și silvicultor vestit și **Maria Moiceanu – mamă Eroină** au trecut în lumea celor dreți, mai am în Rucăr 2 frați: Nicu Moiceanu, pensionar și Costică Moiceanu, inginer. Mai mult, era gata, gata ca și fiica mea cea mare – **Ramona**, să devină rucăreancă atunci când, la absolvirea Facultății de medicină cu nota 10, la Timișoara, putea să aleagă la repartiție Spitalul din Rucăr care avea post liber, dar a preferat să fie aproape de părinți, astăzi fiind director medical al vestitei policlinici „**Cermed**” din Constanța. Revenind la Antologia domnului Cornel Stoian, apreciez că aceasta este o demonstrație care se impune cu puterea adevărului axiomatic după care timpul se scurge implacabil și ireversibil, ceea ce l-a determinat pe sociologul american **Alvin Toffler** să afirme: „**Nu irosiți timpul pentru că el este stofa din care este făcută viața.**”

Nu știu dacă autorul știe despre această reflecție, dar are meritul de a fi intuit cât de repede fuge și iar fuge timpul spre viitor și că el, oricât am vrea noi, nu se mai întoarce.

Important este spre ce vremuri se va îndrepta, spre ce orizonturi ne va duce și, mai ales, ce surprize ne va oferi ?!

Oricum, din capul locului, **apreciez că iscoditorul și neostenitul căutător, dar și harnicul și neostoitul adunător** de date și informații a depus o muncă de **Sisif** care trebuie răsplătită măcar prin popularizarea acestei lucrări.

M-am întrebat ce să mai scriu când cartea sa are patru introduceri semnate de renumiți și reputeți condeieri precum: **„Cuvânt înainte”** semnat de răposatul prof. **Ion C. Hiru**, **„Prefața”** semnată de **Constantin-Agricola Miu**, **„Argument”** semnat de inimosul prof. **Tudor Vlad** și **„Cuvântul autorului”**.

M-am gândit că dacă toți l-au lăudat, mie mi-ar reveni misia de a-l critica, dar acribia autorului mă împiedică s-o fac.

I-am recitit cartea aducându-mi aminte de spusele marelui savant **N. Iorga**, de la a cărui naștere se vor împlini anul acesta 150 de ani: **„O carte bună necitită a doua oară seamănă cu un musafir căruia nu i-ai întors vizita”** și n-am făcut rău pentru că autorul m-a readus, m-a transpus în mirifică atmosferă de basm, pe care Rucărul ne-a oferit-o în copilărie și nu numai. Totuși, având convingerea că nu-l voi supăra pe autor, îmi permit să-i fac unele recomandări:

- putea comprima cap. III referitor la **„Învingători musceleni”** cu cap. XIV, subcapitolul **„Profiluri de învingători”**;
- cap. IV **„In memoriam”** putea fi cuplat cu cap. X intitulat tot **„In memoriam”**;
- de asemenea, cap. II **„Mari personalități rucărene”** putea fi împreunat cu cap. XV **„Personalități de prestigiu”**;

- mai putea grupa epigramele și catrenele din cap. XII cu cele din cap. XIV, subcapitolul III;
- dacă tot a amintit de tatăl actualului primar, putea evidenția și anumite realizări ale edilului Ionel Dulamă;
- putea acorda un oarecare spațiu, evident mai larg, actualilor și foștilor colaboratori ai Revistei „**Piatra Craiului**” pe care o laud și cu acest prilej și ai Cenaclului „**Mihail Lungianu**” ca: Tudor Vlad, Costică Moiceanu, Gh. Avram, Ion Ghidan și cei 2 dispăruți: **Nicolae Gheorghe -Podișor și Iosif (Viciu) Nistor**;
- a omis să amintească sau să se refere la activitatea multor dascăli dintre care îmi amintesc: Aurica Teușan, Gheorghe Constantin, Nicu și Tatiana Constantin, Nicu Terceanu, Ionel Istrate, Domnica Pestrițu, Silvia Dragomir, Nuți Olteanu (Botorog), Aurică Băjan ș.a.
- expresia „**citez**” nu se scrie, așa cum procedează domnia sa de 11 ori între paginile 9-11, ea folosindu-se doar oral pentru că în scris cuprinzi obligatoriu informațiile între ghilimele, dacă nu vrei să fii acuzat de furt intelectual;

Revenind la aspectele pozitive, mă văd silit să subliniez eforturile pe care dl. Stoian le face în abordarea și descrierea cu amănunte a numeroase fapte, evenimente și personalități care s-au petrecut, care au fost organizate de diferiți amfitrioni pasionați și îndrăgostiți de actul de cultură, nu numai de pe raza inegalabilului nostru Rucăr, ci și din localitățile învecinate ca Dâmbovicioara, Podul Dâmboviței, Dragoslavele, din altele mai îndepărtate precum: Cetățeni, Vulturești, Godeni, Câmpulung, Curtea de Argeș, București, Constanța s.a., evenimente despre care dl. Stoian a informat cititorii din **5 continente**, spre lauda și stima sa.

Trebuie, de asemenea, să evidențiez eforturile și migala cu care autorul a adunat și implementat în lucrare zeci și zeci de imagini și fotografii grăitoare care fac mult mai atractive și interesante aspectele pe care le tratează făcându-le parcă să vorbească de la sine.

Mărturisesc că cel mai mult m-au impresionat și bucurat strădaniile lui Cornel, de a scoate la suprafață și a ne readuce în memorie **istoria celebrului Cor al rucărenilor** nominalizând pe toți cei ce-l compuneau, pe sexe și voci, precum și pe dirijorii - profesori, medici, preoți care l-au adus pe primul loc nu numai din județ, unde concura cu cel din Domnești, dar și din țară, o instituție culturală ce ne-a făcut mare fală, dar care din păcate, neglijență și prostie, astăzi nici nu mai există!

Menționez – a luat locul I pe țară în anul 1951.

Dacă tot suntem la domeniul instructiv-educativ și cultural artistic, cred că se cuvine să apreciem și să evidențiem strădaniile autorului de a grupa, selecta și reda pe parcursul (întinderea) mai multor capitole: personalități, publicații, lansări de carte, răspândirea lucrărilor locale, premii culturale, școala, biblioteca, Cenaclul „**Mihail Lungianu**”, articole selectate, preluate și recuperate, călătorii, epigrame și catrene, satiră și umor, toate „**șezătorile rucărene**” de la începuturi din 2012 și până azi, activitatea **S. Ș. I. R. - filiala Câmpulung Muscel** etc., dl. Stoian fiind alături de alți colaboratori, **sufletul acestor manifestări cultural-artistice.**

A te apuca să scrii despre Cornel Stoian, despre cine a fost și cine este, despre ce-a făcut sau chiar n-a făcut, cu ce a contribuit la îmbogățirea zestrei culturale a fascinantului Rucăr, ar fi sinonim cu încercarea de a escalada **Everestul** la vârsta

noastră, ar însemna să mai trăiești doar pentru a scormoni, a căuta, a descoperi, a interpreta și judeca tot ceea ce a fost și a făcut acest om cu o neostenită voință și dăruință puse în slujba concetățenilor săi.

Evidențierea acestor calități mă scutește de efort, pentru că între paginile 195-209 sunt precizate cele **30 de funcții** și responsabilități locale, sau județene pe care le-a deținut de-a lungul timpului, de la membru de rând sau membru fondator până la funcțiile de secretar, trezorier sau chiar președinte.

De asemenea, impresionează și-mi ușurează misiunea, cele 31 de autografe semnate de mari personalități începând cu prof. univ. dr. **Gheorghe Pârnuță** (unchi de-al meu după mamă, ei fiind verișori primari) și **Ghică Șerb** și încheind cu ing. Damian Avrănescu, la care se mai adaugă cele **16 Diplome** și **Atestate** obținute din partea diferitelor instituții locale sau județene pentru merite deosebite.

Nu l-am consultat deși ne-am întâlnit „**La doi pași**” din Rucăr în vara anului pandemic 2020, dar cred că și domnia sa consideră, ca și mine, că mai valoros decât tot geamantanul de premii, diplome, distincții și titluri, cel mai de preț este acela de **CETĂȚEAN DE ONOARE** al Rucărului care ne onorează, dar ne și obligă.

Cu admirație și recunoștință pentru întreaga sa activitate, și mai ales pentru asidua căutare, strădanie pe tărâmul cultural, educativ și spiritual, la îmbogățirea căruia a contribuit din plin, nu pot încheia aceste sumare considerații, fără a-l felicita pe prietenul meu Cornel Stoian, căruia îi doresc multă sănătate și realizarea unor noi creații care să ne mențină mereu vie setea pentru o mai mare cunoaștere.

Celor care nu au răbdarea să citească rândurile de mai sus, le recomand să treacă direct la concluzii și acestea sunt:

1. Cine este omul Cornel Stoian?

R.: Este omul despre care vorbesc faptele, este personalitatea a cărei notorietate a depășit demult granițele Rucărului și chiar ale Muscelului.

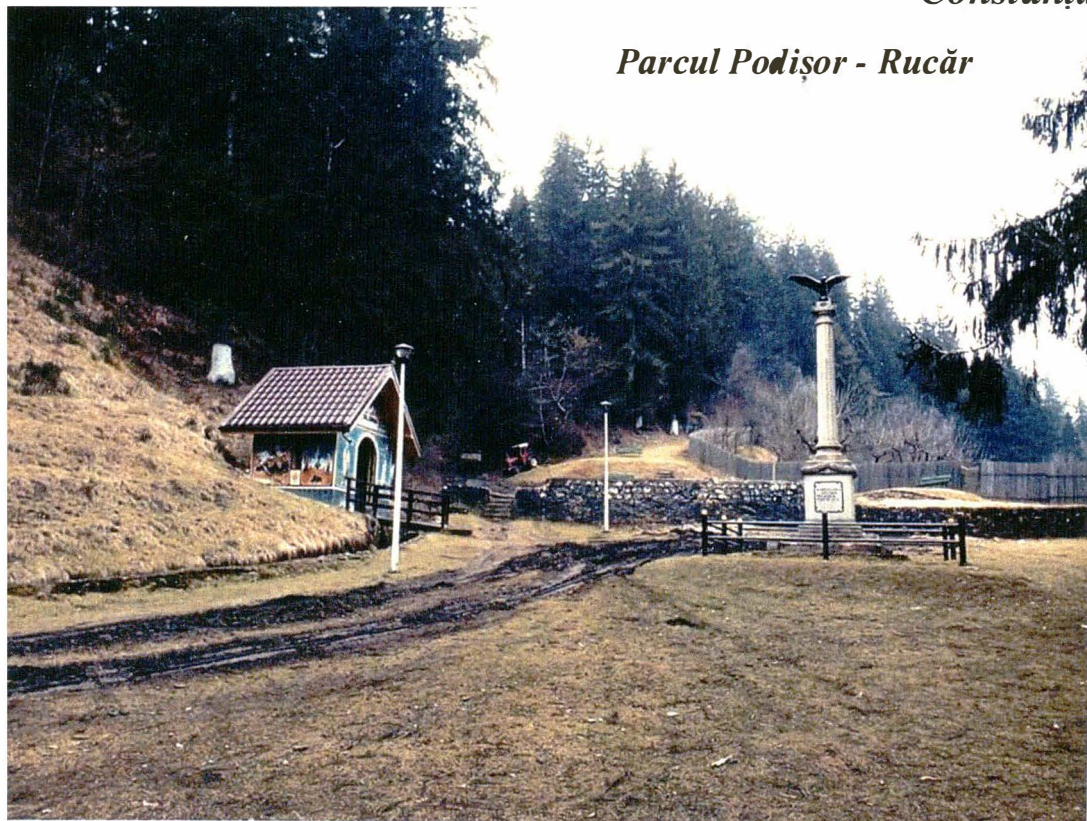
2. Cum apreciați cartea „Timpul fuge.....fuge....spre vremuri viitoare” ?

R.: Scrisă cu har și pasiune, cartea are un titlu sugestiv, bine ales, are un conținut bogat, colorat și interesant, dar un cuprins dezlânat, cu o structurare puțin reușită.

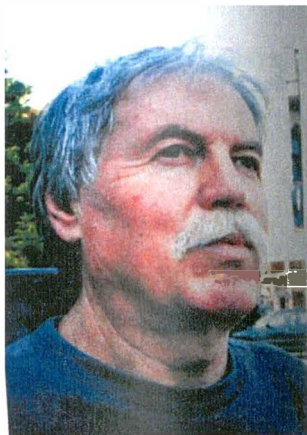
Citiți-o și vă veți convinge!

*Profesor, Ion MOICEANU-RUCĂREANU,
Constanța*

Parcul Podișor - Rucăr

PORTRET DE MUSCELEAN - CORNEL STOIAN

Întotdeauna m-am întrebat ce ar însemna un popor în care Cultura nu își găsește locul, este tratată cu indiferență, sau lipsește cu desăvârșire.

Un popor fără Cultură este asemeni unui om fără suflet care trăiește în singurătate, sau ca o navă ce nu-și găsește țărmlul, fiind sortită să plutească la infinit pe valurile amăgitoare și periculoase ale mărilor și oceanelor.

Cultura, înseamnă un fel de călătorie sufletească care îți oferă prilejul să vezi și mai ales să cunoști lucruri și locuri pe care viața nu a reușit să ți le arate.

Omul de Cultură, înseamnă izvorul cu apă vie care te face să afli răspunsurile clare, neocolite la întrebările ce macină ființa omenească, care îți dă gustul purității, și te revigorează dintr-o singură sorbitură.

Din fericire pentru noi românii, Cultura este pusă la loc de cinste iar cei care o „**produc**”, sunt oameni de mare calitate spirituală, ei încearcând să aducă un strop de liniște sufletească doritorilor de frumos.

Muscelenii își aduc aportul și spre cinstea lor sunt în primele rânduri în ceea ce înseamnă activitatea culturală la nivel național.

Vorbind de Cultura musceleană, **unul dintre artizanii acestui act se numește Cornel Stoian** (cine nu îl cunoaște?), omul în jurul căruia s-au desfășurat, și se desfășoară multe dintre aceste manifestări culturale. Să vorbești despre

personalitatea omului de cultură Cornel Stoian, nu este un lucru ușor, îți trebuie timp, hârtie, nu știi cu ce să începi și cu ce să termini.

Trecând doar așa „în viteză” peste activitatea sa culturală (și nu numai), ne dăm seama fără mare efort, că el este născut, nu făcut, cu acest **har** care se diversifică pe mai multe planuri.

Puțină lume știe că el a cântat în Corul Căminului Cultural din Rucăr, a jucat în piese de teatru fiind laureat al diverselor concursuri, este unul dintre fondatorii Cenaclului Literar-Artistic „**Mihail Lungianu**”, este secretarul revistelor „**Piatra Craiului**” și al revistei de umor „**ACIDAVA**”, a fost unul dintre inițiatorii reînființării și (ales secretar) al „**Clubului Colecționarilor**”, și tot el este unul dintre cei ce au susținut și susțin unirea tuturor ramurilor literar-artistice sub egida „**Centrului Cultural Muscelan**”.

A susținut interviuri, filmări, Radio-TV, a scris zeci de articole în reviste și ziare în care a elogiat marile personalități din Rucăr, urbea sa natală și Muscel.

Fiind un om de înaltă probitate morală, a fost ales de concetățenii săi, pentru a le reprezenta interesele în **două mandate de consilier (local) și unul județean**.

Acestea sunt doar o parte din calitățile și preocupările sale, dar ceea ce mă impresionează foarte mult este faptul că prin tot ceea ce face, și prin comportamentul său, a câștigat titlatura de „**OM adevărat**”, acum când trăim într-o lume individualistă și rapace, rar mi-a fost dat să întâlnesc un „OM” cu atât de mult bun simț, altruist, receptiv, cu înțelegere și responsabilitate față de cei aflați în suferință. **Cornel Stoian este unul dintre oamenii de cultură în fața căruia, vrei nu vrei trebuie**

să îți scoți pălăria, în fața lui nu înveți ceva, ci devii ceva.

Astăzi când se pune tot mai mare accent pe faptul că omul este o ființă bipolară corp și suflet, demon și înger, vicios și virtuos, agresiv și pașnic, **Cornel Stoian rămâne un om cu suflet de înger și un virtuos pașnic.**

S-ar putea crede că aceste cuvinte mari, de complezență, căci, din păcate trecem foarte ușor peste faptele de mare calitate și noblețe ale unor oameni care s-au pus în slujba oamenilor, nu le băgăm în seamă efortul lor de a aduce un strop de bucurie, în schimb ne aplecăm cu interes privirea și urechea la tot ceea ce ne murdărește viața, trăim timpuri grele, avem nevoie de bunătate sufletească, de înțelegere, nu vă sfiți să elogiați pe cei buni, pe cei care fac ceva pentru sănătatea noastră spirituală, dar nici nu vă sfiți să-i puneți la colț pe cei care își bat joc de sufletul nostru.

Pentru mine (sunt convins, și pentru alții) **Cornel Stoian rămâne un reper de cum ar trebui să fim noi oamenii**, prin tot ceea ce face el pe plan artistic sau cetățenesc, prin modul său autentic de a fi, se poate naște o morală, este „**complicat**” de simplu, în fond ce înseamnă morala, nimic mai mult decât a învăța să te porți ca un „**OM**”, Cornel Stoian fiind un autodidact, a învățat arta, cinste lui!

CONFESIUNE ÎN AMURG, LUI CORNEL STOIAN

La anii mei am sufletu-mpăcat,
M-am așezat pe-o rază de lumină,
Și retrăiesc trecutul zbuciumat
Cu ochii treji și cântece-n surdină.

Am mers pe firul vieții-ncrezător
Că soarta îmi va spune: Bun venit!
Dar m-a împins pe-un drum înșelător
Ce n-a fost drept, a fost mai mult cotit.

Am cunoscut mărirea, decăderea
Țesute din cenușă de minciună
Am fost amic cu mângâierea și durerea
Sunt trubadurul care le-a cântat în strună.

Din bucurii am luat precum albina
Puțin câte puțin, mi-a fost de-ajuns
Necazurile-au curs, a cui e vina?
Dar am răbdat, la nimeni nu m-am plâns.

Am fost purtat pe-aripă de păcat
Când am tras primul dintr-o țigară,
Am fost ateu apoi m-am creștinat
Suspînul mi-a fost sunet de vioară.

M-am înălțat spre cer precum **Icar**,
Dar zborul mi-a fost iute retezat
De vise frânte n-am avut habar
Căci lutul reavăn mi-a fost veșnic pat.

Destinul meu e-un oratoriu infinit
De lacrimi, nedreptăți și bucurii,
Norocul ce ades m-a ocolit
Eu l-am iertat că-i felul meu de a fi.

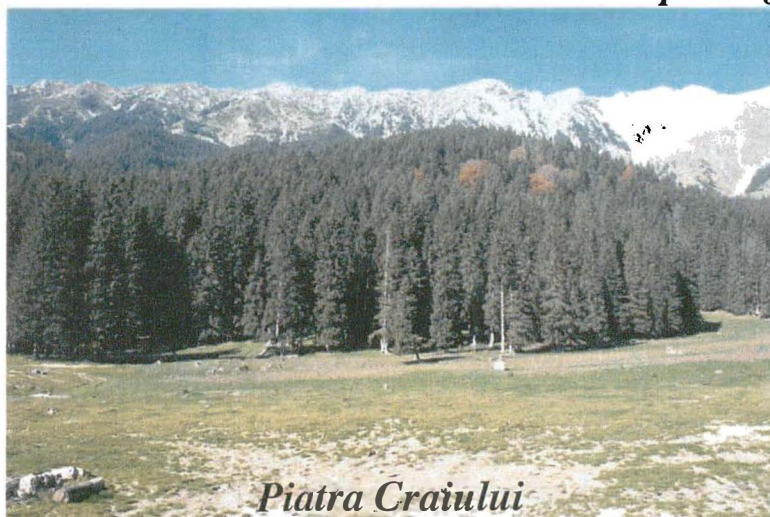
Am fost izvorul cu apă cristalină
Din care a băut cel însetat,
Am fost în noapte licăr de lumină
Ce-aduce nava din furtună spre uscat.

În viața asta am făcut de toate,
Un perdant ce crede în himere,
Un biet vulcan secat de lavă, ce nu poate,
S-acopere mormane de durere.

Ce-i viața omului? - un amalgam printre ruine,
Capcane, ocolișuri, frunză-n vânt,
O ață pe mosor, nu știi cât ține
Cumplit de scurtă-i viața noastră pe pământ.

Și peste-un timp, căci soarta-i o haină
Spre țintirim, cu toții vom pleca,
Iar lângă-o cruce-nfiptă în țărână
Va arde-o candelă și-un muc de lumânare lângă ea!

*Publicist-epigramist, Constantin MOISE,
Câmpulung, Muscel*

Piatra Craiului

DIN INIMA CARPAȚILOR A RĂSĂRIT UN „OM”

În vremurile de restriște a celui de al doilea Război Mondial, a venit, pe lume din Rucărul Muscelean, Cornel Stoian. **Zodia Capricorn** care i-a fost hărăzită de Sus, îi prezicea o viață plină de greutate; peste care a trecut datorită tenacității și voinței sale.

Privind în urmă, la această vârstă onorabilă a făcut totul foarte bine: familie, serviciu și gospodărie. S-a implicat în mai multe activități de ordin social fiind consilier local și județean. **A devenit un profesionist în cultură adunând ca o albină la stupul comunitar, momente alese din trecutul istoric a acestei zone zbuciumate, cât și a oamenilor de seamă cu care a intrat în contact.**

Cartea sa antologică **„Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”**, scoate în evidență ca un trecut zbuciumat, însoțit de un prezent efervescent, va naște în viitor, ca un semn al existenței în spațiul Muscelean a unor oameni de valoare. Multitudinea problemelor cuprinse în cele șase părți și 16 capitole arată legătura complexă pe care a avut-o și o are cu numeroase personalități, iar publicațiile sale au depășit granițele țării, ajungând, în țările europene, în Asia, America, Africa și Australia.

Este membru fondator al Cenaclului literar-artistic **„Mihail Lungianu”**, al revistei **„Piatra Craiului”** și al Asociației Culturale **„Ruffa Arbor”**.

Sunt menționate legăturile rucărenilor și dragoslovenilor cu cei din Vrancea - comuna Soveja cu satele Dragosloveni și Rucăreni; plămădind apariția poeziei **„Miorița”** legată de viața

pastorală a acestor comunități. Foarte multe, nume de oameni din Rucărul și Dragoslavele Muscelan se află în documentele locuitorilor din comuna Soveja.

Economistul și publicistul Cornel Stoian a primit numeroase diplome de participare de la Consiliul Județean Argeș, de la muzeul din Golești, Casa de Cultură „**Tudor Mușatescu**”, Cenaclul literar- artistic „**Mihail Lungianu**” cu ocazia „**tradițiilor, datinilor din sărbătorile anului**”.

Numeroși epigramaști și poeți i-au închinat cuvinte de laudă pentru munca depusă.

Ca viitorul să îi fie asigurat în revistele muscelene a promovat poezii a unor elevi cu adevărate valori în ale scrisului, menținând flacăra vie a unui trecut cultural remarcabil.

Printre protagoniștii acestei Antologii am să menționez pe profesorul **Tudor Vlad, Ion Popescu - Argeșel, Ligia Vișoiu, Vintilă - Napoleon Purnichi și Maria Chirtoacă**, care mi-au fost colegi sau prieteni, apropiați mie și soției mele. La începutul anului școlar 1991-1992 în cancelaria Liceului Industrial numărul 1, apar figuri noi de profesori, printre ei un tip cu mustață, înalt, cu o privire pătrunzătoare și se recomandă Tudor Vlad. Din expresia feței, gesturi, vorbă, mi-am dat seama că între noi se stabilește o legătură mai apropiată, numele său de Vlad îmi amintea de **Vlad Țepeș**, iar cea de Tudor, de **Tudor Vladimirescu**; ambii iubitori de neam și adevăr.

Având părinți intelectuali, mi-am dat seama că nimic nu este întâmplător. Cu timpul am ieșit la pensie de la Colegiul Național „**Dinicu Golescu**”, iar cu ocazia zilelor Câmpulungului, ne-am întâlnit unde am făcut un schimb de cărți.

Cartea „**Scorpionul mexican**”, scrisă de tatăl său **Nicu Vlad**, editura Transilvania Express- Brașov, 2009 conținea o

dedicație pentru mine: „Domnului Moise - patriarhul geografiei din Muscel, cu respect și considerație, pentru curajul domniei sale, de a spune adevărul între o lume dominată de minciună. 17-07-2015 profesor Tudor Vlad.”

O altă personalitate cu care am fost coleg de catedră la Colegiul Național „**Carol I**”, a fost profesorul universitar doctor - **Ion Popescu - Argeșel**. Numele de Argeșel, îi provine de la râul care traversează localitatea Vulturești, cu care se mândrea și l-a alăturat numelui. Colegii de facultate îl cunoșteau mai repede de Argeșel, că le era mai ușor de reținut. S-a născut în 1935, fiind fiu de preot. A terminat școala normală „**Carol I**” în 1953 și obține diploma de învățător. Parcurge în timp Facultatea de Geologie-Geografie, devenind profesor, iar în 1972, obține doctoratul în geografie cu teza „**Studiul morfologic al munților Trascău**”.

Până în 1989 a profesat ca lector și conferențiar la Universitatea din Suceava, iar după desființarea ei revine la Câmpulung la Colegiul „**Carol I**”, în 1991. Din 1990 își aduce copiii, Anca și Nicușor, fiind cazați la internatul școlii, iar la mijlocul anului 1991, a venit ca profesor. Împreună am pus bazele unui nou cabinet de geografie în locul celui de psihologie- pedagogie, amenajând un spațiu confortabil pentru o bibliotecă.

Împreună cu o dubiță am cărat de la București o bibliotecă de la un profesor universitar care nu avea urmași și era grav bolnav. A mai predat în paralel și la Universitatea „**Spiru Haret**”, din Câmpulung, iar la începutul anului 1992 este noul director al Colegiului Național „**Carol I**”. Cât am fost împreună ne-am consultat în probleme de geografie, el fiind un bun teoretician, iar eu practicant. Ne-a părăsit din lumea aceasta

în 2005 și își are locul de veci pe aleea din stânga a cimitirului Flămânda.

Un alt coleg și prieten a fost **Vintilă- Napoleon Purnichi**, născut la 30 mai 1947 la Cetățenii din Deal, localitate de o frumusețe aparte, scăldată de apa Dâmboviței și leagăn al religiei ortodoxe. Termină liceul „**Dinicu Golescu**”, iar apoi Facultatea de Istorie a Universității din București. A fost căsătorit cu **Petruța Manea**, o rucăreancă, profesoară de limba română, în urma căreia au rezultat patru fete: Patricia, Laura, Carina și Ramona. Patricia și Carina, mi-au fost eleve la „**Colegiul Carol I**”, curs gimnazial, ambele decedate. Eram vizitat săptămânal de profesorul Purnichi interesandu-se de modul cum își desfășurau activitatea.

Ambele erau ambițioase la învățătură, ajungând mai târziu medic și profesor universitar. Datorită muncii epuizante fiind **președinte al Societății de Științe Istorice - filiala Câmpulung**, la care s-a adăugat decesul celor două fiice, i s-a șubrezit sănătatea, iar în noaptea de Paște, 15-16 aprilie 2017, moartea l-a smuls familiei și prietenilor, găsindu-le pe Patricia și Carina în universul infinit.

Profesoara **Maria Chirtoacă** este de două ori doamnă, prin numele său: Maria în ebraică și Chir(Kir) în greacă(elevă). Toacă este harul lui Dumnezeu revărsat peste ea în această lume să ne fie de ajutor cu scrierile sale. Este membră a Uniunii Scriitorilor din România, membră a Uniunii Epigramaștilor din România și Republica Moldova, membră a cenaclurilor literare din Câmpulung - Muscel, redactor-șef la revistele „**Acidava**” și „**Satira**”, **peste 60 de cărți publicate**, versuri și articole, lucrări științifice de specialitate, **40 de articole publicate** în reviste. Am avut-o colegă la Colegiul Tehnologic numărul 1(ARO), cât și la Colegiul Național „**Dinicu Golescu**”.

Cu o voce calmă, plină de respect și colegialitate, a instalat o stare de muncă și ordine, atât în colectivul cadrelor didactice, cât și al elevilor.

Pe malul stâng al Argeșelului în satul Suslănești, a văzut lumina zilei pe data de 28 noiembrie 1937, doamna **Ligia - Maria Vișoiu**. În 1940, familia ei s-a mutat în Dobrogea, comuna Siliștea, satul Țepeș Vodă, pe moșia boierului Moțoi. Școala Primară o face aici, iar din 1949 revine la Câmpulung, unde își continuă clasele elementare, liceul, iar apoi Facultatea de Chimie din București, iar în final Facultatea de Științe Naturale a Universității din București. Este repartizată în final la liceul numărul 2 Câmpulung. Aici o are ca elevă, în perioada 1965- 1969, pe soția mea Elena, cu care a legat o relație de prietenie.

După terminarea Facultății de Matematică, s-au reîntâlnit la Câmpulung, cu ocazia unor evenimente legate de școală.

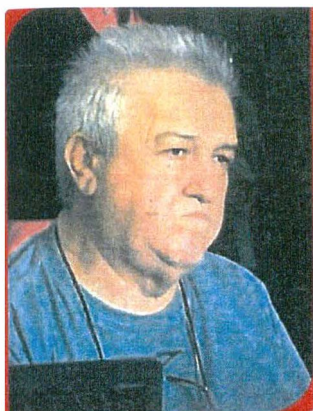
După 1995 se mută la București și predă biologie la mai multe licee: „**Tudor Vladimirescu**”, „**Mihail Sadoveanu**”, „**Gheorghe Asachi**”. Pe lângă expozițiile de pictură și cărți prezentate cu ocazia zilelor Câmpulungului, întreaga activitate este caracterizată ca o mare doamnă, o mățăoancă, neostenită în lumină, o continuatoare a culturii românești la acest început de mileniu.

Toate aceste amintiri le scriu la vârsta de 78 de ani, cât are și domnul Cornel Stoian, este mai mic decât mine cu două luni și două zile și să ne dea Puterea Divină, multă sănătate și putere de muncă.

08.01.2021

***Profesor, Nicolae MOISE-
Câmpulung - Muscel***

TIMPUL RĂBDĂTOR AL AȘTEPTĂRII

Motto:

„ Cartea- Cel mai de preț lucru de pe pământ. Am iubit cartea ca pe mine însumi.”

Am bucuria de a mă pronunța asupra lucrării creatoare a d-lui Cornel Stoian, despre ființa sa trebăluitoare printre oameni și pentru ei, de-a lungul unei părți de timp

omenesc.

L-am cunoscut târziu și regret, deoarece în existența noastră pământească, fiecare învață – mai mult ori mai puțin - din întâlnirea cu un om, din lectura unei cărți, din credința în Cel de Sus. **Aș fi avut multe de învățat de la dl. Cornel Stoian.**

Lumea aceasta, românească, musceleană, pentru mine, pare o uriașă **tablă de șah**, cu o mulțime imensă și variată de „**indivizi-piese**” care se mișcă după legi necunoscute: **cu regi** care sunt ori care se cred, **cu regine** care mor ori se cred eterne, **cu pioni** care trudesec inteligent ori vegetează, **cu nebuni** care fac lumea mai bună, **cu cai** care galopează cu și fără ochelari de „**protecție**”, **cu ture** care calcă vămi ori trec peste ele, - toți la o dimensiune interioară, umană, modestă.

Să fim înțeleși: cartea, școala, instruirea, serviciul luminează omul, profesionistul, funcționarul. Dar sufletul, caracterul îl înalță printre semeni, în fața lor. Poți fi genial în știință, în tehnică, în politică, în limpezimea cu care privești și descrii lumea, dar poți fi pur și simplu un om întreg în bună-credința cu care te miști printre oameni... Toate aceste gânduri au căpătat datorită d-lui Cornel Stoian.

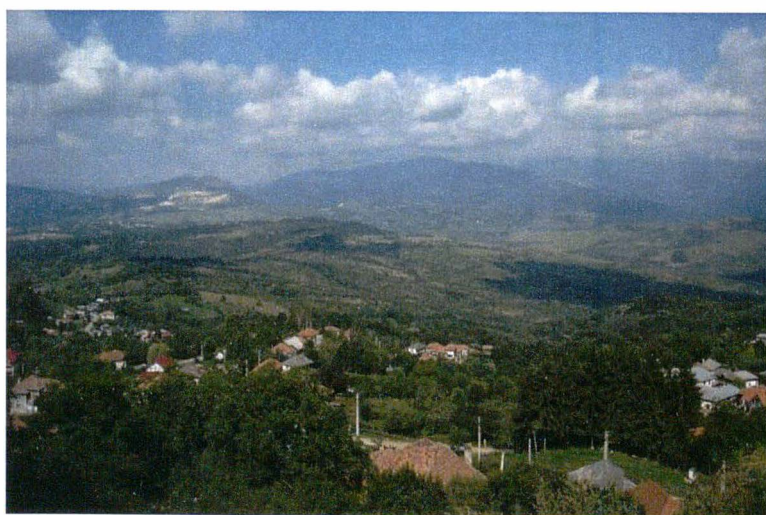
Am descoperit în faptele acestui om, în cuvintele rostite ori scrise, în cartea pe care a tipărit-o și publicat-o, UNTUL din LEMNUL OMENESC, ULEIUL din FLOAREA CARE SE ÎNTOARCE CĂTRE OAMENI, după fiecare răsărit și apus de soare. Citiți-i cartea fără grabă! Ca pe o îndelungă rugăciune de împăcare, de înviere a umbrelor care stăruie în amintiri!

Rostirea sa de plăieș, de străjer al bunelor relații între oameni, împlânzește și tresare, răscolește și liniștește, apropie oamenii care nu s-au cunoscut, îi împacă pe cei care s-au certat cândva, îi unește, sub același cer, pe cei care au trăit în timpuri diferite.

Dl. economist Cornel Stoian trebuia să fie **preot!** Și fără această calificare, Domnia Sa, prin smerenia comportării și vibrația cuvântării, ne bucură sufletul și ne onorează traiul.

„Floare-de-coltț a Rucărului”, cum te-a numit al Hirului cel plecat de curând la Cel de Sus, Timpul te așteaptă să-ți mărturisești fapăturile, căci sporești partea pământească a **„pâinii celei de toate zilele”!**

*Prof. Cezar NEACȘU,
Mățau - Muscel*

Dealul Mățau – cel mai înalt din România

GÂNDURI DESPRE PRIETENUL CORNEL STOIAN

De Cornel Stoian și familia lui mă leagă o veche și frumoasă prietenie. Este un prieten adevărat. **A fost alături de familia mea și la bine și la rău.**

I-am cunoscut familia cu mulți ani în urmă, eu fiind profesor și diriginte fiicei mai mari, **Cornelia-Claudia.**

M-a impresionat dragostea lui pentru cei trei copii, dorința ca ei să învețe și să ajungă oameni cu care să se mândrească.

Între familiile noastre s-a născut o prietenie frumoasă. A fost o perioadă când ne întâlneam destul de des, petrecând zile și ore minunate în care el vorbea cel mai mult. Ne-a povestit despre copilăria lui tristă, cum a muncit de mic ca cioban la stână, cât de mult dorea să învețe, dar visul lui s-a împlinit mult mai târziu.

Îmi plăcea să-l ascult cum vorbea cu atâta dragoste despre frumusețile muscelene, despre istoria locurilor, despre rucăreni și despre oamenii care au trecut prin aceste locuri.

Mi-a mărturisit visul lui de a face ceva deosebit pentru oamenii din Rucăr.

Visul său s-a împlinit după pensionare când a avut mai mult timp să facă ceva ce-l pasiona.

S-a lansat cu toată ființa lui în activitatea culturală și artistică, participând la toate evenimentele: lansări de carte, simpozioane, interviuri. A jucat chiar teatru și a cântat în cor.

Mi-a vorbit cu mândrie despre înființarea Cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**”, fiind unul dintre fondatori. E sufletul tuturor manifestărilor culturale legate de revista „**Piatra Craiului**”.

Știind cât de mult a citit și citește nu m-a mirat deloc că a devenit scriitor de carte „**Timpul fuge...fuge... spre vremuri viitoare**” este o antologie a evenimentelor la care Cornel a participat cu toată ființa lui. **Cartea este rodul unei munci îndelungate și neobosite a unui om îndrăgostit de cultură.**

Omul, **Cornel Stoian** a devenit prin munca lui **personalitatea plaiurilor muscelene, stimat de concetățenii săi și nu numai...**

Sunt sigură că mai are multe de spus, că nu se va opri din drumul său și că va urma o altă carte, cu un alt mesaj către oameni.

*Cu multă prietenie,
Profesor, Maria -Steliana NEAGOE,
Pitești*

*Piatra Craiului –
Cerdacul Stancului*

UN IUBITOR DE CULTURĂ ȘI DE FRUMOS

Antologie „Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”, un volum scris de domnul Cornel Stoian, este o bucurie pentru întreaga colectivitate rucăreană.

Aici sunt adunate amintirile comunității locale, oameni implicați în activitățile urbei, momente încărcate cu multă emoție, ani, răspuns la amintiri și evocări. Confesiunile trebuie cunoscute în substanța lor de către cititori. Pe măsură ce timpul a trecut, s-au strâns tot mai multe. După o vreme, constatăm că în toate aceste momente este cuprinsă o întreagă experiență de viață, care trebuie împărtășită și altora. Așa, cu siguranță, i-a venit ideea acestei cărți domnului Stoian.

Consider că frumusețea și sensibilitatea acestor **„epistole”** nu trebuie să rămână uitată într-un scrin al amintirilor și să ne bucure doar pentru moment, ci este necesar să fie cunoscute și continuate ca dovadă vie a zestrei noastre spirituale, morale și etnice. Astfel, această carte a început **„să se scrie”** treptat, pe măsură ce viața a curs, iar **„epistolele”**, acum, ne sensibilizează și ne oferă modele demne de urmat.

„S-a scris”, așadar, fără voia autorului!

Consider că această carte este o apariție extraordinară, cu totul singulară, de **„ogindire”** a trecutului care înobilează.

Oamenii se dezvoltă când sunt apreciați. Aprecierea unui om este același lucru cu recunoștința și cu gândirea pozitivă. Să te gândești mai mult la calitățile unui om este o alegere interesantă pentru că, pe măsură ce observi mai mult

lucrurile bune, ele tind să se dezvolte. Orice om are nevoie de aprecieri. Nu doar în copilărie, ci pe tot parcursul vieții. Complimentele, cuvintele bune și mulțumirea exprimată față de o persoană scot la suprafață tot ce este mai bun din ea. Sunt precum apa și soarele de care are nevoie o plantă ca să se dezvolte. Când îți focalizezi puterea de apreciere, acest lucru produce transformări pozitive nu doar în interior, ci și în exterior. Nu poți dăruia un braț de flori fără ca o parte din parfumul acestora să rămână și la tine.

Ține de alegere și depinde de ce vrei să cultivi în relația cu comunitatea din care faci parte și cu oamenii care viețuiesc aici. Dacă vrei să crești flori, trebuie să plantezi semințe de flori. Dacă vrei să trezești ceva frumos în oamenii cu care ești conectat, trebuie să cultivi apreciere și iubire.

Toate aceste aspecte le evocă această carte, pentru că suntem întotdeauna motivați să putem și să fim mai mult atunci când devenim conștienți de calitățile noastre. Atunci când știm că ceea ce facem are un efect pozitiv asupra celor din jur. **Pentru tot efortul, pentru toată dăruirea și migala cu care ați brodat fiecare cuvânt în această carte, primiți în dar prețuirea, respectul și întreaga mea considerație.**

***DIVINITATEA SĂ VĂ DĂRUIASCĂ SĂNĂTATE DIN
PLIN, VIAȚĂ LUNGĂ ȘI BINECUVÂNTATĂ!***

***Profesor – director, Liceul Tehnologic „Victor Slăvescu”,
Dana-Manuela NICOLESCU-Rucăr - Muscel***

OMUL

Cu ani în urmă, în ziua de joi a fiecărei săptămâni, din Câmpulung, mergeam la Rucăr pentru a pregăti corul Căminului Cultural.

Era perioada când actul cultural avea caracter *de masă*. Era perioada când *toți* trebuiau să participe la ceva: **cor, teatru, brigadă artistică, șezătoare...** Era perioada când primarul și loțiitorul său, directorul Căminului Cultural și șefii de instituții mobilizau subalternii și sătenii la realizarea culturii în localitate.

Veneam cu drag la Rucăr pentru că aici exista un sincer interes local pentru cultură. Nu se observa acel plictis în a o face. Oamenii erau interesați de cultură și o făceau din și cu plăcere. Repetițiile aveau loc la Școala din Suseni și, nu de puține ori, ele durau mai mult decât timpul prevăzut, fără animozități din partea coriștilor. Uneori, la repetiții, participa și primarul de atunci, **Gheorghe Miloș**, un rucărean ce punea mult suflet în ceea ce făcea.

A trecut mult de atunci... Astăzi, a dispărut conceptul „*de masă*” al actului cultural. Astăzi importă pasiunea, sufletul și atașamentul pentru cultură și artă. Din păcate, din ce în ce, sunt tot mai puțini astfel de mesageri. În Rucăr, însă, nu are cum să nu fie pentru că el, Rucărul, reprezintă un reper important pe harta istoriei, culturii, și spiritualității românești.

Un astfel de OM este economistul de profesie, rucăreanul de obârșie, publicistul, pensionarul și **animatorul fără odihnă - Cornel Stoian**. El este cunoscut de întreaga suflare rucăreană.

Sosind la Rucăr și, neștiind unde locuiește, am întrebat o femeie dacă îl știe pe Cornel Stoian. Răspunsul a fost mai mult decât surprinzător: „... **păi cine nu-l știe pe dom' Cornel**”!

Și, la urma urmei, cine este acest dom' Cornel ?

El este un om al satului, „*modest și bun, răbdător și responsabil*” cum îl caracterizează colegul și prietenul său prof. Tudor Vlad. Un gospodar și familist „*copleșit de dragostea pentru soția sa și pentru cei trei copii și cei cinci nepoți ai săi*”.

A fost și este un luptător pe frontul culturii rucărene și mușcelene.

El este un adevărat „**motor**” în a lăsa o importantă zestre culturală pentru Rucăr și zona Muscel.

Prin forța sa creativă, prin inițiativele sale, prin puritatea sa sufletească „*a înnobilat ținutul muscelan*” cum se exprima un confrate în ale scrisului. **Este un om al faptelor**, muncind și luptând pentru a realiza ceea ce promite **și nu al vorbelor fără rost**.

Cornel Stoian este un om într-o continuă mișcare și agitație constructivă pe „**frontul**” cultural. Dacă îl cauți acasă și nu-l găsești, cu siguranță este la Cenaclul Literar-Artistic „**Mihail Lungianu**” al cărui membru fondator este; dacă nu, ... la Câmpulung, la Casa de Cultură „**Tudor Mușatescu**” sau la Societatea de Științe Istorice din România - **filiala Mușcel** al cărui secretar trezorer este; dacă nici aici nu-l găsești cu siguranță este la tipografia „**GIG**” sau editura „**LARISA**”; dacă nici aici nu ..., este la Domnești la o lansare de carte; dacă ...

Cornel Stoian a fost și este „*personalitatea acestor plaiuri mușcelene*” (remarcă făcută de inginerul-scriitor **Constantin-Agricola Miu**), o adevărată „**Piatră nestemată**” a

culturii rucărene și mușcelene în neobositul lui efort de păstrare și promovare a tradițiilor populare ale satului natal - Rucăr.

OMUL, economistul-publicist - Cornel Stoian, această „*Floare de colț a Rucărului*” în viziunea prof. scriitor **Ion C. Hiru** din Domnești, nu poate să nu facă ceva pentru comunitatea lui dragă pentru că ... „**TIMPUL FUGE... FUGE... SPRE VREMURI VIITOARE**”...

*Prof. director, Ion OANĂ-
Președintele Societății de Științe Istorice din România-
Filiala Mușcel
Lerești – Mușcel, 01.12.2020*

Expoziție etnografică- Sărbătoarea Covrigului cu ou- Lerești

MĂRTURISIRI DIN SINCERITATEA GÂNDULUI

Să tot fi fost prin iarna anului 2010 când colegul de liceu, scriitorul **George Nicolae-Podișor**, rucărean sadea, mi-a propus să lansez la Câmpulung cartea mea apărută în 2009 „**Băjești - Satul de la Poarta Raiului**” împreună cu volumul său „**La capătul lumii California**”.

Am acceptat și la data fixată m-am prezentat...la datorie. Locația era undeva, lângă piață și era sediul unui partid sau al unei asociații. Invitați erau cu duiumul: tineri, vârstnici, elevi. Ce mai, lume multă după cum spune poetul: „**O fi cartea de valoare/ Însă știți care e treaba: / Are mare căutare/ Dacă o oferi...degeaba**”.

De la bun început mi-a atras atenția un bărbat trecut de 65 de ani, bine făcut, cu fața luminoasă, ochi scânteietori, fruntea senină, o voce cu sonorități plăcute. Era organizatorul întâlnirii care s-a recomandat simplu: „**Cornel Stoian, sau mai bine nea Cornel, cum mă știe lumea**”. Apoi m-a condus la locul ce-mi fusese rezervat, lângă un ofițer bătrân care nu era altul decât domnul general (r) **Ioan Dobrescu**. Acesta mi-a strâns mâna cu multă efuziune, apoi pe loc a emis un Ordin de zi pe Unitate prin care mi-a rechiziționat singura carte pe care o mai aveam și pe care i-o promisesem lui nea Cornel. Auzind despre ce e vorba, domnul General mi-a ordonat ca la prima întâlnire să aibă și acesta cartea mea pentru că... „**asta rămâne la mine, voi vă mai întâlniți, sunteți tineri... eu nu...se știe...!**”

A doua întâlnire a avut loc la 30 iunie 2011 cu prilejul lansării revistei „**Piatra Craiului**”, moment ce mi-a prilejuit întâlnirea cu mulți prieteni, activiști culturali de renume ai Muscelului: prof. **Tudor - Tiberiu Vlad**, un maestru al metaforei, părintele **Gheorghe Cârstina** de la Dragoslavele, **Tavi Bănică** de la Boteni, cantautorul **Iosif Nistor** de la Rucăr și mulți alții.

Cu nea Cornel întâlnirile au fost mai dese prilejuite de participarea la vernisaje de expoziții, manifestări culturale organizate la Câmpulung de **Biblioteca Municipală, Muzeul Municipal, Casa de Cultură „Tudor Mușatescu”, Societatea de Științe Istorice - Filiala Muscel, Cenaclul Epigramiștilor și Umoriștilor Musceleni, Muscel TV, Revista „Acidava”**.

Intervențiile sale la aceste zeci de manifestări culturale le-a strâns într-o carte pe care a intitulat-o incitant „**Timpul fuge... fuge...spre vremuri viitoare**” și pe care am citit-o cu interes și mai ales cu bucurie. Nu pentru finețea metaforelor, lume în care nea Cornel se mișcă mai greu, ci pentru mărturisirea sinceră că nu este un om de cultură, dar îi place cultura. **Iar osteneala sa e demnă de toată lauda.**

Impresionează efortul de a pune în lumină evenimente cu mare încărcătură emoțională ca existența și activitatea celebrului cor din Rucăr, personalități de marcă ale acestei așezări cunoscute în toată țara. Apoi acuratețea și sinceritatea narațiunii. Pentru că nea Cornel, face el ce face și te duce în lumea mult dragă lui, a Rucărului istoric, simbol al statorniciei neamului românesc, a muntenilor care „**au rămas acolo-n vatră și-au prins rădăcini în piatră**”. Nea Cornel este pentru mine un „**NEOSTENIT ÎNTRU LUMINĂ**” cum plastic îi

numea scriitorul **Ioan Hiru** de la Domnești pe acești oameni minunați pentru agerimea minții, sinceritatea gândului, puritatea sufletească și perseverența în atingerea unui țel.

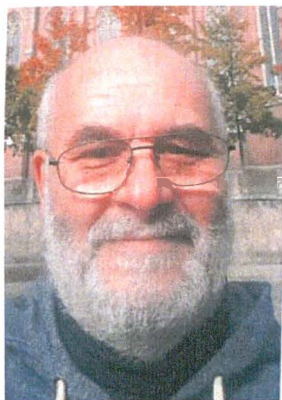
Și mai presus de toate, din paginile cărții sale răzbate dragostea de oamenii în mijlocul cărora s-a născut și a crescut, mândria că este fiul unei așezări cunoscută și respectată în toată țara. Pentru că atunci când spui „**Rucăr**” ai în față începuturile istorice ale vremurilor voievodale, pitorescul plaiurilor, frumusețea portului popular, măreția, demnitatea și frumusețea sufletească a omului din popor.

Profesor – scriitor, Nicolae PANTAZICĂ,
Băjești, Muscel

Complexul feudal de la Băjești

UN MUSCELEAN EMIGRAT ÎN GERMANIA !

E greu de descris în cuvinte un personaj precum „*cronicarul rucărean*”, Cornel Stoian. După o copilărie și o tinerețe nefericite, au urmat ani grei pentru cel care a trebuit, mai mereu, ca s-o ia de la zero.

Fiind un învingător, a învins greutatea vieții, s-a realizat și din 2011 s-a transformat în „*cronicarul rucărean*”. Așa i-a fost scris, probabil și nu se lasă, continuă ce a început în urmă cu mai bine de 10 ani.

Cutreieră Muscelul, de-a lungul și de-a latul, surprinzând mai toate manifestările culturale și nu numai. Perseverent într-o muncă dezinteresată material, n-a uitat pe nimeni și se gândește mereu la posteritate. „*Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare*”, nu este o Antologie, așa cum a fost intitulată, ci o „*Cronică culturală 2011 – 2019*”.

Iată, că în acest an 2021, după doi ani grei datorati pandemiei, a mai dat de un necaz major, moartea soției. Dar după cum îl știu, v-a trece și peste această nenorocire și va continua. Dumnezeu se află mereu lângă temerari.

Precum îl știu, este un temerar, dar și cronicar al vremurilor de azi.

Doamne ajută!

*Inginer-publicist Ioan –DORU PAVEL,
Germania - München*

AM MAI CITIT O CARTE NOUĂ

Se spune că o carte citită este mai frumoasă și acesta este adevărul. Nu oricine poate să înobileze casta cititorilor săi dându-le spre ratificare o *CARTE*. Eu am fost foarte norocos pentru că am dat peste o carte pe care am citit-o, da **"capo al fine"**, cu o viteză care a spart zidul sonic al literaturii comparate de pe răbojul timpului. Iar dacă n-am ratificare sunt acuzat că nu am baza legală pentru rectificarea cerută cu impetuozitatea verbelor prea neregulate din flamanda crudă a lecției clar-obscură de anatomie.

Am recunoscut că sunt un cititor foarte pretențios, chiar rău, cu autorii de scriituri cărora nu le pot spune pe nume, nici lor nici cititorilor lor. Astăzi, însă, pot spune că sunt fericit pentru că mi-am re trăit o parte din sinuozitățile vieții din copilărie și din tinerețe, legate de muscelele Câmpulungului, de la Domnești la Rucăr. Cel care m-a gratulat și m-a obligat să re trăiesc o parte din istoria visurilor mele, trecute și viitoare, este economistul de **"limba română"** Cornel Stoian. Personalitate a orașelului **"fără mască"** numit **Rucăr**, care aparține după direcția vântului străveziu de pe **Muntele Pietra Craiului**, în egală măsură de cele două foste capitale **domnești: Câmpulung - Muscel și Târgoviște..** Domnul Cornel Stoian nu se joacă cu focul, nu pune **"rășinoase pe foc."** El privește cu ochii larg deschiși, câmpul lung delimitat de crucile de piatră ale Basarabilor Musceleni- Rucăreni sau Godenari și deschide curtea veche de la **Campo longo** pentru mormintele aceluiași Basarabi.

Cornel Stoian –”Antologie. Timpul fuge,.. Fuge.. Fuge...Spre vremuri viitoare”.

Asta e țara pe care o bate în cuie Seniorul Cornel. Să ne întorcem la sufletele cititorilor care au în bibliotecă cele 50 de volume semnate Hiru sau Chirtoacă, poeta cu nume de primărie basarabeană. De pildă, eu, am început ușurel CARTEA ÎNTÂIA, dar am remarcat Motto-ul, atribuit Sf. Ioan Gură de Aur.”**Familia este biserica de acasă.**” . Astfel, casa mea era tot o biserică. Despre aceste lucruri am mai discutat. Le repet pentru că odată lămurite cu exactitate pot să jaloneze principiile stabilirii reperelor literare ale aplicației noastre.

Dumnezeu v-a dat puterea, domnule Stoian, să deschideți ochii și să scrieți despre d-voastră și familia d-voastră, tot ce este mai greu pe lumea aceasta. Volumul se dorește a fi o modestă strădanie de literatură, cultură și chiar cronică de vreme de acum. După cum ne informează Marius Ionel în săptămânalul piteștean ”**Jurnalul de Argeș**” : ” în urmă cu zece ani, rucăreanul Cornel Stoian se lansează cu toată forța, dragostea și pasiunea în lumea culturală și artistică din Muscel, în lumea selectă a scriitorilor, publiciștilor, a cărților și revistelor.” A participat de-a lungul timpului la numeroase evenimente cultural-artistice și spiritual-religioase, pe care le-a transpus în această carte, pe lângă filele de istorie ale comunei natale și ale Muscelului și prezentarea unor personalități ale acestor locuri.

Luminează-ne Doamne mintea și dă-ne îndemânarea să construim o societate nouă, poate că se micșorează numărul indivizilor aflați la numitorul societății. Vă propun să citiți *o carte - carte....* compusă din adevăruri puse cu iscusință de la

cap la cap ne va asigura siguranța viitorului în fundațiile milenare ale trecutului.

Și iată că cel păstrat acasă pentru meseriile de cioban și gospodar, **răstoarnă țărâna cu plugul de lemn al istoriilor**, punându-ne la dispoziție evenimentele ce definesc un popor și o țară. Istoria se înfîșe adânc în carnea evenimentelor purtătoare de adevăr. Cartea aceasta nu se citește. Ea se consultă, iar pe autorul ei nu trebuie să-l scăpăm din mână prea ușor. Pulsul și tensiunea manometrică nu se confruntă niciodată, după cum cele două mărimi nu se confundă pe acest pământ.

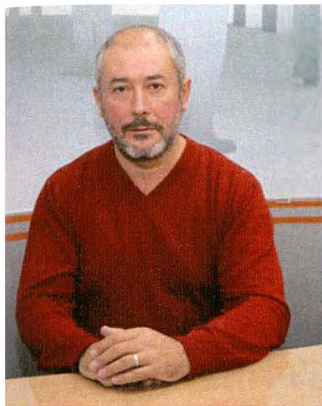
Cu toată stima NEA CORNEL! **Ai cucerit și Godenii.**

Mecanic, Adrian-Gabriel PĂTRU,
Godeni –Muscel

Cheile Mari ale Dâmboviței

„CUVÂNTUL AUTORULUI”, POATE FI SUBIECT DE CARTE

Primind de la domnul Cornel Stoian „**Antologia**” pe care a încheșat-o spre aducere aminte sub observația că „**timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, am primit de fapt o invitație la a călători prin timp printre oameni, fapte și locuri al căror element comun este Rucărul Mușcelului.

Am întâlnit și am cunoscut, astfel, „**miezul**” care a ținut flacăra românismului aprinsă în fiecare așezare la noi: **preotul, medicul, învățătorul**; am fost spectator al bogatei activități culturale și am simțit dârzenia renumită a rucărenilor.

Satul, așa cum afirma **Lucian Blaga**, clădit în jurul bisericii, identificat cu sacrul până în cele mai elementare acțiuni omenești, este acela care de-a lungul vicisitudinilor timpului, ne-a salvat ca popor și ne-a ajutat a ne construi destinul și rostul în lume. De la atari izvoare de apă vie, cum spunea **Mihail Sadoveanu**, s-au adăpat toți cei care s-au simțit ai acestui popor și neam. Și - Slavă Domnului! - **la Rucăr izvorăște apă vie!** Noroc că mai sunt oameni, precum **Cornel Stoian**, care să și consemneze, să adune și să păstreze episoade din viața acestei comunități frumoase.

Rucărul trăiește în autorul acestei antologii ca o experiență vie de viață și chiar dacă viața personală l-a distanțat pasager de viața satului, nu l-a îndepărtat de la legăturile sufletești permanente cu el. Și chiar viața lui Cornel Stoian, prezentată succint în „**Cuvântul autorului**”, **poate fi subiect de carte!**

Din meticulozitatea cu care autorul își prezintă locul de baștină, rezultă că perioada copilăriei și a tinereții trăite acolo, au fost încorporate definitiv în concepția vieții sale, legându-l și obligându-l nu numai să nu uite, ci și să simtă că trebuie să

transmită mai departe alor lui, dar și altora, bucuria și tristețea, împlinirea și neîmplinirea, succesul și eșecul. Spre amintire și luare aminte.

În fond, în cartea lui Cornel Stoian, nimic nu este complicat.

Autorul evocă un spirit deschis și pluridisciplinar, receptiv la valorile locului din care provine și din care își face o îndeletnicire de afecțiune și respect și nu atât un act de erudiție istoriografică, își face un scop etic cu mesaje simple, ale lui și ale altora, profund umane, adevărata personalității sale. Astfel, el probează că spiritul ce animă un lucru devine însuși garanția reușitei lui, căci demersul publicistic pe care l-a realizat este un act de conștiință și cultură, adresat îndeosebi comunității căreia îi aparține și căreia îi datorează devenirea sa ulterioară.

De aceea, sensul cel mai profund al cărții este ca al unei metafore în care, cel ce a plantat un pom, a făcut-o cu mare dragoste când a știut că el nu se va odihni niciodată sub acel pom, dar va avea conștiința unei misiuni împlinite dacă sub el se vor odihni semenii săi.

Scrisă într-un limbaj accesibil, cu gândul permanent la transcendența lucrurilor și faptelor omenești, autorul și-a luat vatra ca model întru susținerea devenirii noastre ca neam, prin suita de personalități ce i-au asigurat continuitatea.

În fond, cartea lui Cornel Stoian este un jurnal personal (îmbogățit simplu și sincer cu fotografii în care apar prieteni și membri ai familiei) pe care, într-un gest altruist, ni-l împărtășește și nouă.

Cred că de aici ar trebui să pornim, fiecare dintre noi, atunci când simțim nevoia să ne prezentăm: **cine suntem, de unde suntem și cine ne-a însoțit și determinat existența.** Sinceritate, bucurie și respect. Adică, așa cum spune autorul în dedicația de la începutul cărții, „**strădania (...) unui om care a vrut să lase lumii tot ce a adunat mai frumos în viața sa...**”.

Adrian POPA - Director Muscel Tv, Câmpulung

CORNEL STOIAN – SUFLET ÎN CULTURA RUCĂREANĂ

Născut în Rucărul pitoresc al lui Vlahuță, Cornel Stoian a devenit peste ani sufletul culturii rucărene.

Este membru fondator și secretar al Cenaclului Literar **”Mihail Lungianu”** și totodată sufletul tuturor manifestărilor culturale derulate pe meleaguri rucărene.

Având o voință de fier nu a fost îngenuncheat de obstacolele vieții și prin muncă și dăruire a devenit o personalitate marcantă a Rucărului. Domnul Cornel Stoian este un bun organizator și printr-o muncă permanentă a făcut ca toate activitățile culturale derulate în frumoasa comună musceleană Rucăr să fie cunoscute și apreciate în județ, țară și chiar peste hotare. Articolele revistei **„Piatra Craiului”** a sădit în sufletul cititorilor o fărâmă de cunoștințe despre personalitățile trecute și prezente ale Muscelului.

Ce este oare mai frumos decât să te lași purtat de **”magia cuvintelor”** prin istoria locului, prin frumusețea obiceiurilor și tradițiilor rucărene? Toate acestea Cornel Stoian le-a organizat și ni le-a transmis nouă prin paginile revistei Piatra Craiului. **Faima revistei a juns de la munte la mare, din America** (prin Gheorghe Nicolae Podișor și familia) în **Japonia** (ambasatorul Mihai Epure) și în **toată Europa** (Franța, Olanda sau Irlanda).

Toate acțiunile culturale legate de Cenaclul **”Mihail Lungianu”** au în centru, ca organizator, pe Cornel Stoian. Putem spune că acolo unde este rost de cultură, de viață

culturală, de implicare benevolă, de suflet , îl găsești pe Cornel Stoian , care prin vorba blândă și implicare deplină pune în mișcare autorități, artiști, oameni ai satului, ziariști și oameni din media și aduce în fața tuturor crâmpetele din viața culturar-artistică a zonei Rucăr-Muscel sau **muscele** cum spune el.

Sunt onorată că am putut contribui prin intermediul d-lui Cornel Stoian, la acest proiect numit **Piatra Craiului** prin tehnoredactarea unor articole. **Cu onoare și recunoștință mă înclin în fața muncii domnului Stoian**, care în volumul **”Timpul fuge...fuge...”** ne lasă nouă rucărenilor și nu numai **”tot ce a adunat mai frumos în viața sa...”**

Cu multumiri,

Prof. ing. Gina PESTRIȚU

Liceul Tehnologic ”Victor Slăvescu” Rucăr - Muscel

Liceul Tehnologic ”Victor Slăvescu” Rucăr - Muscel

GÂNDURI PENTRU DOMNUL CORNEL STOIAN

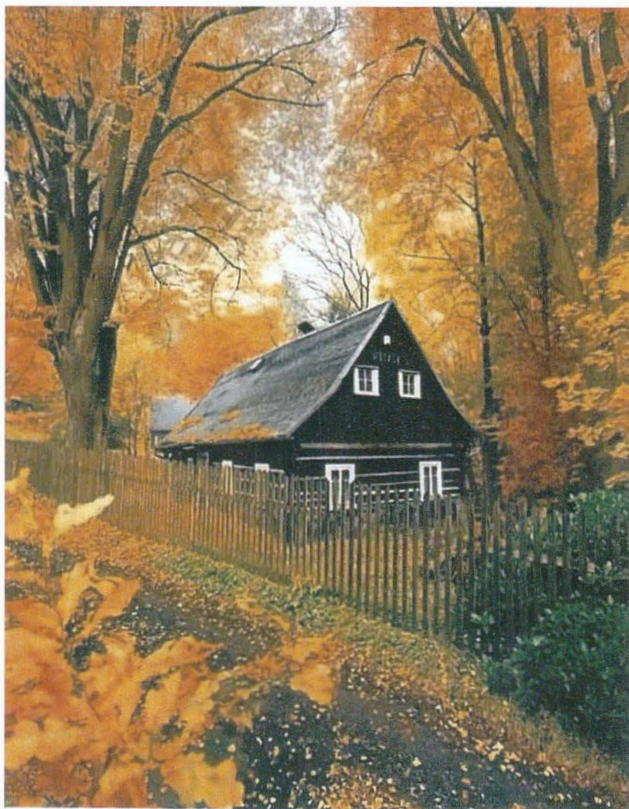
V-am cunoscut la o întrunire literară.
Spiritual, cu o privire inteligentă, generos și
dornic de a ajuta, am fost impresionată!

Am citit cu interes Antologia
dumneavoastră, o extraordinară incursiune
în activitatea cultural-artistică musceleană.
Mă simt onorată să vă adresez niște gânduri,
de aceea...

Încerc să vă zugrăvesc,
Și rima, eu, o folosesc.
Un bun economist, fiind,
Despre conturi, tot știind,
Sper să vă facă plăcere,
Această asociere
Între contabilitate
Și propria personalitate.
Ca stare inițială,
Cea dinaintea de școală,
Eu cred că ați avut sădit
De Dumnezeu, că v-a iubit,
Dorința mare de-a învăța,
Puterea de-a nu renunța.
Creșteri: trăsături morale,
Cât și intelectuale.
Studiu asiduu, neîncetat,
Cunoștințe-ați adunat.
Manifestări spirituale,

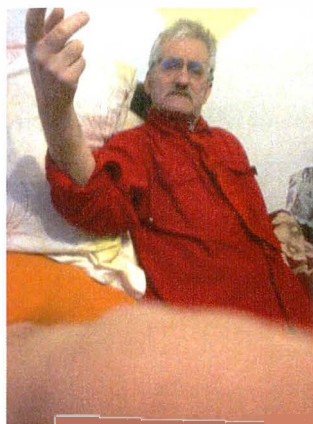
Artistice și culturale...
Cu sufletul v-ați implicat,
Ați fost mereu apreciat.
Reduceri: tot ce ați creat
Și, cu drag, nouă ne-ați dat.
Ne-ați oferit inima mare,
Din clipe-ați făcut sărbătoare.
Soldul final este imens,
Trăiți frumos, trăiți intens.
Aveți în suflet har divin,
Cu reverență, mă înclin!

*Economist, Epigramist-Claudia PETRESCU,
Câmpulung- Muscel*

*Frumusețile Toamnei
Peisaj din zona Valea Dâmbovicioarei, Muscel*

CRONICA UNEI ANTOLOGII – SCRISĂ CU FLER

În absurdul lumii în care trăim în cotidianul obosit de informații salutăm apariția unei cărți, teribil de concretă, bolnavă de trăire neabsurdă, fără teamă că tulbură gândirea adâncă, sau apă în care se bălăcește cotidianul. **Așadar săpând adânc în memoria vremii cu trudă și perseverență** autorul aduce la lumină în memoria recentă întâmplări și oameni pe care vremea le-a prăfuit iar uitarea se va așterne peste ele. Oameni și fapte demult apuse, sau recent prăfuite, aleargă prin gândirea autorului (și a cititorului) cu o viteză discretă, însă reușește să capteze atenția prin limbajul simplu, nesofisticat, îmbibat cu date statistice, dar e obositor uneori, demne de activitatea profesională practică de autor, aceea de lucrător în comerț. Obsedează gândul că vremea a trecut și așezat colbul uitării peste personalități, fapte și acțiuni care au marcat trecerea pe aceste meleaguri de istorie ale Rucărului, și că se vor uita, că vor rămâne necunoscute generațiilor ce vin.

Limbajul sec că vorbele țaranului din rândul cărora a purces cândva autorul incită la meditație, la visare, și te trezești fugind în trecut fără să ai Antologia în mână, dar gândul îți zboară în trecut la faptele și oamenii zugrăviți de autor cu trăirea lui în mirosul de epocă degajat instant, cu inspirația și conceptul lui actual. **E de remarcă la dl. Cornel că nu omite să spună sursele de informație, și nu cenzurează informația, nu o trece prin gândirea lui, o lasă pură și seacă, cu riscul de a diminua din valoarea literară a rândurilor scrise de el.**

Cunoscându-l personal nu remarc în scrierea lui acea vorbărie, acea vervă lungă și seacă cu trecere de la „**dezastru – național**” la „**dezastru – internațional**” (autorul știe ce spun), teamă de ridicol sau de erori îi provoacă autocenzură ceea ce diminuează personalitatea cărții. Antologia apărută cuprinzând aproape tot ce a publicat autorul în decursul vremii este o alambicare grea, nu are o ordine cronologică, sau o sistematizare pe personalități locale și din afara localității, pe acțiuni sau evenimente cronologic ceea ce îi conferă o notă obositoare, plictisitoare, neinteresantă.

Ilustrațiile luate în marea majoritate din revista de care se ocupă conferă cărții o aerisire relaxantă incitantă și dă un plus în lecturare prin publicarea articolelor, epigramelor, creațiilor altor entități fără referințe adresate autorului într-o carte de autor (în partea a 3-a de exemplu) într-o ordine aleatorie cu selectarea făcută de acesta diminuează caracterul de „**antologie**” și „**fuge**” către al gen de scriitură, dă o senzație de umplutură de superficialitate, de „**să fie acolo că nu strică**”.

Am parcurs cu un deosebit interes cartea domnului Cornel Stoian, „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”.

Este o lucrare prin care autorul a reușit să scoată în evidență istoria culturală recentă a comunității Rucărene. cartea este accesibilă publicului larg, bine structurată pe capitole și subcapitole. Se face, în primul rând, o trecere în revistă a activităților culturale, precum și a reprezentanților de seamă ai Rucărului, care au avut un rol deosebit în dezvoltarea culturală a comunității rucărene în ultimul secol.

În primul capitol autorul a reușit să scoată în evidență importanța pe care a avut-o corul în comunitate.

Încă din acest prim capitol se observă muncă asiduă de documentare și cercetare pentru că informațiile din carte să fie prezentate cât mai exact și corect cronologic. Tot aici sunt amintite personalitățile care au avut un rol benefic în activitatea corului: dirijori, compozitori, jurnaliști și alte personalități culturale care au sprijinit **Corul Rucărean**. Printre cei care au avut cuvinte de laudă în presă vremii este și **Mihai Eminescu** în ziarul "**Timpul**".

Trebuie arătat și faptul că autorul a făcut și o listă a coriștilor și clasificarea vocală a acestora în cadrul corului.

Dar ce îmi pare o eroare de necontestat este aceea că autorul (că o carte de autor respectabilă) a uitat voit poate să amintească o parte din biografia lui și anume acea activitate propagandistică, ședințele și acțiunile în calitate de secretar al partidului comunist al organizației COOP., eu cred că a fost o perioada destul de incisivă, cu succese, un bun propagandist de partid (dacă credea în acea doctrină rămâne un mister) și nu trebuie să ne fie teamă că am trăit în acel regim și am slujit, acel regim ce nu era în A.D.N-ul poporului român ci a venit cu tancurile rusești, după cum bine se știe.

Meritul incontestabil al dlui Stoian este munca lui de culegere a datelor, neoboseala lui, atenția pentru amănunte, și lasă cititorului dreptul să aleagă din mulțimea de informații, el autorul cenzurează numai cât să nu provoace diminuări ale personalității lui, să și o întrească cum vrea el, o întărește, o completează, și lasă modestia pe pustii.

Băgăcios, intuitiv, perseverent d-l Cornel reușește o primă scriere plină de ambiguități, din care se poate remarca numai capitolul al 2 lea unde găsim o adevărată lecție de istorie

locală, iar meritul incontestabil este de alegerea și sistematizarea lor..

Dar ce se poate spune oare într-o Antologie cu nume de poezie ? (din care aceasta pe bună dreptate lipsește,) decât informații seci, de neincitare a spiritului și visării ce inspiră la un alt gen de trăire cea nostalgică aplicată iar atunci când ai lăsat-o cu grijă pe noptieră luminată pentru a relua lectura ei cu prima ocazie când acel sentiment de patriotism local îți va da târcoale, nu te atrage către o altă lecturare.

Aștept cu interes o nouă scriere mai inspirată, mai elaborată, sistematizată care să te atragă, să te incite să nu o uiți pe raftul prăfuit.

A semnat aceste rânduri cu stimă și prietenie,
economist, Nicu PETRESCU - București

Casa proprietate personală – Peste Vale din Rucăr - Muscel

ACTIVITĂȚI ȘI ACȚIUNI SOCIALE, INSTRUCTIVE, EDUCATIVE ȘI CULTURALE

Rucărul, localitate atestată documentar la 19 noiembrie 1377 ca și alte localități muscelene tradiționale, cu vechime mai mare și momente istorice mai deosebite au trăit și înregistrat în decursul vremurilor, numeroase evenimente și au acumulat multă experiență; a organizat și dezvoltat cu insistență numeroase activități și acțiuni sociale, culturale și instructiv-educative, etc.

Rucărenii au ajutat pe militari ai legiunilor române amenajând drumuri în teritoriile lor și construind caste romane în zonă, pe cavalerii teutoni de la Brașov amenajând puncte de control și siguranță pentru desfășurarea relațiilor comerciale cu meseriașii breslelor brașovene, au asigurat serviciile de vamă susținând circulația mărfurilor și siguranța acestora pe traseul comercial Bran, Posada, Rucăr, Dragoslavele, Câmpulung, Târgoviște. Au susținut și participat activ uneori cu jertfe mari, acțiunile și eforturile primilor domnitori Basarabi la formarea și dezvoltarea țării Românești și a Națiunii Române.

Pentru serviciile aduse domnitorii respectivi asigurau unele facilități și donau locuitorilor comunelor Dâmbovicioara, Rucăr, Dragoslavele, din zonă terenuri forestiere și de pășuni alpine; acestea au fost baza formei de proprietate în devălmășie dăinuind până în zilele noastre, obștile moșnenilor bine organizate legislativ și cu statute vechi.

În cele 40 de zile cât au durat luptele crâncene în zona Rucăr, Dragoslavele, Mateiaș, Valea Mare Pravăț, în primul război mondial cu trupele nemțești care încercau să pătrundă prin această zonă în Muntenia, militarii și locuitorii comunelor respective și din alte localități muscelene, cu multe jertfe eroice au înscris în istorie un nou „Nici pe aici nu se poate trece”.

Personalități din Rucăr și iubitori și cunoscători ai Rucărului prin scrierile și comunicările lor au îmbogățit istoria localității.

Între aceștia cunoscutul profesor universitar dr. Gheorghe Pârnuță cu cartea „**Monografia Sociologică**” 1972, arhitectul Ion Muțiu cu cărțile lui despre obiceiurile, tradițiile și jargonul local rucărean, comunicările la diverse sărbători și întruniri susținute de cadrele didactice Maria Visoiu, Daniil și Mircea Rădescu, Gheorghe Nicolae-Podisor, Lucreția Dulamă, Mariana Lambescu, Nae A. Ghica, Toma și Filofteia Ștefănescu, Ion Urdea, Șerboiu Virginia, Remus - Coriolan Roșca și mulți alții.

Personalități de seamă și iubitori ai Rucărului cu scrierile lor deosebite au reliefat importanța activităților sociale, instructiv-educative și culturale și au contribuit la susținerea și calitatea deosebită a acestora. Între aceștia se remarcă scriitorul și diplomatul Mihai Epure, inginerul Constantin Agricola – Miu din Godenii Muscelului, profesorul Neacșu Cezar din Mățău, preotul Gheorghe Cârstina din Dragoslavele, scriitorul Ion Puiu Stoicescu din Rucăr și mulți alții.

S-au remarcat deosebit în cadrul acestor acțiuni activitățile susținute de peste 75 de ani ale renumitului cor rucărean care. avea 124 de membrii coriști, prezentând la diverse aniversări și întâlniri social-culturale și comemorative,

programe originale cu profil patriotic- mobilizator, folcloric, comemorativ și de aniversare la București, Câmpulung, Pitești, Rucăr și alte localități.

A luat locul I în 1953 la București la un concurs la sala Fantasio, la festivalul județean Argeș 1970, la festivalul D.G. Kiriac Pitești, locul I pe județ la un concurs omagial, în 1971 împreună cu corul din Leordeni.

S-au materializat importanța acestor acțiuni și prin construirea de către autoritățile rucărene de monumente în amintirea jertfelor eroice ale războiului de independență și cele două războaie mondiale la care se sărbătoresc aniversări comemorative cu regularitate și s-au stabilit zile de sărbătoare anuală a Rucărului și alte aniversări deosebite.

Asemenea acțiuni se desfășoară aproape în toate localitățile muscelene.

Între acțiunile deosebite ce au avut loc am remarcat și importanța instructivă, originalitatea și calitatea interviului organizat de profesorul Ion Moiceanu cu scriitorul, diplomatul-Mihai Epure privind Japonia. Am cunoscut astfel cu toții importanța deosebită a organizării, calității sociale, disciplinei și responsabilitatea remarcabilă ale poporului Japonez și dezvoltarea economico-socială deosebită ale acestei importante țări.

Tot o consecință a creșterii importante și mobilizatoare a acțiunilor sociale, instructive-educative și culturale la Rucăr o reprezintă și inițiativa înființării cenaclului „**Mihail Lungianu**” și redactarea trimestrială a revistei „**Piatra Craiului**”.

La înființarea acestora s-au remarcat profesorul Gheorghe Nicolae-Podișor, profesorul Nistor Iosif, profesorul Vlad Tudor,

publicist Cornel Stoian, colonel Gogu Rădescu, Pietroreanu Ion etc. sub îndrumarea calitativă și susținută a scriitorului diplomat Mihai Epure .

La foarte multe din aceste acțiuni o contribuție deosebită și susținută cu pricepere și înclinare pentru nou, o mare contribuție o are neobositul și mereu prezentul la acțiunile importante rucărene și nu numai eminentul Stoian Cornel.

L-am cunoscut pe Cornel Stoian la o întâlnire cu profesorul Gheorghe Nicolae-Podisor; i-am văzut prezența, preocuparea susținută, eficientă și cu dăruire în toate acțiunile pentru înființarea cenaclului literar - artistic „ **Mihail Lungianu**” la Rucăr, redactarea și difuzarea în țară și străinătate a revistei „**Piatra Craiului**”, asumarea și desfășurarea cu multă dăruire, responsabilitate și inventivitate a activității de secretar al Cenaclului și al Asociației culturale. În 2019 a fost publicată lucrarea „Antologie” autor Cornel Stoian; am studiat-o cu atenție.

Este o lucrare foarte bine sistematizată și organizată. Cuprinde multitudinea de acțiuni și lucrări instructiv - educative și culturale, prezentate de multe personalități de seamă, momente mai deosebite din activitatea cenaclului „ **Mihail Lungianu**” contribuții și implicarea personală în realizarea acestora.

În XVI capitole bine sistematizate, cu tematici importante cuprinde aproape întreaga activitate socială, cultural-educativă a Rucărului prezentând personalități deosebite și mai ales publicarea unor lucrări valoroase ale acestora; **ca noutate se remarcă eforturile mari depuse de Cornel Stoian de colaborare cu multe cenacluri și cercuri cultural-educative și societăți cu**

preocupări științifice, istorice, instructiv - educative din Curtea de Argeș, Câmpulung, Mățău, Godeni, Domnești și personalități importante din Câmpulung, Curtea de Argeș, Pitești și București, Domnești. Prezentarea în această „**Antologie**” a unei mari diversități a lucrărilor acestor personalități îmbogățește mult zestrea instructiv-educativă a cenaclului rucărean și a deschis posibilitatea unor însemnate colaborări în perspectivă.

Mulțumiri și felicitări inimosului și neobositului Cornel Stoian pentru preocupările sale deosebite în aceste domenii.

Rugăm pe Dumnezeu în marea Sa Bunătate să te Binecuvânteze în continuare cu sănătate, putere de muncă și mai multe satisfacții, bucurii, și prețuire a oamenilor.

Sunteți un exemplu de admirat.

Sper și cu acest prilej că din ce în ce mai multe cadre didactice rucărene actuale și nu numai vor începe să contribuie la aceste acțiuni necesare și utile în perspectivă.

Iulie 2021

Ing. Pietrăreanu Ion, Dragoslavele-Muscel

Pensiunea „Liniștea Serii”

a familiei Lucica și Iosif Nistor(Viciu)

CÂTEVA GÂNDURI DESPRE NEOBOSITUL CERCETĂTOR DE ISTORIE MUSCELEANĂ - CORNEL STOIAN

Coborând pe firul istoriei românilor, constatăm că Rucărul muscelean a dat acestei țări binecuvântate cu spirit generos și frumusețe naturală extraordinară, multe personalități culturale și religioase care au făcut cinste acestei comune cu oameni inimoși, harnici și dornici de a înfățișa valorile culturale și spirituale autentice ale zonei.

În prezent, se remarcă, deși economist de profesie, **domnul Cornel Stoian, un neobosit cercetător de documente istorice și cultură musceleană.** Până acum câțiva ani, respectiv anul 2014, nu l-am cunoscut personal, ci doar prin ceea ce-mi spusese despre personalitatea sa regretatul **istoric Vintilă Purnichi.**

În 8 iunie 2014, la Dragoslavele, domnul **Cornel Stoian a participat,** fiind invitat chiar de prof. Vintilă Purnichi, **la cele trei evenimente organizate în memoria preotului Ioan Răuțescu,** tatăl meu.

Primul eveniment a constat în **amplasarea plăcii memoriale** pe casa din Dragoslavele, unde vrednicul preot a trăit (1892-1974). Tot atunci **s-au comemorat 40 de ani de la încheierea misiunii pământești** a părintelui dragoslovean și a fost oficiată slujba de pomenire, în prezența a 4 preoți și a invitaților. Cel de-al treilea eveniment a constat în **lansarea**

ediției anastatice a monografiei *Dragoslavele* a preotului **Ioan Răuțescu**, apărută la editura Arania din Brașov, condusă de poetul **Adrian Munteanu**. Au luat parte la acest demers cultural preoți din comunele Dragoslavele și Rucăr, personalități politice și istorice din Câmpulung și autorități din Cașin (Bacău).

După aceste acțiuni comemorative, domnul Cornel Stoian, în antologia „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**”, pag. 96-97, a făcut o scurtă prezentare a evenimentului din 8 iunie 2014, în articolul intitulat „**Ioan Răuțescu, preot și folclorist - Dragoslavele-Muscel**”.

Tot în aceeași antologie, a reprodus articolul „**Cinci călătorii la Soveja**”, publicat inițial de preotul **Ioan Răuțescu** în „**Caiet Sovejan**” - foaie volantă editată de Asociația Culturală „**Simion Mehedinți**”. Foaia a fost găsită și salvată de la distrugere de către domnul Cornel Stoian și reprodusă mai întâi în revista „**Piatra Craiului**”, editată de Cenaclul „**Mihail Lungianu**”, Rucăr, Anul 4, Nr. 6-7 (19-20) / 2017-2018, pag. 63-64.

M-au impresionat mereu și am apreciat profund interesul și preocuparea domnului Stoian pentru personalitatea preotului **Ioan Răuțescu** și opera sa.

Pe tărâm literar, domnul Cornel Stoian are meritul însemnat de a fi înființat Cenaclul „**Mihail Lungianu**” Rucăr-Muscel, împreună cu un grup de oameni de cultură din Rucăr.

Împreună cu Părintele **Gheorghe Cârstina**, din comuna Dragoslavele, domnul **Cornel Stoian** a întreținut legături culturale cu frații de spirit și de sânge, locuitori ai comunelor Cașin (Bacău) și Soveja (Vrancea), prin vizite reciproce și

manifestări culturale. Despre cele două localități moldovenești a scris documentat părintele **Ioan Răuțescu** în monografiile sale istorice, în „**Dragoslavele**”, cu precădere, arătând cum ele au fost formate din țărani fugiți acum patru secole din ținuturile muntenești Dragoslavele și Rucăr, din cauza asupririi boierești sau a vicisitudinilor vremurilor.

De aceea, salut cu respect și admirație preocupările domnului Cornel Stoian privind promovarea istoriei și culturii plaiurilor muscelene și a personalităților din această zonă.

Mărunțel și firav, dar foarte harnic și perseverent, face cinste rucărenilor.

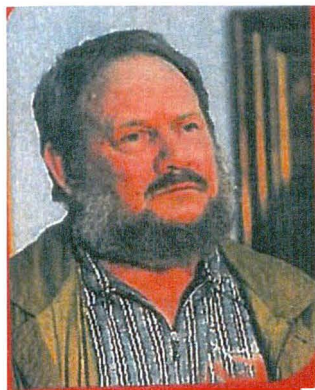
Îi doresc sănătate și multă putere de muncă în continuare, pusă în slujba conservării și promovării culturii și valorilor muscelene.

*Filolog- **Elena RĂUȚESCU-PETROȘANU**,
al nouălea copil, și ultimul în viață,
al Preotului Ioan Răuțescu din Dragoslavele, Muscel-Brașov*

*Preot Ioan Răuțescu, monument din bronz ridicat în Municipiul
Câmpulung-Muscel*

LA NORD DE CÂMPULUNG - RUCĂRUL

Iată, o lucrare a domnului Cornel Stoian, numită ANTOLOGIE, apărută la Editura Larisa în 2019 și intitulată „TIMPUL FUGE ... FUGE ... SPRE VREMURI VIITOARE”, aduce în contemporaneitate foarte multe nume, personalități, întâmplări, locuri, evenimente istorice și multe surprize frumoase care în lipsa înregistrării acestora, timpul le-ar fi diminuat importanța sau ar fi fost pierdute definitiv. În felul acesta trebuie să fim recunoscători cu toții și să luăm aminte că aceste lucruri nu se fac ușor, nu sunt la îndemâna oricărui, **dar cel mai important este să ai chemare și să nu te lași nici înfrânt, nici slab în aprecieri părtinitoare.** Sigur a fost omul ales pentru aceasta și Rucărul ca așezare umană istorică câștigă. Rucărenii se înalță cu ceilalți musceleni și devin mai tari, argeșenii se desprind de pluton și românii își arată istoria frumoasă de aici, de acasă, oriunde ar fi ei acum.

Domnul Cornel Stoian face o lucrare cu caracter deosebit, punctând spiritualitatea la punctul care are borna, la **Posada**, la deschiderea coridorului **Rucăr-Bran**, adică acolo unde se circula înainte ca voievodatele să se nască și omul preistoric să apară. (Foto 1 Posada) **El, în timp a devenit om și Gânditor.**

Admirăm acești oameni care nu știu și nu se pierd în flecăreală, îi iubim și trebuie să-i iubim pentru că împreună cu alții posedă aurul cel adevărat în suflet, un aur curat și etern.

Rucărenii sunt aceia care s-au retras din fața barbariei năvălitorilor din toate timpurile în munții și pădurile de deal,

acoperite din abundență de codri sălbatici încărcăți cu cele mai parfumate, ciudate și diverse fructe. Ei nu au mai coborât și s-au bucurat de vânatul bogat și de fructele pădurii sălbatice, dar și de rodul apelor repezi și limpezi îndestulate de minunații pești. Rucărenii și-au făcut stâni și fortificații naturale, alegând din belșugul naturii necesarul și folosind esențele de lemn viril, s-au organizat cu mare grijă, formând formațiuni stabile.

Au iubit cu toții limba și cântecul, conservându-le cu dibăcie, și-au croit veșminte unice stralucitoare și bogate și cu multiple simboluri cosmice, educându-se pentru a fi liberi, bogați și fericiți. Acest destin a fost transmis de bătrâni copiilor și nepoților lor, timpul, timpurile și anotimpurile au fost fără valoare și în afara calculelor.

Sunt mulți, numeroși și mândri de locul și de originea lor. Admirăm acești oameni. Ei își cunosc forța interioară și n-au practicat banalul prin firea lor. Între Orient și Occident, ei au stabilit aici un colț de liniște durabilă, căutat permanent pentru renumele frumousă de oamenii de dinafară, din ținuturi foarte îndepărtate. Absolut, toate întâmplările de aici devin întâmplări frumoase, hazlii și demne de a fi povestite cu marele dar al umorului nobil, bine ticluit. Toate devin aici atrăgătoare și poartă sămânța rustică (curată), optimistă, așezată și povestită cu înțelepciune, clipa devine eternă și frumosul atinge sublimul.

Portul muscelean a dat maximum de frumusețe Reginei Inteligente care a oprit mișcarea ochilor și a firii, a acelor care au putut decide în ora astrală soarta României. Pe prispele și în casele mărgăritar s-a făcut cultura adevărată născută din sufletul bogat în migala trecerii timpului milenar. Rucărul trăiește permanent liniștea divină a armoniei libere, fără tipare.

Domnul Cornel Stoian, autorul celebrei ANTOLOGII, devine apostolul Rucărului cel frumos și aduce cu măiestrie în actualitate pe cei adormiți în uitare, iar pe alții îi mângâie în cetele anonime. Domnia Sa este hotărât, scrupulos și bine ales ca să-i aducă în vârful monumentului Recunoștinței pe acești oameni aprigi, dârzi, înțelepți, și cu multe alte virtuți de preț.

Care le este numele lor? Care le este numărul lor? Sunt mulți, sunt frumoși și harnici. Au construit o piramidă unică cu darul dragostei permanente pentru viața comunității în transformare continuă. **Domnul Cornel Stoian împlinește fericit responsabilitatea de iconograf, de istoriograf** și concentrează în lucrarea Domniei Sale, cu o echipă puternică, mozaicul strălucitor al Rucărului Muscelean.

Dăruiește o lucrare bine documentată, ridică o „stelă” și o pune în centrul Rucărului pe un soclu de piatră înalt, **Piatra Craiului**. Stela este văzută din Muntenia sau de oriunde acum și peste vremuri. Opera trecutului este vie, toți care au trecut pe aici s-au hrănit cu culoarea costumelor rucărene minunate, celebre, fără asemănare, care exprimă sinceritatea și complexitatea sufletelor lor. Doamne, mă închin și privesc ce lucruri minunate au dăruit acești oameni care m-au bucurat și mă bucură și pe mine și mă face să lăcrimez de bucuria frumosului desăvârșit.

Văd în adâncimea firii portretele prelungi preluate din chipurile zeițelor carpatine, milenare, ascunse acum în munții albi de piatră ai Craiului care cântă în coruri fericirea eternității. **(Foto 2 - Zeița Măgura din Muscel)**. Acestora, acum, li s-a dat libertatea și cântă și verdele și albastru cerului, și cântă și se aude în ecouri viața cosmică de aici.

Eu am trăit aici pe muscele, am călătorit pe coridorul verde și în defilee, am fost și ne-am stropit ștregărește cu apa rece a râului care spală pietrele și mișcă morile și m-am hrănit cu culoarea luminii și cu aerul adânc inundat de toate formele și structurile cerești în universul stelelor mișcătoare.

Mă opresc câte odată, îmi pierd greutatea și repet: **„Spiritualitatea nu este muștar cu mici de oaie”**. Aici nu sunt ciulini decât dacă sunt inventați și materializați de iluzioniști.

Aici este firul de iarbă cu floare, floricele și grăunțe de sămânță, **aici lumina este curgătoare**, spălată din abundență cu rouă, **aici este ceața albă, fosforescentă**, cu căsuțele văruiate la fiecare sărbătoare, strălucitoare ca neaua, presărate pe dealuri cu stâlpișorii ornați și cerdacuri care văd primele lumina răsăritului și răcoarea bună a amiezii de vară. (Foto 3 - Zeiță în pridvor).

Bine Domnule Cornel Stoian, frumos brodezi lucrarea cu imagini. Am văzut eu și Muzeul Etnografic din Câmpulung care este o minunăție a ținutului din Muscel. Felicitări pentru cei care l-au făcut și l-au așezat într-o casă românească frumoasă. Dumneata m-ai surprins cu adevărat, în tot ce spui și organizezi mă regăsesc și mă simt al casei.

Tatăl meu, poetul și traducătorul din greaca veche **Popescu Piscu**, cu lucrări publicate și prezente în Biblioteca Academiei Române, a modelat ca profesor copiii acestor ținuturi la liceele **„Dinicu Golescu”** și Școala Pedagogică **„Carol I”** din Câmpulung. A iubit măreția munților pe care-i adora. A stimat profesorii din Rucăr și despre copiii și locuitorii rucăreni se bucura să spună: *Harul Domnului a fost bun și din belșug la Rucăr. Ei sunt senini, frumoși, isteți și hotărâți. Asta*

te face să ai încredere și să pleci la drum cu ei. Tata venea de la șes, de la Dunăre, de la Piscul Vechi - Calafat. A găsit aici energia pământului și a timpului și admirând semeția oamenilor, a munților de piatră, nu a mai plecat. Îl pierduse pe tatăl său în primul război, rănit și mort în grădina cu eroi de la Dragoslavele-Mateiaș. A semănat predându-le fascinant limba romanilor antici, a grecilor și regala limbă română modernă, patruzeci de generații înnobilând sufletul copiilor de aici. Și dacii, ca și tracii, vorbeau românește, muntenește, erau aprigi și mai ales puternici în fire. Au îndoit Carpații și și-au făcut cetate. Aici au cultivat, au țesut în iernile lungi, cu farmec, scuturi durabile, prețioase în maramă și ii de borangic cu fir de mătase, de aur și argint, multe alese podoabe fără egal și care poartă numele „DE MUSCEL” (de Dragoslavele, de Rucăr, de Pițigaia, de Podul Dâmbovicioarei...).

În urmă cu nici zece ani, poetul rucărean **Gheorghe Nicolae-Podișor**, îmi trimite un mesaj de fericire. Aflase că *...cel mai important pictor al Ortodoxiei europene, Grigore Popescu...*(Prof. Acad. Răzvan Theodorescu) pictase în frescă, tehnica regină a picturii murale, biserica lui Ștefan cel Mare din Borzești. Se bucura că noi, muscelenii mai facem ceva de durată.

Pentru marele poet (distins cu premii internaționale *Premiul pentru autenticitate* la concursul internațional de poezie și proză - 2012, și naționale *Marele premiu* la concursul de poezie „**Vara visurilor mele**” - 2010) veștile bune erau tot mai rare și starea de îndoială îl asupra. Timpul se scurge. Inteligența artificială înlocuiește bucuriile naturale ale naturii. Ne adaptăm și purtăm amintiri frumoase și pregătim muzee

pentru muzeele viitorului. Copilul unui coleg m-a întrebat fără să mă introducă în temă:

- Cum este să te deplasezi în univers cu viteza de patru ori viteza luminii?

Am stat, s-a oprit sângele în vine și am răspuns fulger:

- Este confortabil.

Amândoi știam că este posibil. Bineînțeles, a înțeles bine tot. A zburat și sărea într-un picior vesel. Avea o bucurie interioară, totul era normal. Domnul Stoian nu știu dacă a avut timp să consemneze acestea.

Ianuarie 2021

Artist plastic, Grigore POPESCU-MUSCEL,

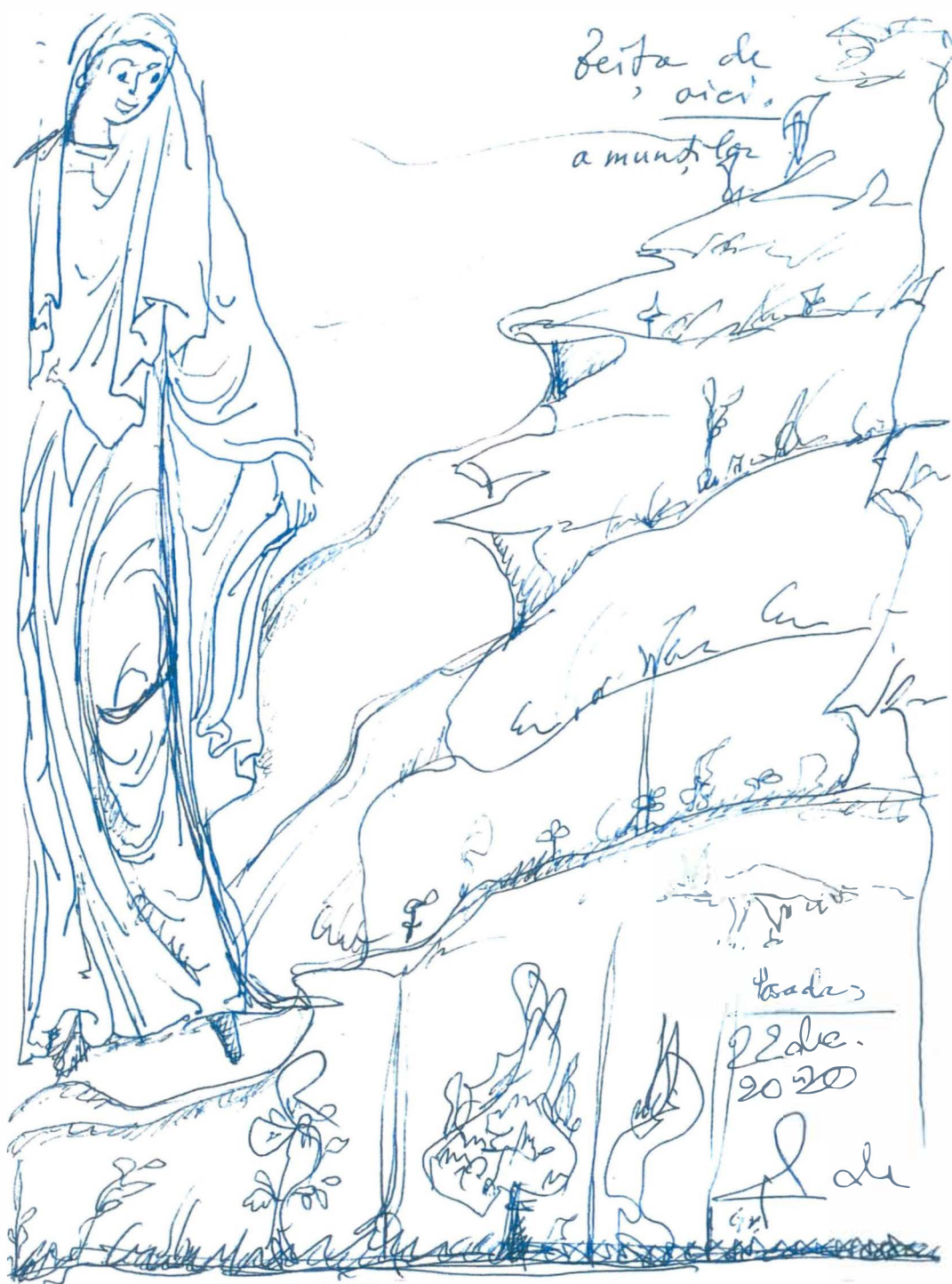
Câmpulung - Muscel

Zeița Măgura din Muscel

Zeița în pridvor

Zeita munților din Muscel - Posada

APRECIERE - ANTOLOGIE ȘI AUTOR

...Oamenii - unii, nu toți au, sunt dotați cu un număr mare de calități și însușiri omenești pozitive ca: pasiune, ambiție, inteligență, vocație, talent, curaj, îndrăzneală, râvnă, fler, perspicacitate și altele cu care acționează în viață, le pun în practică, de care se folosesc pentru a produce ceva folositor și util.

...De unele din aceste calități s-a folosit și domnul economist **Cornel Stoian** - **fiu valoros al mării și frumoasei localități mușcelene - Rucărul încărcat de istorie și evenimente legendare** - când a scris cartea - Antologie: „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, pe care a tipărit-o și prezentat-o public în 2019, carte în care a scris cu vervă și patos despre oameni, fapte, întâmplări, evenimente, acțiuni, activități, din diferite sfere ale vieții sociale, economice, politice, culturale, științifice, școlare (învățământ) educație ș.a. , manifestări ce au avut loc în Rucăr, în comunele vecine, în zona Câmpulung și pe o oarecare arie mușceleană...

...Acum domnul economist Cornel Stoian, face mari eforturi pentru a scrie și finaliza un alt volum, ducând mai departe și continuând cu fidelitate în mod riguros cu perseverență firul și urzeala, stabilite în volumul I.

...Pe domnul economist Cornel Stoian, l-am cunoscut cam pe la începutul anului 2016 în Câmpulung în locuința colegului și prietenului meu și al dumnealui, profesorul **Vintilă Purnichi**, am rămas prieteni și ne-am mai întâlnit de multe ori.

La acea întâlnire mi-a dat cartea *Istoria Școlii Generale, Nae A. Ghica* din Rucăr-Muşcel.

Despre valoarea deosebită a acestui extraordinar om inteligent, pregătit, isteț la minte și la fapte, foarte prolific în tot ceea ce a făcut și face serios și temeinic nu îndrăznesc să mă apuc, nu mă încumet să purced a scrie, multe din acțiunile și activitățile multe și bogate ale domnului Cornel Stoian pentru că mi-ar trebui mult timp și spațiu, de aceea rog insistent cu gând bun pe toți cei interesați să știe, să afle despre toate acestea să caute în volumul I, la paginile 195-216, în 21 de pagini, cu inițiative, acțiuni, activități, aprecieri elogioase la adresa sa, trimise de oameni valoroși care-l apreciază!

Sigur că multe din acestea, precum și altele vor apărea și în volumul, care va apărea în anul 2021.

Dragi rucăreni (I), vă stimăm, vă respectăm, vă apreciem, vă admirăm, din multe motive și considerente chiar vă invidiem, în sensul bun al cuvântului și nu răutăcios, pentru istoria bogată a Rucărului, legendar pentru frumusețea magnifică și pentru bogățiile naturale ale Rucărului, poziția lui mirifică, de apropiere de faimoasa „**Piatra Craiului**”, pentru frumosul dumneavoastră port național cu specific mușcelean, dvs. fiind sufletul „**zonei etnografice a mușcelului**”, pentru hărnicia, seriozitatea, capacitatea intelectuală și zestrea de inteligență a dvs. a rucărenilor care ați dat țării oamenii de mare suprafață, care vă reprezintă...!

Pe câțiva dintre aceștia, i-am cunoscut îndeaproape, cu care am avut strânse legături, nu numai de prietenie, dar și de colaborare și ajutor. Aici îl am în vedere în primul rând pe distinsul mare domn prof. univ. dr. **Gheorghe Pîrnuță**, de la

care am primit un mare ajutor și sprijin în vara-toamna anului 1974, când mi-a furnizat foarte multe date și informații, publicații și alte multe materiale care mi-au fost de mare ajutor în alcătuirea lucrării mele de licență, la facultatea de istorie cu titlul „**Studiu Istorico-etnografic al comunelor de pe valea superioară a Dâmboviței de la Rucăr până la Malu cu Flori**” (cu condiții naturale fizico-geografice, istorice și etnografice și de altă natură a tuturor comunelor în parte, Rucăr, Dragoslavele, Stoieniști, Cetățeni, Malu cu Flori).

De mare ajutor mi-au fost și monografia sociologică a Rucărului din 1972, a domnului prof. univ. dr. **Gh. Pîrnuță**, cea a preotului **Ion Răuțescu**; am primit și ajutorul valorosului domn **Ion Urdea**, profesor și director al școlii generale Rucăr, prin fotografii („Brezaia”), date și informații folositoare.

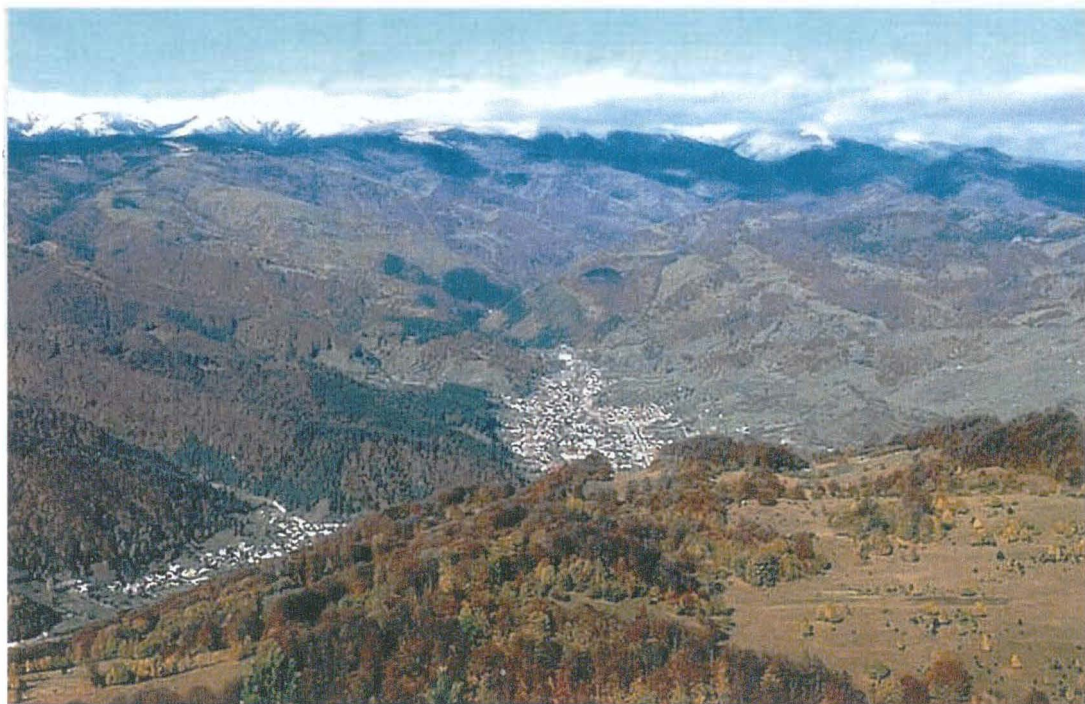
...Această lucrare de licență ce am prezentat-o a fost bine primită și apreciată de Comisia de Licență, mai menționez și altele:

1. În perioada 1968-1974 - am avut-o colegă de an, de facultate, de la dvs. pe doamna prof. **Vlad Maria**, pe atunci cu numele **Fluieraș Maria**.
2. Domnul prof. **Gheorghe Pîrnuță**, în anii 1935-1936 a fost învățător la școala Micloșanii Mici - comuna Malu cu Flori...
3. ... și mai interesant, ceva ce cred că nu cunoașteți este faptul că în perioada anilor 1939-1941 un domn de aici de la noi, a fost medic și director al Spitalului Rucăr - **Ion Leonte**, ce era fiul preotului **Constantin Leonte** din Runceasa - Malu cu Flori.

Urez mult succes d-lui economist Cornel Stoian, pe dvs. vă îndemn cu gând bun să primiți cu plăcere și interes volumul ce va apare! Să trăiți și să fiți sănătoși, vă dorește și vă urează cu respect...

P.S. - Mențiune Specială: De la un alt mare fiu al Rucărului, un om de mare valoare intelectuală, științifică, pedagogică, filosofică, am primit un mare ajutor moral de curaj, hotărâre, consecvență, rigurozitate și perseverență, acesta a fost regretatul domn prof. univ. dr. în filozofie - **Ion Rebedeu**, căruia i-am păstrat și îi păstrez pentru totdeauna - Mare Respect - Înaltă Stimă și aleasă considerație!

*prof. Ilie I. POPESCU,
absolvent și licențiat al Facultății de Istorie -
Universitatea București (1971-1975)
Malu cu Flori, Dâmbovița*

*Rucărul văzut în plină toamnă. În plan depărtat M-ții Iezer
Păpușa*

UN OM LA ÎNTÂLNIREA DINTRE VREMURI

Cornel Stoian face parte din generația, tot mai rarefiată, a întorcătorilor în timp și spațiu, un purtător de flamură al acelora care încă mai cred în puterea exemplului personal și în idealuri.

În lumea consumeristă de astăzi, în agitația materialistă care ne face lacomi și egoiști, în agresiunea modernismului prost înțeles care ne uniformizează ca indivizi și a tehnologiilor care globalizează umanitatea, universul rucărean, cu toate valorile sale materiale și spirituale originale și unice, trebuie nu doar supravegheat atent, ca pe un tezaur de preț, dar și menținut viu în conștiința comunității. Asta face Cornel Stoian și, de aceea, el nu este un om de cultură în sens clasic, ci un om al culturii locale adevărate.

Puține sunt locurile în țară și chiar în lume precum Rucărul, dăruite de Creator cu frumuseți naturale neasemuite și îmbogățite de brațele vrednice și de mințile iscoditoare ale oamenilor locului, înnobilate de tradiții care vin de la începuturile lumii, de meșteșuguri care ating perfecțiunea precum cusăturile de pe ii și fote, de fapte și de duhuri mari care au zidit aici un microcosmos unic și irepetabil. Iar această insulă aparte de lume trebuie conservată în toată autenticitatea ei, dar și predată, în forma cea mai profundă și originală, acelora care urmează. Cu asta se ocupă, de decenii, Cornel Stoian, un rucărean pur în primul rând în spirit și în conștiință.

Voluntariatul său cultural, publicistic și civic pleacă în primul rând din inimă, fiind expresia devotamentului său necondiționat și fără margini pentru vatra unde s-a născut. Acestei raportări față de trecut și față de viitor i-a dedicat, în anul 2019, o antologie cuprinsă sub titlul „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, un bilanț de activitate al său dat și al altora din Rucăr cu care a trudit pentru promovarea valorilor din acest areal, o întoarcere în timpurile pe care el însuși le-a trăit și în care și-a lăsat urmele harnicei sale treceri prin vreme. **Principalul har al său este tocmai devotamentul fără de margini pentru locul său de naștere, Rucăr.**

Altminteri, palmaresul existenței lui Cornel Stoian este unul împlinit pe toate planurile, de la cel profesional, la acela de cap de familie. Dar ceea ce îl diferențiază de orice bun cetățean este **neastâmpărul intelectual al omului superior**, care înțelege că viața nu trebuie trăită doar pentru sine, ci și pentru cei care au fost, care sunt și care vor fi. De aici implicarea sa în varii domenii și situații, dorința nestinsă de a fi util mai ales în viața socială, dar și literară și culturală a Rucărului, căreia i-a adăugat câteva borne personalizate prin râvna lui. El evocă dar și continuă astfel marile spirite creatoare ale locului, înaintași care au făcut cinste mândrei comune natale dar și țării. Prin lucrarea sa, el s-a dovedit a fi un **tradiționalist** în cel mai frumos sens al cuvântului, un **lampagiu** al orizonturilor rucărene, un **soldat** gata oricând să-și facă **baionetă din condei** și să iasă iarăși la asalt, în ciuda sârmelor ghimpate care i se aștern în cale. **Și face asta autodidact, fără ifose, fără a-și aroga merite decisive și fără a urmări recompense.** Modestia, generozitatea și spiritul de echipă sunt calitățile sale principale, calități care, puse fiind în

serviciul rucărenilor, devin adevărate virtuți cu putere de întrebuințare și generatoare de plus valoare spirituală pentru întreaga comunitate.

Istoria se făurește de cei în viață și se scrie de către urmași. Cornel Stoian e un cronicar neobosit al trecutului și al prezentului Rucărului și, prin asta, își așterne, discret și cuminte, propriul său loc în istoria locului!

*Economist - publicist, Sterian PRICOPE,
Lerești-Muscel*

Cheile Mari ale Dâmboviței

ASPIRAȚII ÎMPLINITE

Îl cunosc pe domnul Cornel Stoian de peste un deceniu, amândoi membri activi ai Filialei Mușcelul, a Societății de Științe Istorice din România.

Patriotismul local pe care îl are impregnat în conștiința sa este reflectat în multitudinea de articole referitoare la localitatea natală precum și personalitățile cu care conviețuiește sau cu care a colaborat.

Riguros și exact cu preocupări intelectuale în cercetarea trecutului istoric și prezentarea lui cu ocazia unor manifestări organizate de foruri științifice este adeptul *lucrului bine făcut*. (dacă această sintagmă nu s-a perimat în prezent).

De la prezentarea Antologiei „*Timpul fuge ... fuge ... spre vremuri viitoare*” m-a obsedat titlul.

În orice activitate umană timpul este cea mai importantă resursă. El reprezintă capitalul cel mai de preț pentru orice om. Deși pare incomensurabil timpul pe care-l avem la dispoziție este o resursă limitată chiar și acum în plin război psihologic și biologic.

Putem produce valori de diferite tipuri și categorii, materiale, spirituale, etc.... însă nu putem produce timp. Timpul la dispoziție este de neînlocuit; ora pierdută sau irosită ieri nu poate fi înlocuită cu o alta azi.

Apreciez la domnul Stoian Cornel simbioza sintagmei „*a trăi, a iubi, a învăța și a lăsa ceva în urmă*”.

Deși uneori destinul i-a fost potrivnic și nu i-a fost ușor, a învățat strângând din dinți, și-a întemeiat o familie frumoasă, ocupă un loc onorant în comunitate, are o bunăstare economică decentă.

Insist și apreciez ambiția omului Cornel Stoian de a lăsa ceva în urmă, nevoia de a avea un scop în viață, de a contribui spiritual la progresul comunității din care face parte.

La final mulțumesc domnului Cornel Stoian pentru eforturile sale de a lăsa o **zestre culturală importantă, atât pentru familie cât mai ales pentru rucăreni, oameni orgolioși și mândri.**

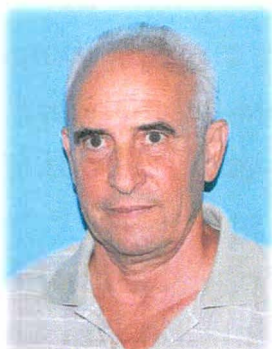
Cu deosebit respect,

Col.(r) *Gheorghe PUIU,*

– fost comandant al jandarmeriei Câmpulung –Muscel

PENTRU CĂLĂTORUL DE PE ALEEA TIMPULUI

Am citit cu multă plăcere această „Antologie”, a timpului ce fuge...fuge neconținut și marchează viața personajelor din lucrare, a noastră a tuturor, chiar și pe cea a autorului.

Domnul Cornel Stoian, este reprezentantul tipic al omului înzestrat de divinitate cu har, cu talentul ce iese la lumină și se manifestă indiferent de vârstă sau de ocupație. Afinitatea pentru scris și pentru literatură îl plasează pe autor în centrul unor apariții editoriale - vezi revista „Piatra Craiului”, dar și în preajma unor personalități marcante ale vieții culturale muscelene.

Lucrarea căreia autorul i-a dat viață, a necesitat un volum mare de muncă, tematica aleasă este una inedită necesitând o documentare profundă și o colaborare fructuoasă cu personajele. Se simte în pana autorului acea patină șlefuită de timpul petrecut pe tărâmul culturii literare. Mă bucur, îndrăznesc să spun, că sunt prieten cu autorul, cu omul ce m-a primit cu brațele deschise în cadrul „Clubului Umoristic Muscelan”, al cărui secretar-general este.

Cred că această lucrare, a apărut ca o necesitate a manifestării unor evoluții culturale și spirituale ale autorului, ca o împlinire a unei traiectorii spre desăvârșire.

*Un gând sincer de prietenie,
Poet, Paul PUIU,
Câmpulung-Muscel*

O PRIETENIE CARE DUREAZĂ DE PESTE UN DECENIU ȘI VA DURA LA INFINIT

Motto:

„viața este un vulcan de mișcare, unde pasiunea, credința, respectul, munca, seriozitatea, dragostea de viață și oameni trebuie să fie pârghiile unui perpetuum mobile!”

Dedic aceste versuri și imagini prietenului meu Cornel Stoian din Rucărul Muscelean, de care mă leagă amintiri frumoase, prilejuite de manifestările cultural-artistice (2011-2020 la care am participat și am avut cinstea și onoarea să promovăm cultura, folclorul, arta și în general frumosul)

La 17 decembrie 2019 am avut onoarea de a fi invitat la lansarea volumului antologic „**Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare**” - autor Cornel Stoian, carte care m-a impresionat profund și unde m-am regăsit și eu ca participant activ la multiplele manifestări cultural-artistice și de artă, organizate de Cenaclul-Asociație și Revistă la Rucăr și nu numai.

Cornel, prietenul meu de suflet este un împătimit de folclor autentic popular, muscelean-argeșean, un mare iubitor de artă-pictură și de portul popular rucărean-muscelean.

La lansare am reușit să cânt și să încânt auditoriul foarte numeros, prezent cu piese adecvate Crăciunului și Anului Nou, fiind răsplătit cu ropote de aplauze.

Întrucât, **Cornel și Angela Stoian** sunt niște îndrăgostiți de cântecele, romanele și rapsodiile mele, doresc cu mult drag să le dedic în viitorul volum, după cum urmează:

Romana amintirilor

Romana amintirilor
Cu parfum de trandafiri
Mă poartă-n vremea anilor
Și a marilor iubiri:

Eram copil cu ochi căprui
Și părul azvârlit în vânt
Părinții mă știau că'spui
Dar eu eram și drac și... sfânt!

Furam bostani și struguri copti
Cu toți copiii mei de-o seamă
Și pentru asta eram rupti
De tata mare cu o palmă!

Mergeam cu oile-n zăvoi
Și de plecam cu șapte, opt
Veneam acasă doar cu trei
Că nu eram la minte copt!

Dar am crescut mai mari ușor...
Până la douăzeci de ani
Credeți-mă n-a fost ușor
Când mă uitam la fete mari!

Și viața merge înainte
Cu visurile tinereții
Găsești o dragoste fierbinte
Și dintr-o dată-ți vin nepoții.

În viață câte mai au preț
Rămâi cu amintiri pierdute.
Bunici, părinți și cât mai poți
Mireasma florilor iubite!

Artist Ștefan RADU-TATAN

Rapsodie de iubire

Versuri: Elena și Ștefan RADU-TATAN

Dedicație pentru Angela și Cornel STOIAN

E toamnă iar...pe lunci, pe dealuri și pe munți, în inima ta, a lui,
a mea...

S-așează lună încetinel
Iar toamna-i ruginie
Te- aștept, iubito, pe Muscel
Cu inima zglobie!

Din câte doruri am și caut
Se varsă lacrimi grele
Eu te aștept să vii zâmbind
Ca luna printre stele

Că nimenea pe acest pământ
Nu împărățește toate cele
Iubirea e un lucru sfânt
Și trec zilele mele.....

Chiar de e toamnă sau e iarnă
Și vântul bate pe alei
Te port în gând ca pe-o icoană
Și mă gândesc la ochii tăi

Poate și crivățul să bată
Să-nghete totul pe afară
Căldura dragostei ți-arată
Că este veșnic primavară!

Că de când lumea este lume
Doar tinerețea și iubirea
Fac inimile să se-adune
Și să le crească fericirea

De parcă ar fi două surori
Care păstrează legământul
Rămân mereu ca două flori
Oricât va dăinui pământul!

...Va fi toamnă iar pe lunci, pe dealuri și pe munți, în inima ta, a
lui, a mea...

Forest in the winter - 2010
 - oil 120 x 200 cm

Still life
 flowers - 1992
 - oil
 430 x 280 cm

"Lake in the mountains"
 Oil 150 cm x 120 cm - 2010
 - done in July

Flowers - 2010
 - oil
 400 x 300 cm

Artist, Ștefan RADU-TATAN
Schitu Golești - Muscel

„VIAȚA NE ÎNVAȚĂ CUM SĂ TRĂIM ”

Am fost surprinsă, într-un mod plăcut, când am fost invitată la activitățile culturale, ale Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră, de către domnul colonel (rtr) **Laurențiu Domnișoru** și omul de suflet al tradițiilor **Cezar Bădescu**.

Una dintre surprize a fost să întâlnesc, într-o zi de sărbătoare, **un OM bogat sufletește, înțelept, cu vorba blândă,**

iscoditor al vieții spirituale a Rucărului - domnul Cornel Stoian. Este un om de cultură, care îndrăgește cărțile, iubește cu mult drag și pasiune, tot ce este frumos, tot ceea ce înseamnă cultură, artă, dar surpriza cea mai mare a fost că a donat bibliotecii 100 de volume de autori români și străini.

Muscelean neaș, adunând nestematele culturale ale zonei, dotat cu o voință de fier, își etalează prin scrierile sale, în cartea ANTOLOGIE- "*Timpul Fuge... Fuge... Spre Vremuri Viitoare*", cu modestie, activitățile domniei sale.

Am fost încântată să întâlnesc în această carte nume ale culturii argeșene; **Ion Hiru - Domnesti; George Baci-Domnești; Maria Chirtoacă- Câmpulung.**

Nimic nu este întâmplător și nici întâlnirea mea cu rucăreanul Cornel Stoian, o întâmplare fericită, deoarece, **viața așează mereu oameni importanți în viețile noastre.**

Este numit "*Floare de Colț*" a Rucărului, prinzând glas de simțire și cuget în publicațiile revistei '*Piatra Craiului*', al cărui pion principal este, pentru că este **omul potrivit...la locul potrivit.**

Pentru tot ceea ce faceți, primiți mulțumirea și respectul meu.

***Bibliotecar- Marilena RĂDULESCU,
Albeștii de Argeș***

OMULUI IMPLICAT ÎN CULTURA RUCĂREANĂ ȘI MUSCELEANĂ - PUBLICIST CORNEL STOIAN

Pe dl. economist Cornel STOIAN l-am cunoscut la Evenimente culturale, la Vernisaje de pictură, Lansări de carte, Cercul de istorie, la tot ce înseamnă cultură adevărată în prima CAPITALĂ a Țării Românești, în primul ORAȘ din Țara Românească, e vorba de Municipiul

Câmpulung - Muscel.

Dl. Cornel STOIAN s-a implicat în buna desfășurare a evenimentelor.

Rucărean fiind, este unul din fondatorii REVISTEI „**Piatra CRAIULUI**”, și printre fondatorii CENACLULUI literar-artistic „**Mihail LUNGIANU**”, este „**VIOARA INTÂI**” în editarea fiecărui număr al REVISTEI „**Piatra CRAIULUI**”.

Apropierea de dl. Cornel STOIAN am făcut-o cu ocazia inaugurării „**MUZEULUI de ETNOGRAFIE**” de la GODENI-Muscel și lansării cărții „**CASA de ACASĂ**”, autor dl. ing. **Constantin-Agricola MIU**.

Eveniment care a fost onorat la nivel național, din județ au participat personalități din Pitești, Câmpulung-Muscel, Curtea de Argeș, iar Rucărul a fost reprezentat cu cinste de dl. ec. Cornel STOIAN și distinsul profesor Tudor VLAD.

Dl. Cornel STOIAN a apreciat evenimentul publicând un amplu articol în cotidianul „**Actualitatea MUSCELEANĂ**”, de

altfel a acordat o atenție deosebită la toate evenimentele la care a participat, **un om de o modestie incurabilă.**

Punctul forte al d-lui Cornel STOIAN îl constituie apariția cărții „**TIMPUL FUGE... FUGE... SPRE VREMURI VIITOARE**”, o ANTOLOGIE a tot ce înseamnă ISTORIA Rucărului.

Rucărul o localitate pitorească unde nu întâmplător REGELE a vrut să își facă reședința, însă întâmpinând opoziția moșnenilor rucăreni a renunțat, alegând Sinaia. Vă imaginați ce zonă turistică ar fi devenit Rucărul, care este oricum o destinație turistică deosebită.

Să nu uităm că însuși Negru VODĂ în drumul lui spre Câmpulung a descălecat la Rucăr.

Dl. Cornel STOIAN se poate mândri că este rucărean ținând cont de importanța acestei localități încărcată de istorie și locuită de oameni ai muntelui, puternici, dârji și gospodari, oameni care au împlânzit muntele și l-au făcut prieten pentru ca muntele să adăpostească animalele lor.

Rucărul este o localitate prosperă situată în prosperul CULOAR Rucăr-Bran, fiind primul drum care leagă Transilvania de Țara Românească.

Iar aceste meleaguri muscelene l-au inspirat pe d-nul STOIAN în editarea acestei lucrări, care poate fi o adevărată MONOGRAFIE a Rucărului.

Actul de cultură este o prioritate în viața dânsului, s-a implicat și a activat în tot ce a însemnat ACT de CULTURĂ în zona Muscel.

Editarea acestei lucrări a necesitat un volum mare de muncă și timp.

E bine structurată pe capitole, ani și perioade istorice, lucru ce o poate încadra în categoria monografiilor.

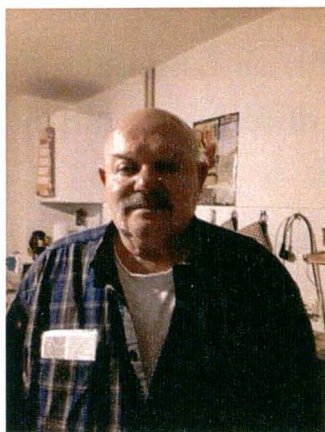
Eu îl sfătuiesc pe dl. Cornel STOIAN să continue pe drumul acesta pentru că are multe de spus, îi doresc succes și la cât mai multe apariții editoriale.

*Topograf - Marius STANCU,
GODENI-Muscel*

Valea Dâmboviței, Satul Podul Dâmboviței

UN RUCĂREAN CU AMBIȚII LITERARE

Autorul cărții "Timpul fuge... fuge spre vremuri viitoare", s-a născut în zona Rucărului, pe drumul ce leagă Rucărul de Brașov unde s-a născut limba literară română. Dovadă stă un document din 1521, „Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung către Johannes Berkner, judele Brașovului”, despre o invazie a turcilor asupra Ardealului și Țării Românești ce tocmai se pregătea la sudul Dunării.

Autorul Cornel Stoian, povestește ce viață grea a avut în copilărie mergând la școală numai 4 clase fiind apoi, dat la stăpân, la oi. Dumnezeu nu l-a uitat, mai târziu reușind să-și termine studiile. S-a căsătorit și a reușit să-și întemeieze o familie frumoasă cu trei copii. Prin lucrarea de față; autorul rucărean, având o documentară vastă, a reușit să surprindă evenimente importante din evoluția comunei Rucăr: în cuprinsul cărții, autorul ne prezintă obiceiuri, datini, tradiții și personaje culturale importante din comuna Rucăr care nu mai sunt printre noi. **Această carte - document** cu imagini prezintă cu mult fast frumusețile zonei în care s-a născut și trăiește autorul de 78 ani. Cartea domnului Cornel Stoian, cuprinde multe documente și fotografii ale timpului trecut care atestă valoarea oamenilor de seamă ai Rucărului. După parcurgerea acestei cărți am rămas impresionat de strădania de care a dat dovadă în relatarea evenimentelor și tradițiilor din zonă.

Eu locuiesc în Germania și prețuiesc cartea românească din care reiese patriotismul autorului și sunt legat, din tinerețe, de zona Rucărului și Muscelului.

*Marius ȘTEFĂNESCU-
München , Germania*

UN MĂȚĂOAN PRIETEN AL RUCĂRENILOR

Motto:

V-ați născut în vremuri grele
Urmașii n-au nicio vină
Ați scris și la lumânare
Ca noi astăzi să avem lumină

Eu, **Gică Șucu** născut în 1955 în comuna Mioarele, în zodiac Vărsător, doresc să scriu câteva cuvinte despre Rucăr, **rucăreni**, și despre **autorul acestei cărți „Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare”**, Cornel Stoian.

Omul ca o frunză purtată de vânt ajunge în viață în locuri voite și nevoite și cunoaște tot felul de oameni. Și eu datorită funcțiilor și responsabilităților avute am fost nevoit să intru în multe case și să cunosc multe familii. De aceea a fost necesar să-i selectez pe cei buni de cei răi, pe cei modești de cei încrezuți, pe cei sinceri de cei parșivi și fățarnici încercând să mi-i apropiez pe cei cu calități compatibile cu mine și cu familia mea, iar pe ceilalți să-i îndepărtez. Astfel am ajuns să cunosc în Rucăr două familii deosebite, care mi-au intrat la suflet.

Astfel printr-o conjunctură acum 20 de ani am cunoscut **familia Ion Simene**. Familie de oameni gospodari care trăiesc după codul muncii cinstitute și credinței și pe care viața i-a supus la multe încercări.

Mergând la această familie, de o bunătate, modestie, cinste și rară finețe morală, am avut ocazia să trec pragul casei și **familiei Cornel Stoian**.

Familia nu o cunoscusem până atunci, acest lucru întâmplându-se în vara anului 2012.

După discuții amicale la un bulz de Rucăr și o țuică de Mățau am rămas prieten cu fam. economistului Cornel Stoian.

Ulterior am aflat că acest deosebit rucărean avea și în Mățau mai multe cunoștințe de care îl lega o relație de prietenie: Prof. Cezar Neacșu, înv. Aurelian Grigore, col. rezervă Ion Mârzac (decedat), cu maistrul constructor Gică Matei, oarecum sau se pare că i-au intrat la suflet „**nea**” **Cornel**, și a obținut cu ei o relație de bună prietenie sinceră și respect.

Situație întâlnită în multe cazuri, copilul Cornel Stoian a înțeles că numai învățând va fi posibil să scape de slugărit prin munți și păduri.

Astfel viața materială și spirituală se întrepătrunde cu toate formele de contradicție iar domnul Cornel Stoian, într-o comună bogată material și spiritual, a avut ocazia să se dezvolte alături de oameni cu calități deosebite ai cenaclului „**Mihail Lungianu**”.

Domnul Stoian, trimestrial îmi trimite cu multă grijă și bucurie un exemplar al revistei „**Piatra Craiului**”, mii de mulțumiri!

În discuțiile noastre am aflat că lucra la o carte, carte pe care am dorit-o și pe care mulțumită autorului - o am.

După lecturarea ei am ajuns la concluzia că este o carte care nu trebuie să lipsească din biblioteca niciunui rucărean din comună sau plecați oriunde în țară sau peste hotare.

Cu un suflet mare
Și cu zâmbet cald,
Neobosit precum se pare
Vino mai ales pe la Mioare(le)
Să gătăm o țuică tare!

De ești mare sau ești mic,
De te mai forțezi un pic,
Nu sunt sigur că tu poți
Să sari pentru strănepoți.

Prin cele scrise mai sus am dorit să arunc o rază de bucurie asupra inimosului, neobositului rucărean Cornel Stoian, om care s-a zbătut să facă cunoscut numele comunei Rucăr, al oamenilor, datinilor și obiceiurilor în cât mai multe spații din țară și afara ei.

*Cu drag, stimă și respect al tău prieten de la Mățău, Muscel
fost primar, Gheorghe ȘUCU*

Călăreții rucăreni

EXPOPASTORALIS

ZILELE
RUCĂRULUI

14 - 15 septembrie 2013

GÂNDURI DESPRE VOLUMUL „ANTOLOGIE” - CORNEL STOIAN

Legăturile mele cu Rucărul dintre munții nord-estului Mușcelului istoric, sunt vechi și puternice. Festivalul anual tradițional „Expopastoralis” mi-a oferit în principal ocazia să particip, timp de mulți ani, la evenimente deosebite și la întâlniri memorabile cu buni prieteni și camarazi.

Dl. ec. **Cornel Stoian**, fiu și **Cetățean de Onoare al Rucărului**, apreciat publicist și mentor al Culturii zonale, m-a onorat cu prietenia sa, în calitate de coleg și membru fondator al Clubului Umoriștilor Mușceleni, precum și al altor entități cultural artistice și istorice.

Am participat cu mare interes și bucurie la lansarea volumului său de referință „**Antologie - Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, alături de prietenii, colegii și frumoasa sa familie.

Recunosc că am citit și recitit lucrarea fără grabă, copleșit fiind de noutatea, calitatea și cantitatea de informații și destăinuiri, mai ales din trecutul cultural-artistic al Rucărului.

M-a emoționat biografia autorului, greu încercat de soartă pe care însă a dovedit-o prin curaj, ambiție, perseverență și muncă susținută. Apoi am fost plăcut surprins să aflu că am efectuat o parte din stagiul militar la aceeași unitate, desigur că la câteva decenii distanță.

Activitatea publicistic-editorială și de mecenat a d-lui Stoian este remarcabilă și mă bucur că a sintetizat-o în această lucrare, mai ales prin prezentarea și evocarea unor importante personalități mușcelene pe care a avut prilejul să le cunoască îndeaproape, multe plecate la stele, din păcate, fie-le memoria veșnică...

De asemenea, cu mult **altruism**, autorul nu s-a limitat doar la consemnarea lucrărilor proprii și a frumoaselor tradiții locale, în carte găsim și o culegere a unor creații aparținând colegilor noștri cenacliști, mușceleni și argeșeni, precum și a tinerelor speranțe care reprezintă cu siguranță viitorul.

Aș mai avea multe gânduri de scris despre „**timpuri și vremuri**”, dar totuși este mai bine să las cititorii să descopere singuri complexitatea și importanța datelor și faptelor consemnate, sunt convins că vor fi la rândul-le plăcut impresionați...

În următorul volum al d-lui Stoian, aflat în pregătire, sper să se regăsească cât mai multe dintre întâmplările prin care a trecut în viața sa deosebit de bogată în experiențe și provocări, unele povestite la șezătorile și șuetele noastre, udate uneori, discret, cu parfumate licori naturale!

Ca dedicație pentru prietenul meu Cornel Stoian, câteva versuri demult ticluite și recent revizuite:

„Pui Stoian de rucărean
Vașnic ca un geto-dac,
Al Culturii brav oștean
Lasă carte peste veac:

Amintiri despre haiduci
Eroi vechi de la Mușcel,
Ritualuri din răscruci...
Cronicar și port-drapel” !

*Promotor cultural – turism, Marius-Nicolae TOADER,
Lerești-Voinești, Mușcel*

NEA CORNEL...

Așa l-am cunoscut...așa i-am zis și eu cu acest apelativ comun, arhaic, prietenesc, dar pitoresc al satelor noastre înrudite istoric **Soveja și Rucăr**. Și nici nu aș fi putut să-i spun altfel, din moment ce de la prima întâlnire legăturile noastre au devenit de parcă ar fi fost de când lumea. Pentru dânsul eu am devenit Tomiță, Tomiță de la Soveja.

L-am cunoscut în acel august sărbătoresc, festiv al anului 2019, la Soveja, la Gala portului, cântecului și dansului popular „NUNTA SOVEJANĂ”, manifestare folclorică de succes a Fundației „**Simion Mehedinți - Miorița**”, care a adunat pe „**piciorul de plai/gură de rai**” ce se numește Soveja, formații folclorice din șase localități vrâncene cu tradiție, cât și din Rucăr și Dragoslavele, județul Argeș, dar și din Cașin, județul Bacău, localități înrudite istoric. O manifestare a întregii Soveje care cu mic cu mare a făcut ca după foarte mulți ani să dovedească faptul că sala Centrului Cultural „**Simion Mehedinți**” este neîncăpătoare, nereușind să cuprindă nici cu holurile, nici cu grădina din afară marele număr de spectatori. Mai mult, strada principală a satului Dragosloveni, de la cămin și până la centru a fost și ea neîncăpătoare, ca la o autentică nuntă sovejană a veacurilor trecute.

Acolo, au urcat pe scenă delegațiile din Rucăr și din Dragoslavele reprezentate de mari personalități ale localităților, aducând prin portul popular și cuvânt frățesc, salutul urmașilor ce cu 400 de ani au luat calea pribegiei din Muscelul Argeșului în plaiurile Vrancei și ale Bacăului. **Între distinșii oaspeți era și Cornel Stoian, nea Cornel**. Ce a urmat a fost moment sărbătoresc de excepție. Hora mare a nunții, joc și voie bună, masa tradițională de petrecere în care s-au revăzut, s-au

recunoscut cu gândurile lor frații întru istorie. Și acolo l-am cunoscut.

Scund, cu o privire caldă, limpede precum seninul cerului, blândă, cu glas domol, iscodind și cercetând noul ce i se oferea, m-am lipit de dânsul, precum și de ceilalți, devenind prieteni. Și deși era o zi ușor ploioasă, cu un cer plumburiu ce nu a alungat pe nimeni din spectacol, în ochii săi deslușeam acea lumină a bucuriei de a fi la un asemenea moment ce îi este comun, familiar deslușindu-i tradiții ale locului ce nu îi erau deloc străine. Seara, la Cabana Dragomira, „**sub poală de codru verde/ unde mititel focșor se vede**”, în jurul ceaunului cu fasole (căci post era), de sarmale de post, cu mămăligă aburindă, cu vin rozaliu în ulcele de lut, în acorduri de lăută, dar și în freamătul codrului și al undelor harnice al Dragomirei, s-au depănat povești, gânduri, cântece, versuri. **Iar nea Cornel, lângă mine era în culmea fericirii, căci știa să se bucure și să trăiască frumosul. Iar seara aceea era un frumos deosebit.**

La câteva luni, invitați fiind ai celor din Rucăr și Dragoslavele, într-un octombrie bogat și sonor în care ținuturile muscelene, coamele Pasului Bran, văile Dâmbovicioarei, dealurile Mateiașului și ale Giuvalei îmbracaseră ia multicoloră a Toamnei, în ziua de Sumedru, m-am reîntâlnit la el acasă, de astă dată. Eu și colegii mei sovejeni invitați la sărbătoarea lor de suflet. Era rândul său să ne dezvăluie miracolul muscelan al Rucărului, să ne fie gazdă alături de excelentele gazde din Rucăr și Dragoslavele. **Acolo am descoperit dimensiunea omului de cultură Stoian Cornel**, dată de chiar domnia sa, de colegii și prietenii cu care dau viață spiritualității locale, ca adevărați mesageri ai culturii populare muscelene.

De la dânsul, de la prieteni, din paginile revistei „**Piatra Craiului**”, a Cenaclului literar artistic „**Mihai Lungianu**”, din Rucăr, a cărui fondator este, alături de alți șase consăteni, din

cartea domniei sale ANTOLOGIE cu titlul deosebit de grăitor: „**TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE**”, am descoperit biografia unui cărturar al Rucărului cu a cărui dimensiune, deși mai tânăr mult, mă asemăn oarecum.

Pornit de jos, din țărani simpli, truditori ai gliei, a ciobănit vitele satului de copil, a lucrat la pădure la numai unsprezece ani și apoi a urmat școala, urcând treaptă cu treaptă la vârstă înaintată până la absolvirea liceului din Câmpulung, la fără frecvență. Vorbindu-mi de munca la pădure, mi-a amintit de aceeași ani ai mei, de copil când cu părinții despiceam grinzi și doboram arbori în pădure pentru a ne câștiga existența. Ca mai apoi și eu să urmez Liceul pedagogic, mai apoi facultăți și masterate devenind profesor pentru învățământul primar, meserie cu care mă mândresc și pe care o îndrăgesc.

Citind cartea, însemnările din „**Piatra Craiului**” simt o identitate de preocupări muscelene și sovejene. Și mă încarc de învățăminte, de lecții de viață a căror dimensiune am trăit-o și o trăiesc. Dar nea Cornel e deasupra timpului meu. **E un model de intelectual modest și triumfal**, căci așa cum spune, „**cu o voință de fier**”, deși „**cu aripi frânte**” ades, a urcat încet, cutezător, sigur treaptă cu treaptă, întemeind familie frumoasă și intrând în lumea literară, cultural-artistică cu zece ani în urmă.

Deși a avut numeroase piedici puse în ascensiunea sa de OM de cultură, a întâlnit în viață și îndrumători, oameni de bună credință ce au crezut în omul Cornel Stoian și i-au întins o mână, i-au deschis drumurile pe care le căuta. Și-i mare lucru! Asemenea momente de opreliște în calea devenirii le-am trăit și eu, le-am depășit și prin propriile-mi puteri, ajutat de oameni de suflet, **am învățat că urcușul este de neoprit.**

Însemnări, articole, opinii ale oamenilor de cultură cu care a intrat în contact, scrisori, diplome, fotografii, evocări sunt tot atâtea repere din cartea amintită ce a intrat în biblioteca mea, cu autograf, **în cunoașterea personalității și a destinului lui nea Cornel, care este pentru mine model și îndemn.**

La mulți ani, nea Cornele, acum la început de Nou An 2022, în sănătate și liniște sufletească, alături de familie, alături de prieteni!

*Cu prețuire, al matală, Tomiță,
Prof. Neluș -Napolion TOMA, ot Soveja-Vrancea*

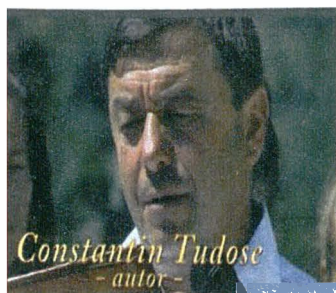

Port popular din Dragoslavele – focul lui Sumedru – 2019

Port popular din Soveja

CORNEL STOIAN - UN OM DIN ȚARA MUSCELULUI

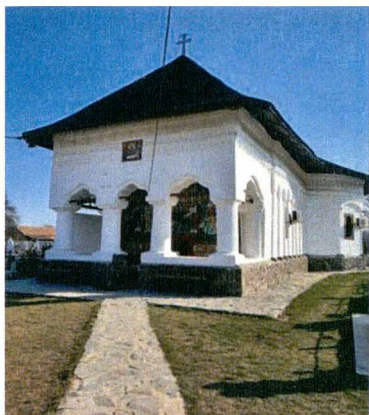

Trezitu-m-a dâ n netrebnicie, cu insistența-i cunoscută Cornel Stoian dâ n Rucăr - Muscel, Argeș. Ședeam de multe luni în nescriere, poftim, dacă spuneți că al treilea cuvânt din text este cam dur, chiar semnificativ fiind pentru a caracteriza starea-mi dintr-un punct de vedere.

Eu sunt un om dă rând al celei mai închegate comunități dă munteni a Moldovei. Chiar și după patru secole de la prima migrație locuitorii satului Cașin din județul Bacău, păstrează evident **trăsăturile muntenilor din Rucăr și Dragoslavele**. Bejeniți din vremuri potrivnice, în secolul XVII la început prin Transilvania, aceștia (rucărenii și dragoslovenii) s-au așezat mai apoi pe cursul mijlociu al râului Cașin. Găsind moldovenii "**de pe loc**" aici (satul a fost atestat documentar în anul 1410) muntenii și-au întemeiat vatră alături urmând ca dea lungul timpului și până acum să-i asimileze pe cei dintâi. Astfel că după patru secole chiar dacă de jur împrejurul nostru se vorbește "**moldovenește**", în hotarele satului și în graiul cășunenilor vocala "**i**" poartă căciulă muntenească devenind "**î**" iar surata "**e**" cel mai adesea este substituită cu "**ă**".

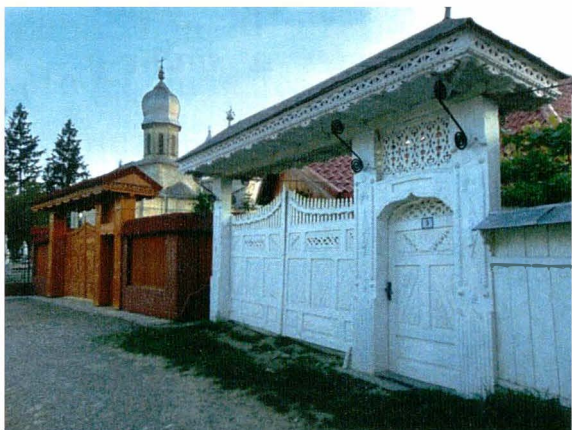
În Cașin îmi place să cred că există în mai multe feluri elementul triptic. Evident, am să încep cu cel religios spunându-vă că avem trei biserici denumite astfel de localnici:

Biserica Dîn Jos, Biserica Dă Lături și Biserica Dîn Sus. Iat-o pe aceasta.

Ce zici rucărene Cornel Stoian nu-i așa că o știi chiar dacă nu ai fost niciodată în Cașin ? Este copia fidelă a bisericii vechi dîn Rucăr. Strămoșii mei și ai dumitale atunci când au plecat să își întemeieze altă vatră au luat-o cu ei purtând-o în gând și în suflet până au putut să pună temelie la ceea ce aveau ca reper moral și de credință- biserica strămoșească.

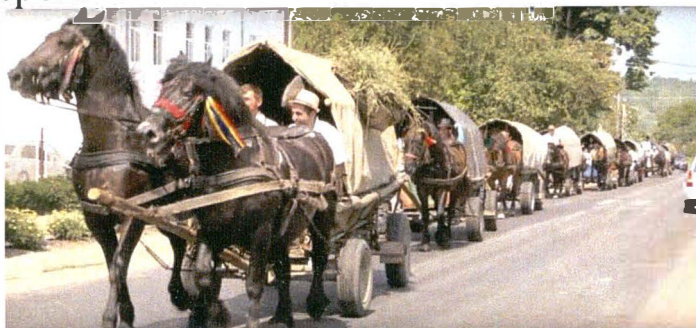
Tot dintr-un registru de trei, cășunenii și-au păstrat ca simbol poarta de lemn cu trei stâlpi și acoperiș.

Și tot așa, de secole, dar acum și mai și se vorbește de Obârșia Mioriței aici la trei hotare. "Ne-am gâlcevit" cu frații noștri și ai voștri din Soveja, de câțiva ani încoace, pricina fiind aceea că prea atârna balada națională (variantea lui Alecu Russo) către Vrancea.

Ne-am împăcat, cum altfel, în cadrul nenumăratelor sesiuni de comunicări științifice desfășurate la Cașin. Între noi, ca factor de echilibru, de împăcare, sau ca o completare a tripticului au fost muntenii musceleni din Dragoslavele, preotul **Gheorghe Cîrstina** și primarul **Ion Băcioiu** iar din Rucăr profesorul **Tudor Vlad**. Am lăsat balada acolo sus, la trei hotare, pe un picior de plai pe o gură de rai. Simt că nu prea te-am convins cum că **suntem neamuri**, îți mai spun că ne-au mai lăsat strămoșii noștri comuni și darul comerțului, cășunenii

devenind din secolul XVIII căraușii acestei zone, ei identificându-se de atunci cu calul și căruța cu coviltir. De altfel în Cașin se desfășoară anual singura paradă a acestui mijloc de negoț și transport.

Dacă m-ai stârnit nu m-aș mai opri din a-ți vorbi despre satul natal și pofta ce mă stăpânește de a afla cât mai multe despre cea mai închegată comunitate de munteni a Moldovei și mai ales a spune-o neamurilor.

Întrebă-ți prietenul, **pă neoașul rucărean Tudor Vlad** despre sentimentele trăite când mergând pă ulițele satului Cașin a auzit cum că aici stă **Răuță**, dîncolo este **Bălan**, pă vecinul dîn sus îl cheamă **Busuioc**, la poarta asta frumoasă gospodărește **Oprea**, dîn jos dă el stă **Bălănică**, pă dîncolo dă apă este **Grozescu** și așa mai departe. Ai mai auzit numele astea undeva? Eu știu că atîți câți or fi fost acei rucăreni care știa de niște frați pribegiți în Moldova îi localizau în Vrancea, anume în satele Rucăreni și Dragosloveni din comuna Soveja. Cu atît mai bine a fost că ne-am regăsit în cadrul manifestărilor dă la Cașin întâi și mai apoi la Soveja toți cei patru de data aceasta. Acea premieră a determinat cred eu, pentru participanți, sentimente unice, de noutate absolută, de împlinire, de aflare a fraților neștiuți, în cazul nostru al cășunenilor.

Am făcut câte ceva și mai apoi am scris despre evenimentele petrecute pe parcursul a cinci- șase ani (2012-2018) la Cașin. Am vrut să fie o consemnare a istoriei, la timpul prezent, nemistificată, așa cum era de fapt. Pentru mine a fost greu fiind nepriceput în ale scrisului.

" **Și pentru că timpul fuge...fuge...spre timpuri viitoare**" mă gândesc la truda domniei tale domn' Cornel pentru realizarea antologiei la care trebuia să fac eu referire. Nu am cum să intru în rolul recenzorului pentru că sunt nepriceput și la asta însă trezindu-mă dumitale pe mine, nu am putut rata să nu vorbesc despre satul natal știind că foarte mulți rucăreni vor citi viitoarea dumitale lucrare. Revenind totuși la ce ai publicat în 2019 **te fericesc** că trudind pentru a pune în cele 216 pagini atâtea și atâtea **neștiute** despre Rucăr și rucăreni ai sentimentul consemnat a unei datorii împlinite.

Rămâi în binele dumitale de autor, tinere domn!

***Om de afaceri, de cultură și de suflet –
Constantin TUDOSE –Cașin , Bacău***

TIMPUL CA PUTERE

Motto:

Cartea pentru mine este cel mai sfânt legământ între Cer și Pământ.

.A vorbi despre domnul Cornel Stoian este ca și cum ai stârni un ecou prelungit în tot ținutul Rucăr-Muscel cu reverberanțe interioare nebănuite. Într-un cuvânt introductiv la superba antologie „**Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, publicată în 2019 la Editura „**Larisa**”, scriitorul Ion C. Hiru, îl aduce în sufletele noastre ca „**Floarea de colț**” a Rucărului, distincție spirituală de mare amplitudine culturală.

Aș continua cu însemnările inginerului scriitor **Constantin-Agricola Miu**, din Godenii Muscelului, care-i remarcă starea de „**personalitate a plaiurilor muscelene**” de mare valoare, adaug eu, și încă mai adânc, neostoita prețuire a profesorului **Tudor Vlad**, un nume propriu remarcabil al culturii muntenești, din care Cornel Stoian străluce printr-o „**măiastră urzeală** “ „**ca profesionist în iubire și cultură**”.

De altfel, **Cornel Stoian și Tudor Vlad** sunt vectori de imagine și de conținut ai revistei „**Piatra Craiului**”, un giuvaier cu multe, multe carate, care a reușit să facă vizibile, în spațiul mioritic, toate valorile importante din decorul cultural.

Domnul Cornel Stoian este membru fondator și secretar al Cenaclului Literar-Artistic „**Mihail Lungianu**” din 2011 și secretar-general al Asociației „**Ruffa Arbor**” din 2015. Fără îndoială că acțiunile importante ale acestor două entități

culturale, au putut fi cunoscute în toată lumea, din paginile revistei „**Piatra Craiului**”, poartă spre cer a literaturii, artelor, științei și învățăturilor din acest colț de lume, predestinate frumosului vieții.

Această carte antologică semnată de Cornel Stoian este înainte de toate o cronică foarte bine scrisă - ca simplitate comunicativă în primul rând - din care toți oamenii cu carte, știință, istorie și vrednicie, ajung în biblioteca spirituală a fiecăruia dintre noi, marcându-ne cu revelații deosebite.

***Prof. Univ. Dr. Ing. George-Puiu VASILE,
Facultatea de Inginerie, Universitatea „Vasile Alecsandri” din
Bacău, Vicepreședinte Consiliul Național „Pro Basarabia și
Bucovina” președinte filiala Bacău***

IMPRESII DESPRINSE DIN LECTURA UNEI ANTOLOGII

Cartea „Antologie - Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare” oferă cititorului o imagine vie și autentică a unui trecut reînviat prin munca titanică depusă de autorul ei, Cornel Stoian „iubitor de frumos, pasionat de lumea culturală și artistică de pe muscele.”

Autorul a selectat texte referitoare la oameni, locuri, evenimente, realizări deosebite din Muscel și în special din comuna Rucăr. Remarcăm participarea autorului la numeroase evenimente și manifestări cultural-spirituale, cu contribuții personale la buna desfășurare a acestora, cum ar fi cenaclul literar-artistic „Mihai Lungianu” sau la revista „Piatra Craiului” din Rucăr.

Impresionează în mod deosebit felul cum sunt prezentate personalitățile rucărene, printre care: doctorii **Liviu-Rion Predescu** și **Romulus-Coriolan Roșca**, profesorii: **Ion Urdea**, **Mircea Rădescu**, **Mariana Lambescu** și **Gheorghe-Nicolae Podișor**.

Deoarece am fost timp de peste 20 de ani profesor la Liceul Ind. Rucăr, am fost cuprins de duioase amintiri despre colegii mei de cancelarie, care constituiau un colectiv didactic așa de valoros încât brigada de inspectori de la Ministerul Învățământului nu s-a așteptat să vadă așa ceva la Rucăr. **Amintesc pe 2 dintre aceștia:**

1) Profesorul-Victor Zaharescu, directorul liceului, prețuit de toți cei care l-au cunoscut pentru nivelul înalt de pregătire profesională, modul exemplar cum a condus școala și omenia de care a dat dovadă.

S-a remarcat prin construcțiile care s-au realizat în incinta liceului sub directa sa îndrumare: **2 internate** pentru elevi și eleve, **sala de sport**, **2 ateliere pentru practica elevilor**, **o bibliotecă a școlii**, **o cantină** și **sală de mese** a elevilor, **2 laboratoare**, unul de **fizică** și altul de **chimie**, etc.

A fost inițiatorul și fondatorul Societății Culturale „**Ion Barbu**” împreună cu profesorul **Bogdan Vasilescu** și directorul **Roșca Remus** în anul 1975, eveniment care a dus renumele școlii și comunei Rucăr la nivel național. La festivitatea care a avut loc cu ocazia înființării societății au participat redactori care au înregistrat și transmis la radio București, în întreaga țară, manifestările care au avut loc. Apoi au venit la Rucăr și cei de la televiziunea română care au luat interviuri membrilor fondatori și au televizat activități ale societății: cenacluri literare, simpozioane, sesiunii de comunicări științifice și chiar ora de clasă ținută de **Bogdan Vasilescu**.

2) Profesorul-Trifu Ion, persoană cu o vastă cultură și un har pedagogic ieșit din comun, fiind apreciat de colegi și iubit de elevi.

A fost inițiatorul și sufletul Festivalului Național „**Floarea de stâncă**” la care au participat reprezentanți din majoritatea județelor țării. La al 3-lea Festival s-a remarcat eleva Liceului Rucăr, **Ileana Șipoteanu** care a obținut **premiul I**, devenind apoi o **celebră cântăreață de muzică ușoară**.

În „**Gazeta de Muscel**” din 1 octombrie 1995 se arată că Ileana Șipoteanu a urmat cursurile Liceului din Rucăr. Aici a întâlnit doi oameni cu o deschidere artistică deosebită, pe prof. Ion Trifu și alt profesor, Bogdan Vasilescu care au încurajat-o să urmeze prezenta carieră.

Ion Trifu a fost un mare animator cultural, îndrumând formații de teatru, orchestre de muzică ușoară și brigăzi artistice. Cu una din aceste brigăzi a obținut premiul I pe țară la „**Olimpiada elevului cimentist**”.

Am fost plăcut impresionat de preocuparea autorului pentru a reda tradiții, obiceiuri și manifestări din zona Mușcel: șezători rucărene, obiceiuri de iarnă, manifestări instructiv-educative în unități școlare, Rucăr-Muscel, Festivalul „**Tudor Mușatescu**”, etc.

Lectura cărții a oferit satisfacția de a-mi îmbogăți cunoștințele despre lumea musceleană, de a mă bucura că fac parte din această lume cu un vechi și valoros trecut, dornică de trăiri înălțătoare, de a crea frumuseți spirituale. Mi-am dat seama de importanța acestei cărți care constă în marea ei valoare educativă, pentru că generațiile care vor veni vor avea posibilitatea de a cunoaște oameni, locuri și fapte din zona Muscelului din perioada secolului XX și începutul secolului XXI.

Se poate sădi în rândul acestora dragoste pentru ținutul natal și apoi sentimentul demnității naționale.

*Profesor - Bogdan VASILESCU,
Câmpulung-Muscel*

ARGUMENT DIN INIMĂ PENTRU UN PRIETEN ADEVĂRAT

Scriu aceste rânduri, cu mare creație pentru un om deosebit, pentru un coleg și un prieten, care a trudit cu râvnă și tenacitate de-a lungul vieții, ajungând acolo unde și-a dorit împlinindu-se pe plan intelectual, familial sau spiritual.

Domnul economist Cornel Stoian a trecut cu brio peste toate obstacolele vieții, unele dintre ele extrem de dure și cu multă răbdare, pas cu pas, a urcat treaptă cu treaptă, ajungând astăzi la apogeul creativității sale, fiind un model de urmat pentru toți cei care l-au cunoscut și apreciat.

În ultimii 20 de ani, domnul economist Cornel Stoian s-a implicat tot mai mult în viața științifică și culturală a Muscelului și a Rucărului, fiind prezent la cele mai importante evenimente, unde și-a adus și își aduce în continuare o contribuție extrem de valoroasă. **Marea sa energie și deosebită putere de muncă** l-au făcut să poată activa foarte eficient pe mai multe fronturi, unde spiritul său mobilizator și mai ales sufletul cald al omului de inimă și de omenie și-au pus amprenta peste întreaga sa activitate.

Aproape că nu există momente cultural-artistice din Rucăr, în care domnul Cornel Stoian, să nu-și fi pus amprenta atât ca **organizator cât și ca actor principal**. Participă la simpozioane, lansări de carte, vernisaje, fiind extrem de activ și eficient în tot ceea ce face.

Este membru fondator al Cenaclului literar-artistic, „**Mihail Lungianu**”, al Asociației Culturale „**Ruffa Arbor**” și secretar-trezorier la Societatea de Științe Istorice - **filiala Muscel**, unde desfășoară permanent activități prodigioase, extrem de valoroase.

Și ca o încununare a întregii sale activități, în anul 2019 domnul Cornel Stoian publică lucrarea „**Antologie. Timpul fuge... fuge... spre vremuri viitoare**”, care sintetizează activitatea științifică și culturală din Rucăr și Nordul Muscelului pe o perioadă importantă de timp.

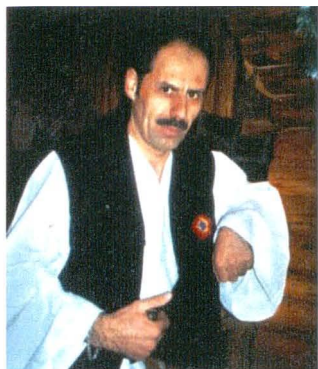
Structurată pe șase capitole, lucrarea aduce în memoria cititorilor momente și personalități - rucărene și muscelene - care și-au pus amprenta timp de mai multe decenii asupra acestor meleaguri.

Multiplele cunoștințe în multe domenii, spiritul de analiză și sinteză, rigoarea, calmul, răbdarea l-au impus pe domnul economist Cornel Stoian în rândul concetățenilor săi, ca un specialist în domeniul cultural-științific, fiind capabil să producă în continuare numeroase lucrări și studii importante pentru Muscelul nostru. Personal am fost impresionat de ambiția și perseverența domniei sale, de a lăsa lucruri extrem de valoroase posterității.

Țin să mulțumesc domnului Cornel Stoian pentru tot ce a făcut pe tărâmul cunoașterii și sunt convins că mai are multe de spus și de scris. Sper să te țină Dumnezeu sănătos și cu energie și modestie să-ți vezi realizate visele și să ne vedem oricând cu bine!

*Cu stimă și deosebit respect,
Profesor, Marcel VINTILĂ, fost director al Colegiului „
Dinicu Golescu” Câmpulung- Muscel, 17.03.2021*

GÂNDURI DESPRE RÂNDURI

Sunt oameni care hotărăsc la un moment dat în viață să lase ceva frumos și trainic în urma lor, astfel încât cei care vin după ei să știe că omul dincolo de cele ale sale pământene, mai este și suflet, și dram de cultură. Nea Cornel Stoian este unul dintre acești oameni, și a demonstrat asta cu brio ori de câte ori a avut ocazia.

Cea mai recentă realizare a sa este și o încununare a eforturilor deosebite făcute pe tărâmul culturii. O analiză extrem de atentă a antologiei „*Timpul fuge...fuge...spre vremuri viitoare*”, arată câteva lucruri esențiale ale acestui demers de restituire a unor evenimente cu rezonanță culturală deosebită, **în peisajul rucărean și muscelean**.

În primul rând se face o întoarcere la vremurile de aur ale culturii rucărene, când **Căminul Cultural era focarul de cultură al satului**, iar parteneriatul cu școlile generale și mai ales cu Liceul Rucăr erau surse de succes de anvergură județeană și națională.

Apoi, personalitățile de marcă ale educației și culturii rucărene au fost omagiate și așezate la locul de cinste binemeritat, potrivit cu strădania lor de o viață. Revenind în actualitatea ultimului deceniu, toate realizările triadei cenaclu-revistă-asociație culturală, au fost conservate într-un veritabil demers jurnalistic profesionist, fapt unic la nivel național la acest moment.

Tot ceea ce a avut mai bun în el, tot ceea ce a văzut mai bun în oameni și în fapte, le-a pus într-o carte, așa cum a crezut el că este mai bine.

Și astfel, printre rânduri, fapte și gânduri, cultura musceleană s-a îmbogățit cu încă un document, mărturie peste vremuri.

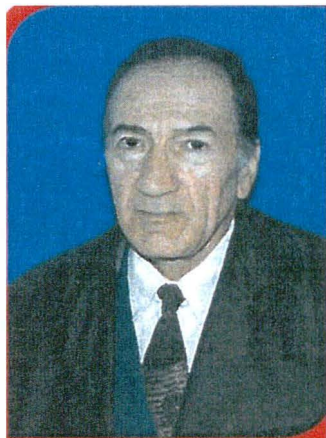
Mulțumim din suflet Nea Cornele, pentru strădania dumitale, și-ți urăm sănătate și putere de muncă în toate cele ce le faci, spre obșteasca mulțumire!

*Prof. Tudor - Tiberiu VLAD-
Rucăr-Muscel*

Port popular din Rucăr- Muscel

MENIREA ȘI TRIBUTUL UNEI VIETI ÎNTRE ALEȘI

Motto:

*Fugit irreparabile tempus
(Timpul fuge fără întoarcere)*

Într-o „**Antologie**” numai să aduni atât material, să îl ordonezi și să îl comentezi, oricât de pe scurt, **este un act de mare curaj.** Domnul Cornel Stoian se aventurează, nu se teme de riscuri și bine face. **Ca un discipol al lui Ibrăileanu,** selectează texte relevante, care susțin afirmațiile, cu accent pe documentație de viață. Pe domnul Cornel Stoian l-aș fi văzut **un cercetător,** ascultat cu maxima atenție de niște discipoli ai săi. L-aș fi văzut și ca pe un **diriginte de șantier,** când se construia Transfăgărășanul. **Alexandru Vlahuță,** poate fi invocat pentru o afirmație despre poporul român, unde ar fi ajuns, dacă ar fi fost lăsat în pace. **Ca povestitor cu vocație** și ca „**autodidact**”, domnul Cornel Stoian a scris o antologie mult așteptată probând la nivel individual ce spunea Alexandru Vlahuță, despre poporul său. **Cornel Stoian scrie despre rucărenii și muscelenii culturii române,** precum odinioară scrisese un „**scrib**” egiptean pe o piramidă, numele Nefertiti, mare iubire a faraonului. Multe mai avea de spus și am înțeles că le va cuprinde în alt volum, pe care îl așteptăm cu același interes. **Spor de înfăptuire a gândului îi dorim.**

*Profesor Ion- Dudu VLĂDĂU,
Suslănești-Mățău, Muscel*

O AMPRENTĂ PREȚIOASĂ ASUPRA VIEȚII CULTURALE A RUCĂRULUI

În viață pornim cu gândul că reușim să aducem o schimbare în bine pentru comunitatea în care trăim.

De multe ori, însă, întâmpinăm obstacole care ne fac să renunțăm la anumite țeluri, fapt care este contrazis de întreaga activitate a domnului **Cornel Stoian**.

Prin puterea exemplului a devenit un model al vieții culturale a Rucărului și nu numai, articolele domniei sale traversând țara în lung și în lat, depășind chiar și hotarele țării noastre.

În perioada 2014- 2016 am tehnoredactat revista „**Piatra Craiului**”, iar începând cu anul 2017 am deținut funcția de redactor șef- adjunct și am continuat să tehnoredactez revista.

L-am cunoscut pe nea Cornel în anul 2014 și am avut o colaborare excelentă cu domnia sa, în redactarea a 14 nr. de revistă și anume:

- primirea articolelor
- bătut la calculator
- corectare
- așezarea în pagină
- punerea lor pe stick.

Împreună am muncit cot la cot, scoțând reviste de foarte bună calitate, apreciate de publicul cititor din țară și din străinătate.

Antologia „**Timpul fuge..., fuge spre vremuri viitoare**” este o carte-document despre Rucărul din secolele XX—XXI.

Se face un efort deosebit de reconstituire a unui element cultural de bază — **corul Rucărului**. Domnul Cornel Stoian a realizat această lucrare menită acum să facă o retrospectivă culturală a Rucărului din ultimii 50 de ani.

Personalitățile rucărene sunt prezentate detaliat, fiecare dintre ele contribuind atât cu sufletul, cât și cu realizările pe plan profesional la evoluția comunității locale.

De asemenea, oamenii de talie națională care au sprijinit și apreciat Rucărul sunt la loc de cinste! Activitățile Cenaclului „**Mihail Lungianu**”, ale revistei „**Piatra Craiului**” și ale asociației culturale „**Ruffa Arbor**” ocupă un loc privilegiat în carte.

Domnul Cornel Stoian reușește, prin evidențierea activităților realizate de oameni de seamă, **să scoată la lumină puterea care stă în mâinile noastre, ca oameni, să modelăm, să schimbăm și să urcăm cultura pe o treaptă superioară.**

Școala din ziua de astăzi are nevoie de asemenea lucrări și oameni care să păstreze și să transmită mai departe valoarea adevărată a umanității. Prin prisma antologiei „**Timpul fuge, fuge...spre vremuri viitoare**” elevii vor reuși să păstreze legătura între trecut, prezent și viitor, legătură esențială pentru formarea oamenilor de succes. Prin cuprinsul și caracterul lucrării, ea se constituie ca un veritabil **CORPUS de informații** de prim rang, corpus vrednic de a sta în orice bibliotecă.

Cu deosebită considerație,
Cristina Vlădescu
Profesor- director, Cristina Vlădescu,
Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”, Rucăr- Muscel

CORNEL STOIAN - CUVINTE ȘI FAPTE

CORNEL STOIAN a pus, mereu, pe prim-plan Rucărul-emblemă și îndreptar în ceea ce avea să fie copilul, adolescentul, bărbatul și, mai apoi, meșterul în ale scrisului.

Autodidact responsabil, și-a susținut permanent afirmațiile cu argumente de o veridicitate imbatabilă! A studiat și cercetat cu migală și interes pentru detalii relevante istoria locurilor natale, viețile rucărenilor de-a lungul vremii și întâmplările care i-au marcat viața.

A consemnat cu perseveranță și meticulozitate evenimente la care a luat parte - fie în Rucărul natal, Muscelul istoric sau pe unde l-au mai purtat pașii. Nu doar pentru a sublinia propriul interes pentru istorie și cultură, ci - mai ales - pentru a reliefa (a câta oară!) bog[ția naturală și spirituală a zonei în care s-a născut și și-a trăit viața - îmbogățită prin iscusința scrisului cu care l-a înzestrat **Creatorul**.

Relatări istorice, interviuri, conferințe, consemnări, luări de cuvânt - toate în slujba cititorului dornic de informații veridice legate de comunitatea rucăreană, propria familie, dar - mai ales - de ceilalți „copii” ai săi: Cenaclul „**Mihail Lungianu**” și Revista „**Piatra Craiului**”.

Își mărturisește - prin scris - **crezul, filozofia propriei vieți, mândria de rucărean, dar și deschiderea spre dialog cu confrăți în „ale cuvintelor alese”**. Oferă acestora, spațiu generos în antologia sa; încurajează și susține orice inițiativă

menită a îmbogăți viața culturală a comunității din care face parte.

Îi admirăm curajul cu care s-a aruncat în marea învolburată a publicisticii, responsabilitatea și tenacitatea în atingerea obiectivelor și remarcabila energie creatoare!

Respect, domnule Cornel Stoian!

*Profesor – fost director, Ana VOROVENCI,
președinte ANTREC și ANFRM, Argeș,
Rucăr-Muscel*

„Festivalul Național al Brânzei și Pastramei” și Sărbătoarea seculară „Răvășitul Oilor”- Bran, Brașov

DIVERSE

IN MEMORIAM

CINCI DECENII DE CONVIETUIRE , 1971-2021

În cele ce urmează am să relatez aspecte din viața de cuplu care le-am avut bine stocate în memoria mea și am considerat că e bine să se știe, deoarece nu vreau să se piardă.

Sunt povești de viață adevărate începând cu anul 1971 și până în anul tragic 2021, an care ne -a marcat viața familiilor noastre, a rudelor, prietenilor, a celor ce ne-au cunoscut.

Încep cu socrii mei Elena și Ion Minciună, din Dragoslavele-Muscel care avea o proprietate de fânețe în punctul Grui, din satul Podul Dâmboviței-Dâmbovicioara.

Această proprietate se învecina cu proprietatea familiei mele-Ecaterina și Iosif Stoian, teren fânețe situat în punctul Valea Cheii.

Ambele familii se găseau la recoltat fânul pentru hrana animalelor. Era pentru prima dată când de la distanță am văzut-o pe Angela –Gica și nu știam cum să intru în vorbă cu ea. Viitoarea mea soacră nu știa cum să facă să ne întâlnească, dar a găsit un mijloc care să faciliteze întâlnirea dintre noi.

Ambele proprietăți se învecina cu familia Maria și Nicolae Brănescu-Dobre, care aveau o fântână cu apă potabilă.

Viitoarea soacră a trimis-o să aducă apă de la fântână , iar eu am prins momentul și m-am dus în aceeași direcție, ambii am ajuns în același timp. Ne-am salutat, am făcut cunoștință, am scos apă din fântână și ne-am dat la vorbă.

Era prima întâlnire față-n față cu viitoarea soție, am simțit că ceva ne atrage, că între noi s-a înfiripat o legătură, care trebuia continuată în viitorul apropiat. I-am solicitat să vină la

Rucăr unde avea niște unchi, Rodica și Constantin Buzoi, vecini cu mine, ceea ce s-a materializat în prima duminică.

A fost a doua întâlnire la Rucăr, ne-am plimbat mult, am discutat multe despre noi și am fost ferm convins că între noi s-a înfiripat o prietenie, ambii am acceptat-o, inimile noastre băteau la unison, eram fericiți și bucuroși. Pe acele vremuri căsătoriile dintre tineri se aranjau de părinți, în special de mămicile celor doi tineri, era literă de lege, nu se comenta. Am început să-i fac vizite mai dese la domiciliu și pe ambii ne animau cele mai sincere și pure sentimente de dragoste, de iubire, trecusem și depășisem stadiul de prietenie. Angela-Gica terminase liceul teoretic secția umană la Câmpulung-Muscel, obținând diplomă de bacalaureat în 1971. Ea se gândea să dea la o școală de asistente medicale, iar eu începusem să mă pregătesc la istorie-geografie pentru a da la facultate, la Suceava, având un sprijin în rectorul universității, profesor universitar doctor, Ion Popescu-Argeșel, al cărui elev am fost la școala generală.

După un timp am simțit că viitoarea soacră vroia să țină doi pepeni în mână, avea un aranjament cu un băiat din Bilcești, crescător de animale, iar eu le stricasem socotelile, era tare încurcată, nu știa pe care să aleagă dintre noi. Așa cum am spus o vizitam des, aveam intenții serioase, relația mergea bine și totuși am simțit că ceva nu merge, ceva se schimbese în comportamentul viitoarei soacre, dânsa făcea cărțile, iar fiica trebuia să asculte, să le joace.

Într-o duminică merg la Dragoslavele, intru în casă, mă văzuse că vin, Angela nu era în cameră, am întrebat unde este

și când vine, s-a fâstâcit a tras de minciună, am văzut că ceva nu este în regulă, am insistat dar degeaba.

A tras de timp, am simțit că vrea să scape de mine, am avut unele discuții și am rugat-o să-mi spună dacă mă vrea ginere. A dat din colț în colț, m-am supărat și am plecat, am rugat-o să se hotărască. La Rucăr am avut o discuție cu unchiul Angelei, am detaliat tot ce s-a întâmplat, cred că s-au dus la Dragoslavele, nu au plecat până n-au pus lucrurile la punct.

Am aflat că familia acelui băiat era o familie înstărită, pe când eu și familia mea aveam o situație mai modestă. Eu la acea vreme eram angajat în funcția de contabil principal la întreprinderea forestieră Rucăr, sector exploatare Dâmbovița.

Cel de la Bilcești se ocupa cu creșterea animalelor, era o mare diferență între cei doi pretendenți, mai mulți factori care au fost în favoarea mea și au optat pentru mine. Am reluat vizitele tot mai des, am simțit o schimbare și o apropiere de mine. Pe atunci aveam 27 de ani, eram mai mare cu opt ani, dar niciodată diferența de vârstă nu a fost un impediment în căsnicia noastră de cuplu.

Mama mea a ținut foarte mult să mă însor cu Angela, ceea ce am și făcut, iar visurile noastre de a merge la școli mai înalte s-au spulberat, dar nu ne-a părut rău pentru pasul făcut. Am decis să oficializăm relația imediat, pentru a astupa gura lumii și acest act important s-a materializat în 30 august 1971, la starea civilă Rucăr. Vă spun o poveste foarte adevărată și anume: Unde credeți că era Angela în acea duminică când nu era în cameră? Era chiar în camera în care mă găseam cu viitorii socrii.

În cameră avea un șifonier mare cu două uși, soacra a avut ideea năstrușnică de a o ascunde în șifonier pentru a-mi testa starea de reacție a mea. Această poveste reală am aflat-o mult mai târziu de la soția mea, atunci am rămas fără cuvinte, pur și simplu am rămas blocat, am răs, ce era să fac, dar din când în când o tachinam pe soacra mea.

După căsătoria civilă din 30 august 1971, Angela îmi devenise soție, nu a fost lăsată în acea seară să rămână în căminul conjugal și a dormit la unchii mei, unde făcusem în curtea casei o masă cu de toate, unde au participat toate rudele noastre din ambele familii.

La despărțire i-am urat noapte bună și tot ceea ce am putut face a fost să-i fur un sărut și să o strâng în brațe, iar a doua zi am condus-o acasă la părinți. Din 30 august și până la 17 octombrie fiecare am stat la casele noastre, deoarece așa a vrut mămica soacră.

În 17 octombrie am oficializat și al doilea act, religios, cununia religioasă, după care a urmat o mare nuntă cu sute de invitați la căminul cultural Rucăr, care a durat 3 zile și a continuat și la săptămână cu zeci de invitați. Am conviețuit pe scena vieții o jumătate de veac, 50 ani, fără 7 săptămâni, când în 9 iulie 2021 s-a produs marea tragedie, care a lovit năprasnic familiile noastre.

Din acest cuplu au rezultat 3 copii, o fată și doi băieți care ne-au bucurat, dăruindu-ne 5 nepoți, un băiat și 4 fete. Ne-am preocupat și străduit, am alergat după ei la școli, soția a rămas acasă cu casa, cu gospodăria, cu serviciul, iar eu m-am ocupat de ei. Familia, școlile pe unde au studiat, i-au educat și format pentru viitoarele familii, pentru societate. Cei trei copii au

meserii și servicii frumoase, au familii trainice, și-au făcut gospodării de invidiat, sunt oameni de bază ai societății noastre, fiind exemplu pentru copiii lor .

Familia Elena și Ion Minciună cu copii Adrian, Angela și Cristina

Familia Ecaterina și Iosif Stoian - Angela și Cornel Stoian

Totul a fost bine și frumos până în urmă cu 4 ani în cuplul Angela și Cornel Stoian, când soției i s-a depistat un Parkinson care i-a șubrezit grav sănătatea și în final i-a distrus-o totalmente. Am dus-o la medici specialiști din Câmpulung și București, i s-au făcut analize, investigații, tratată cu cele mai

bune medicamente românești și străine, în final fără succes. Ultimele 4 luni ale anului 2021 au fost foarte grele, a fost internată la Spitalul Universitar București, secțiile chirurgie, neurologie și terapie intensivă. Toți medicii și asistentele care au tratat-o și îngrijit-o au dat dovadă de un profesionalism deosebit, au făcut tot ceea ce a fost posibil din punct de vedere uman și medical, numai viață n-au putut să-i mai dea.

S-a stins, din viață la 69 ani, 2 luni și opt zile în seara zilei de 09 iulie 2021, orele 19¹⁵ a plecat acolo să-și întrezească familia, lângă tatăl, mama și fratele, iar pe noi ne-a lăsat pe pământ să ne ducem viața mai departe, cu bune și cu rele.

Un rol deosebit l-a avut fiica noastră care a fost tot timpul la căpătâiul ei, a îngrijit-o ca pe un copil, a plecat discret, frumos, cu zâmbetul pe buze, pe drumul fără întoarcere, s-a întors în pământul din care a fost plămădită și de acolo ne veghează pe cei dragi: soț, copiii, nepoți, rude și prieteni. A făcut un scurt popas în casa noastră, pe la catafalc au trecut un șuvoi de sute de persoane, unele venite din diferite locuri ale țării, din comune limitrofe ale Rucărului, a primit sute de buchete de flori și 35 de coroane de flori. A fost în viața ei o mare doamnă, o țărancă neaoș: iubită și apreciată de toți, n-a bârfit și n-a vorbit de rău pe nimeni, de aceea a fost iubită, îndrăgită, stimată și prețuită. De aceea am primit sute de telefoane din țară de la prietenii și colaboratorii mei, telefoane de regrete, condoleanțe pentru care le mulțumesc. Primarul Ionel Dulamă a venit personal cu o frumoasă coroană de flori, făcându-ne o mare cinste și onoare, pentru care îi mulțumesc, iar preotul paroh doctor i-a ținut un _ frumos discurs înainte de înhumare. Odihnește în mormântul părinților mei Ecaterina și

Iosif Stoian, fiind vecină cu tatăl meu biologic - Ion Comărniceanu și de surioara mea Avida, îngerul care a trăit o lună de zile pe acest pământ. Aceasta a fost și va rămâne Angela-Gica Stoian, soție, mamă, prietenă, bunică. Va rămâne în inimile și sufletele noastre veșnic și amintirea ei ne va urmări toată viața. **La mormânt am avut puterea să-i spun:**

Adio pentru totdeauna Gica, nu te voi uita, voi veni la tine și lângă tine atunci când firul vieții se va termina și v-om forma un nou cuplu în universul infinit, Comel.

Familia Angela și Cornel Stoian

AM CUNOSCUȚ-O PE ANGELA LA EA ACASĂ

Am cunoscut o femeie blândă, modestă și deosebit de bună.

M-a fascinat căldura ochilor săi mângâietori și sinceritatea vorbelor sale ca o adiere ușoară a vântului pe cărare și atunci m-am întrebat de unde are puterea să rămână atât de liniștită într-o lume și într-un veac care nu mai are răbdare cu sinele însuși.

Abia acum, când nu mai este, am găsit răspuns la întrebare. Femeia aceasta: soție, mamă și bunică s-a dedicat atât de mult familiei, încât nu și-a mai dorit prea multe pentru sine. Și-a iubit atât de mult lumea ce o înconjură, încât n-avea nevoie de nimic în schimbul a ceea ce dăruia.

A privit în noi frumos și atât și toată frumusețea iubirii s-a răsfrânt asupra-i așa cum lumina se răsfrânge în oglindă.

De aceea am văzut lumină și în amintirea mea, pe care o transform în poezie:

*Angela, nume sfânt pe care
Și îngerii sus, în zări îl poartă,
S-a dus pe calea lor în zare
Precum i-a fost în soartă.*

*Soție, mamă și femeie,
Cinstit trăind în scurta-i viață,
Privirea ei a fost scânteie,
Blândetea sa a fost povață.*

*Un gând frumos, dar trist ca ploaia,
Ca umbra, când o rază-apune
Și umple de tăceri odaia
I-aducem toți la rugăciune.*

*Iar sus, în pacea ei senină,
Dar nu în zări de fum sihastre,
Va fi un înger de lumină,
Străjer asupra lumii noastre.*

Autor prof. Maria Chirtoacă

Casa familiei Angela și Cornel Stoian –Rucăr, Muscel

POST MORTEM

LA ÎMPLINIREA UNUI TIMP DE VREMELNICĂ DESPĂRȚIRE, DE LA PLECAREA DINTRE NOI ÎN LUMEA ÎNGERILOR, A D-NEI ANGELA STOIAN

Între familiile binecuvântate de Dumnezeu, care mi-au fost încredințate spre păstorire, în parohia Rucărul de Jos, acolo unde împlinesc funcțiunea misionară și pastorală a preoției, încă din anul 1999, s-a numărat și familia Domnului **Cornel și Angela Stoian**. Și îmi permit să vorbesc la trecut, spunând că „*a fost*”, pentru că acum nu mai este o familie, fiindcă din nefericirea pământească, soția fidelă, mama jertfelnică și bunica înțeleaptă, **Angela**, nume care după cum știm în limba greacă înseamnă înger, s-a mutat în lumea îngerilor, ca să facă parte acum, dintr-o altă Biserică, după cum pe pământ a făcut parte cu succes din Biserica luptătoare, a celor ce s-au luptat cu păcatul, cu grijile, cu responsabilitățile, anume, din Biserica triumfătoare, a celor care au biruit, adăugându-se familiei cerești.

Moartea fizică desparte și dezbină familii întregi, de la începutul veacurilor și până la sfârșitul lor. Aceasta este rânduiala urmării păcatului strămoșesc, al neascultării de **Creator**. Iar pentru ca această răutate a neascultării, să nu rămână fără sfârșit, Dumnezeu a îngăduit moartea fizică, așa cum citim în cea de-a doua rugăciune de la finalul slujbei înmormântării, „**pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte**”.

De aceea, legătura și binecuvântarea căsătoriei este cu termen și se desfășoară doar până la moarte, singură moartea fiind cea îndreptățită să despartă pe soț de soție, deși uneori această despărțire sosește prea devreme.

Doamna Angela Stoian, s-a născut într-o familie de oameni credincioși, în Dragoslavele, într-o gospodărie situată exact lângă Școala gimnazială, prin care am trecut și eu în clasele V-VIII. De aceea îmi permit să vorbesc puțin și despre părinții săi, pe care i-am cunoscut și pe care, în acea perioadă, între anii 1986-1989, îi vedeam aproape în fiecare zi. De aceea, mi-au rămas întipărite în mintea mea, pe atunci una de copil, chipurile părinților d-nei Angela: mama sa, o femeie mărunțică, smerită, deosebit de blândă, iar tatăl său, un om chipeș, înalt, ca un brad cu rădăcinile adânc înfipite în pământ, tipul băratului adevărat, luptător cu viața și încercările ei. Mai scăpam uneori mingea de fotbal prin curtea și prin geamurile casei lor, terenul de fotbal al Școlii din Dragoslavele, fiind situat în vecinătatea imediată a gospodăriei lor, dar întotdeauna o recuperam prin bunătatea și iertarea lor.

Timpul a trecut, zilele s-au scurs, dar am rămas legat sufletește de această familie, a părinților d-nei Angela Stoian, din Dragoslavele, și respectând curgerea timpului, ca o binecuvântare am participat, de data aceasta în calitate de preot, la înmormântările ambilor, dintre cei doi părinți. Am vrut să fac discuție despre părinții săi, dorind a ajunge la imaginea d-nei Angela Stoian, pe care acum o aveam în parohie în calitate de bună enoriașă și să spun că fiica lor, a păstrat pe chipul și în purtările sale, imaginea părinților săi, pe care parcă îi vedeam vii, în înfățișarea și în purtările d-nei Angela, care, fără eforturi probabil, reușea să întruchipeze, împletind într-un mod desăvârșit, calitățile ambilor părinți: **viteja și bărbăția tatălui, blândețea și smerenia mamei**, fiind un caracter deosebit.

Dumnezeu, care cârmuiește viața noastră, care a văzut că nu este bine să fie omul singur pe pământ, i-a dăruit d-nei Angela, la vremea maturității, un soț potrivit, responsabil, familist, iubitor de copii și de nepoți, pe d-nul **Cornel Stoian**, din Rucărul binecuvântat de Dumnezeu, bucurându-se împreună de rostuirile vieții pământești, care i-a fost alături, în toate momentele vieții sale, la bine și la rău, dar mai ales, în ultima perioadă, încercând să-i aline suferințele fizice, provocate de boală, fiindu-i dator cu această atitudine, suferințe care au fost mesagerii lui Dumnezeu în viața soției sale, solitari care prevestesc sfârșitul pământesc și care ne curățesc sufletele pentru împăcarea și întâlnirea cu Dumnezeu. Despărțirea dâșilor a fost una prematură și dureroasă, în primul rând pentru că s-a întâmplat într-un moment când putea să mai continue, dar și pentru că d-nul Cornel a pregustat anticipat din această despărțire, și poate că Dumnezeu l-a acomodat prin aceasta, cu despărțirea ce avea să urmeze, pentru că soția sa a plecat la cele veșnice, de pe patul de suferință ale unui spital din București, în prezența fiicei sale, departe de casă, acolo unde s-a întors, dar pentru foarte puțin timp.

Faptele părinților Angela și Cornel Stoian, se văd în copii și în nepoți. Ei sunt efectele a ceea ce sunt părinții: familii așezate, binecuvântate de Dumnezeu cu fii și fițe, fiecare dintre ei, păstrând pe chipurile lor imaginea părinților, dar mai ales gena unor caractere blânde, înțelepte și binevoitoare. Prin acest intermediu, aduc cuvânt de întărire soțului Cornel Stoian, bun enoriaș și colaborator, copiilor și nepoților, la împlinirea unui timp, care s-a scurs de la plecarea d-nei Angela în lumea îngerilor, spunându-le cuvintele Sfântului Apostol Pavel: **nu**

vă mai întristați ca cei ce n-au nădejdie; despărțirea de soția, mama și bunica dumneavoastră este una vremelnică, pentru aceea să credeți că, dacă Hristos a murit și a înviat, să credem că vom învia și noi împreună cu El!

***Preot paroh, dr. Arsulescu Ion - Sebastian
Rucărul de Jos***

*Angela și Cornel Stoian
Mireasă și ginere*

*Cei 3 copii ai familiei:
Cornelia - Claudia,
Iosif - Cornelius și
Ion - Ciprian*

DECES

Membrii Clubului Umoriștilor Musceleni din Câmpulung de pe lângă Casa de Cultură „Tudor Mușatescu” transmit colegului rucărean Cornel Stoian și familiei sale condoleanțe la trecerea în veșnicie a soției sale, ANGELA, mamă și bunică deosebită.

Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace. Constantin Miu Agricola, președinte; Nelu Constantin, vicepreședinte; Ion Dumbi, membru.

COMEMORARE

S-au împlinit 40 de zile de când buna soție, mamă, bunică și ființă dumnezeiască, ANGELA STOIAN a trecut în veșnicie.

Acum, de la bunul Dumnezeu pentru judecata de apoi, redăm momentul în catrenul:
” Angela scumpă nu mai este / Rucărul a rămas poveste/ Căci smerită cum e omul.
E în ceruri s-o judece Domnul.”

Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace.
Familia Dumbi

*Materiale publicate în Evenimentul Muscelan,
Câmpulung, Muscel*

HOTĂRÂRE

**Consiliul Local Rucăr a hotărât acordarea
titlului de Cetățean de Onoare al Comunei Rucăr la
împlinirea a 50 de ani de căsătorie:**

Doamnei Angela Stoian

Domnului Cornel Stoian

CUPRINS

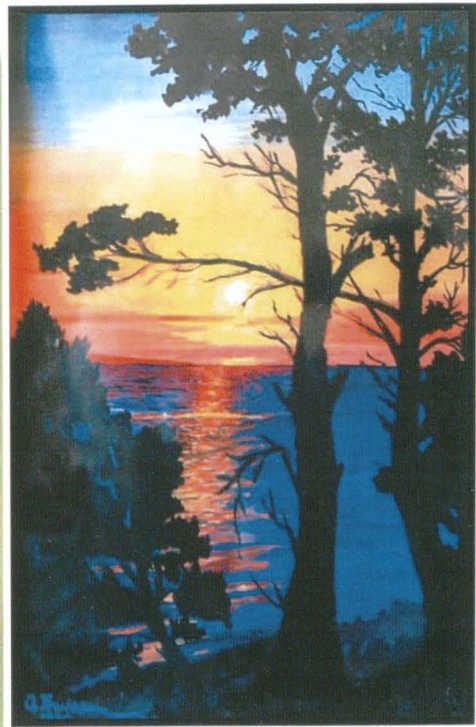
CUVÂNTUL AUTORULUI - <i>Publicist - Cornel STOIAN-</i>	5
CURRICULUM VITAE	12
ONORAT AUDITORIU - <i>Publicist - Cornel STOIAN-</i>	22
<i>DIN CUVÂNTUL DOMNULUI DIPLOMAT ÎN ȘTIINȚE ECONOMICE -</i> <i>ION DUMBI LA LANSAREA ANTOLOGIEI</i>	24
CORNELULUI DE STOIAN, RUCĂR.... AMINTIRE- ÎN VERSURI, DE <i>Epigramistul - Iulian Citer MARINESCU</i>	26
ANTOLOGIE RUCĂREANĂ <i>Elena -Lenți MIU</i>	27
CUVÂNT ÎNAINTE AMINTIRI DIN INIMA MUSCELULUI <i>General de brigadă în rezervă - Cornel IDORAȘI</i>	28
PREFAȚĂ CORNEL STOIAN, UN PATRIOT RUCĂREAN-MUSCELEAN <i>Colonel în rezervă - Gheorghe BĂNESCU</i>	32
ARGUMENT LOCUIITOR ÎN MUSCELE - <i>Profesor-Constantin MACARIE</i>	34
ÎN MINTEA ȘI ÎN SUFLETUL ACESTUI OM-CORNEL STOIAN-SUNT: DRAGOSTEA PENTRU ȚINUTURILE NATALE, DORINȚA DE A NU FI UITAȚI OAMENII DE ACOLO ȘI VREDNICIA LOR	40
<i>Ec. Violeta ANTON,</i> <i>Gl. bg. (ret) dr. ing. Constantin ANTON</i>	
ONOARE LA ȘEZĂTORILE RUCĂRENE - <i>prof. Simona ANGHEL</i>	43
O NOUĂ VIZIUNE - <i>Studentă Maria-Alexandra ANUȚA</i>	46
UN CIOBAN...CĂRTURAR - <i>Director, Mihai GOLESCU</i>	48
„TIMPUL FUGE... FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE”	52
- <i>Antologie Sociologică -Preot Paroh Dr. Ion - Sebastian ARSULESCU</i>	
O CARTE DE SUFLET ROMÂNESC - <i>Prof. Dr. George BACIU</i>	53
UN SECOL ȘI CEVA DE VIAȚĂ CULTURALĂ RUCĂREANĂ <i>Ec. Zoltan-Pavel BĂCÎRCEA</i>	55
DESPRE „ANTOLOGIE”, UN ARC ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT <i>Profesor – fost director, Florin BĂLAN</i>	57
NU ȘTIU - CINEVA ȘI DACĂ CE AI FĂCUT TU, O SĂ MAI FACĂ CINEVA! - <i>Silvicultor-jurist, Ion -Octavian BĂNICĂ</i>	59
RÂNDURI ȘI GÂNDURI PENTRU UN IUBITOR DE CULTURĂ <i>Colonel, Ion BRATU</i>	63
DIN DRAGOSTE PENTRU RUCĂRENI - <i>Ziarist, Nușa CANTEMIR</i>	64

UN MIC CUVÂNT, PENTRU UN OM CU SUFLET MARE <i>Preot Paroh, Gheorghe CÎRSTINA</i>	66
RECUNOȘTIȚĂ ȘI RESPECT FONDATORULUI CENACLULUI „MIHAIL LUNGIANU” ȘI REVISTEI „PIATRA CRAIULUI” DIN RUCĂR-MUSCEL - <i>Maistru, Cecilia CHELCEA</i>	68
O CARTE DE SUFLET MUSCELEAN: „ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE” - <i>Profesor-poet, Maria CHIRTOACĂ</i>	70
DARUL CHEMĂRII - <i>Teolog, Florian-Liviu CIOACĂ</i>	75
DESPRE AUTORUL CORNEL STOIAN ȘI CARTEA SA, „ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE” - <i>Dr. ing. Mihai - M. CIOBANU</i>	77
UN SPIRIT PLIN DE NEASTÂMPĂR - <i>Avocat, Gheorghe CIOLCĂ</i>	81
UN LIANT ÎN CULTURA MUSCELEANĂ - <i>Artist plastic, Nelu CONSTANTIN</i>	83
SĂ NE REAMINTIM DE CEI CARE AU FOST - <i>Profesor – scriitor Aurelia CORBEANU</i>	86
COGITO (CUGET), PRIVIRE ÎNAPOI, PAS ÎNAINTE - <i>Teolog, Gabriel COTENESCU</i>	92
DESPRE MEREU TÂNĂRUL CORNEL STOIAN - <i>Ing. Silvic-Jean (Ion) COTENESCU,</i>	94
UN TIMP DE MĂRTURIE A OAMENILOR - <i>Artist Plastic - Mihai COȚOVANU</i>	96
CREATORUL UNEI CĂRȚI CU SUFLET RUCĂREAN - <i>Simina DULAMĂ- CHIPERI</i>	98
GORNISTUL MUSCELEAN – RUCĂREANUL CORNEL STOIAN <i>Economist - Ion DUMBI</i>	99
ANTOLOGIE DUPĂ „ANTOLOGIE” - <i>chimist - Ion EBRAȘU</i>	101
CUVINTE DESPRE ANTOLOGIA „TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI VIITOARE” - <i>Șef atelier Laurențiu ENACHE</i>	103
ÎNTREBAREA ȘI JUDECATA VEȘNICIEI - <i>Diplomat - scriitor, Mihai EPURE</i>	105
RÂNDURI PENTRU RECUNOȘTIȚĂ- <i>Artist liber-profesionist, Ionuț FINTOIU</i>	107
OMUL - CORNEL STOIAN - <i>Ing. Gheorghe FULGA</i>	108
CRONICĂ - „ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE...FUGE...SPRE VREMURI	115

VIITOARE” - <i>Profesor - Aurelia GREȘIȚĂ</i>	
DE LA SUFLETUL UNUI MĂȚĂOAN PENTRU SUFLETUL UNUI RUCĂREAN - <i>Profesor - Aurelian GRIGORE</i>	118
CORNEL STOIAN, FLOAREA DE COLȚ A RUCĂRULUI <i>Profesor – scriitor, Ion C. HIRU</i>	119
IMPRESII ȘI APRECIERI DESPRE UN RUCĂREAN <i>Maistru - Neluță „, Muzicuță” IRIMIA</i>	122
„ANTOLOGIE. TIMPUL FUGE ... FUGE ... SPRE VREMURI VIITOARE” <i>- Manager - Cristian VASILE</i>	124
AMINTIRI ȘI GÂNDURI FRUMOASE DESPRE UNUL DINTRE OAMENII RUCĂRULUI - CORNEL STOIAN - <i>Prof. Mariana LAMBESCU</i>	125
UN RUCĂREAN IUBITOR DE CULTURĂ, OBICEIURI, DATINI ȘI TRADIȚII - <i>Profesor – Inginer, Nicu LĂCĂTUȘU</i>	127
COMENTARIUL CĂRȚII „TIMPUL FUGE... FUGE ... SPRE VREMURI VIITOARE” - <i>Preot – profesor, Ion LIBIANU</i>	131
DE LA BUNIC LA NEPOT ȘI APOI LA CENACLUL LITERAR, CULTURAL, ARTISTIC „MIHAIL LUNGIANU” - <i>Economist – finanțe, Bogdan LUNGEANU</i>	132
DESPRE ANTOLOGIE ȘI AUTOR - <i>Col. (rez.) Ing. Gheorghe LUNGOCI</i>	134
PUNCTE DE VEDERE LA VEDERE. CARTEA DE-O VIAȚĂ A UNUI OM - <i>Scriitor, director revistă și editură, Ion MACHIDON</i>	136
TIMPUL TRECE, CRONICARUL RĂMÂNE - <i>Scriitor-Ion MALANCU</i>	140
UN OM CU SUFLET ȘI CU MINTE...DE CULTURĂ - <i>Institutor, Remus (Romică) MANEA</i>	142
FRUMOSUL DIN OMUL STOIAN - <i>Pictor - Alexandru MARINESCU</i>	144
DULCELE AMARULUI PENTRU CORNEL - <i>Epigramist, Iulian MARINESCU-CITER</i>	146
CUVÂNT PENTRU „OMUL LUPTĂTOR” - CORNEL STOIAN <i>Luciana BARBU și Gică MATEI</i>	147
ANTOLOGIE, CRONICĂ SAU PATRIOTISM LOCAL? <i>Scriitor, prof. Nicolae MAVRODIN</i>	149
CUVINTE POTRIVITE - <i>Inginer, profesor Nicolae-Alexandru MIHĂILĂ</i>	151
CORNEL STOIAN, PARTENER CULTURAL AL BIBLIOTECII „ION BARBU”, CÂMPULUNG-MUSCEL – <i>Bibliotecar Cristian MILITARU</i>	156
CORNEL STOIAN, UN CRONICAR AL VREMURILOR NOASTRE <i>Jurist, avocat, grafician- caricaturist, Gheorghe MITROIU</i>	159

O CARTE DOCUMENT - <i>Inginer-Scriitor, Constantin- Agricola MIU</i>	161
ÎNSEMĂNĂRI LA O ANTOLOGIE - <i>Profesor, Ion MOICEANU- RUCĂREANU</i>	165
PORTRET DE MUSCELEAN - CORNEL STOIAN <i>Publicist-epigramist, Constantin MOISE</i>	171
DIN INIMA CARPAȚILOR A RĂSĂRIT UN „OM” - <i>Profesor, Nicolae MOISE</i>	176
TIMPUL RĂBDĂTOR AL AȘTEPTĂRII - <i>Prof. Cezar NEACȘU</i>	181
GÂNDURI DESPRE PRIETENUL CORNEL STOIAN - <i>Profesor, Maria - Steliana NEAGOE</i>	183
UN IUBITOR DE CULTURĂ ȘI DE FRUMOS - <i>Profesor – director Dana- Manuela NICOLESCU</i>	185
O M U L - <i>Prof. director, Ion OANĂ</i>	187
MĂRTURISIRI DIN SINCERITATEA GÂNDULUI - <i>Profesor – scriitor, Nicolae PANTAZICĂ</i>	190
UN MUSCELEAN EMIGRAT ÎN GERMANIA ! - <i>Inginer-publicist Ioan – DORU PAVEL</i>	193
AM MAI CITIT O CARTE NOUĂ - <i>Mecanic, Adrian-Gabriel PĂTRU</i>	194
„CUVÂNTUL AUTORULUI”, POATE FI SUBIECT DE CARTE <i>Director Muscel Tv- Adrian POPA -</i>	197
CORNEL STOIAN – SUFLET ÎN CULTURA RUCĂREANĂ <i>Prof. ing. Gina PESTRIȚU</i>	199
GÂNDURI PENTRU DOMNUL CORNEL STOIAN <i>Economist, Epigramist-Claudia PETRESCU</i>	201
CRONICA UNEI ANTOLOGII – SCRISĂ CU FLER <i>economist, Nicu PETRESCU</i>	203
ACTIVITĂȚI ȘI ACȚIUNI SOCIALE, INSTRUCTIVE, EDUCATIVE ȘI CULTURALE - <i>Ing. Pietrăreanu Ion</i>	207
CÂTEVA GÂNDURI DESPRE NEOBOSITUL CERCETĂTOR DE ISTORIE MUSCELEANĂ - CORNEL STOIAN - <i>Filolog- Elena RĂUȚESCU-PETROȘANU</i>	212
LA NORD DE CÂMPULUNG – RUCĂRUL - <i>Artist plastic, Grigore POPESCU-MUSCEL</i>	220
APRECIERE - ANTOLOGIE ȘI AUTOR - <i>prof. Ilie I. POPESCU</i>	222
UN OM LA ÎNTÂLNIREA DINTRE VREMURI - <i>Economist - publicist, Sterian PRICOPE</i>	226
ASPIRAȚII ÎMPLINITE - <i>Col.(r) Gheorghe PUIU</i>	229
PENTRU CĂLĂTORUL DE PE ALEEA TIMPULUI - <i>Poet, Paul PUIU</i>	231
O PRIETENIE CARE DUREAZĂ DE PESTE UN DECENIU ȘI VA DURA	232

LA INFINIT <i>Artist Ștefan RADU-TATAN</i>	
„VIAȚA NE ÎNVAȚĂ CUM SĂ TRĂIM ” - <i>Bibliotecar- Marilena RĂDULESCU</i>	238
OMULUI IMPLICAT ÎN CULTURA RUCĂREANĂ ȘI MUSCELEANĂ - PUBLICIST CORNEL STOIAN - <i>Topograf - Marius STANCU</i>	239
UN RUCĂREAN CU AMBIȚII LITERARE - <i>Marius ȘTEFĂNESCU</i>	242
UN MĂȚĂOAN PRIETEN AL RUCĂRENILOR - <i>fost primar, Gheorghe ȘUCU</i>	243
GÂNDURI DESPRE VOLUMUL „ANTOLOGIE” - CORNEL STOIAN <i>Promotor cultural – turism, Marius-Nicolae TOADER</i>	246
NEA CORNEL... - <i>Prof. Neluș -Napolion TOMA</i>	248
CORNEL STOIAN - UN OM DIN ȚARA MUSCELULUI <i>Om de afaceri, de cultură și de suflet – Constantin TUDOSE</i>	252
TIMPUL CA PUTERE - <i>Prof. Univ. Dr. Ing.George-Puiu VASILE</i>	256
IMPRESII DESPRINSE DIN LECTURA UNEI ANTOLOGII <i>Profesor - Bogdan VASILESCU</i>	258
ARGUMENT DIN INIMĂ PENTRU UN PRIETEN ADEVĂRAT <i>Profesor, Marcel VINTILĂ</i>	261
GÂNDURI DESPRE RÂNDURI - <i>Prof. Tudor - Tiberiu VLAD</i>	263
MENIREA ȘI TRIBUTUL UNEI VIEȚI ÎNTRE ALEȘI - <i>Profesor Ion- Dudu VLĂDĂU</i>	265
O AMPRENTĂ PREȚIOASĂ ASUPRA VIEȚII CULTURALE A RUCĂRULUI - <i>Profesor- director, Cristina Vlădescu</i>	266
CORNEL STOIAN - CUVINTE ȘI FAPTE - <i>Profesor – fost director, Ana VOROVENCI</i>	268
IN MEMORIAM	271
CINCI DECENII DE CONVIEȚUIRE	272
AM CUNOSCUȚ-O PE ANGELA LA EA ACASĂ - <i>Autor prof. Maria Chirtoacă</i>	279
POST MORTEM LA ÎMPLINIREA UNUI TIMP DE VREMELNICĂ DESPĂRȚIRE, DE LA PLECAREA DINTRE NOI ÎN LUMEA ÎNGERILOR, A D-NEI ANGELA STOIAN - <i>Preot paroh, dr. Arsulescu Ion</i> - <i>Sebastian</i>	281

OVIDIU TRULESCU
Apus de soare

CORNELIA VASILIU

In drum spre Rucăr.

RUCĂR

